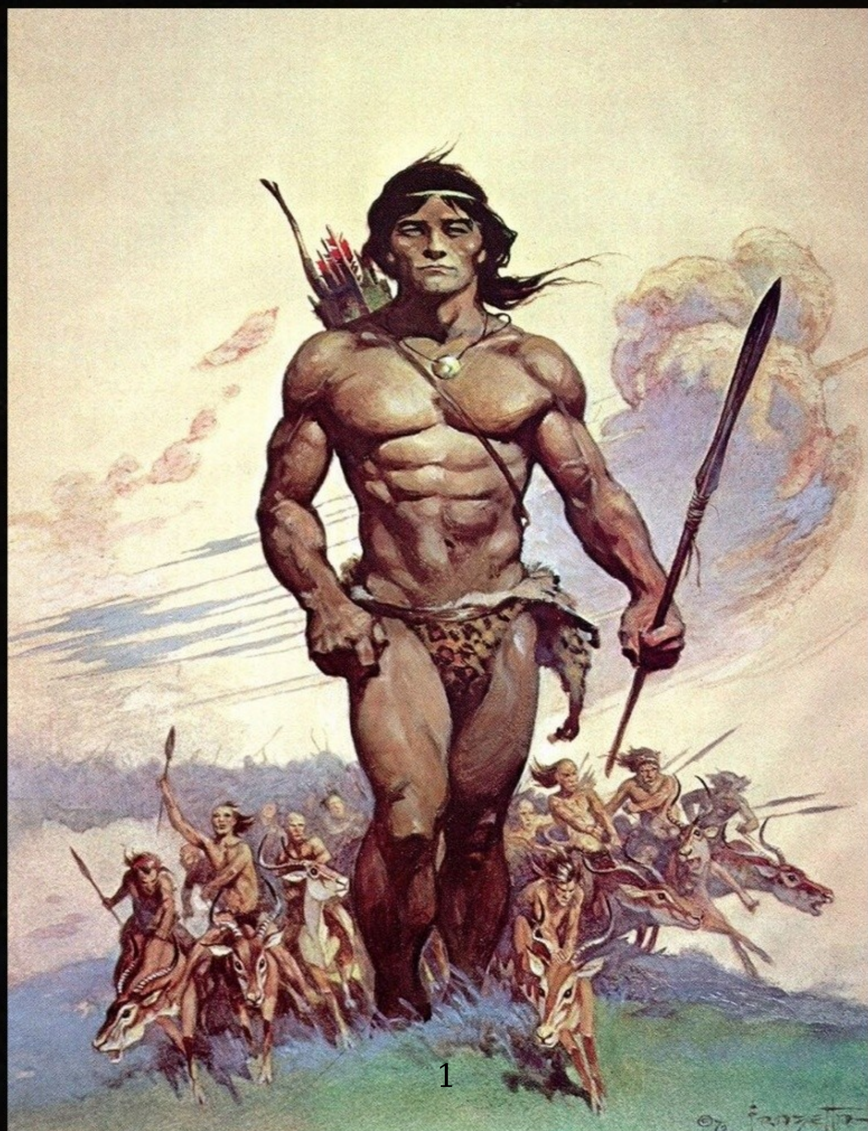
Oamenii-Furnici & Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Burroughs Edgar Rice

SERIA TARZAN

TARZAN
şi
Oamenii-Furnici

Sau
Tarzan în ţara pigmeilor

V.1.0

Tarzan and the Ant Men
1921

Ilustraţia copertei:
Frank Frazetta

Text preluat după volumul apărut la
EDITURA EUROPONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Bariera preistorică.

De pe terasa reşedinţei de vară a moşiei din Africa a lordului Greystoke, coborau trei persoane, pornind încet spre poarta curţii, pe o cărare cu multe cotituri şi pe marginile căreia erau tufişuri de trandafiri înfloriţi.

Două dintre aceste trei persoane erau bărbaţi, iar cea de-a treia, o femeie, îmbrăcaţi în costum kaki. Cel mai în vârstă ducea într-o mână o cască de aviator şi o pereche de ochelari şi zâmbea liniştit, ascultând ceea ce spunea celuilalt.

– Sunt sigur că nu ai îndrăzni să faci aceasta, dacă mama ar fi aici, zise tânărul. Ea nu ţi-ar da voie.

– Mă tem că ai dreptate, fiule, a răspuns Tarzan. Dar numai de data asta vreau să zbor singur şi-ţi promit că nu mă mai urc până nu se întoarce şi ea.

Mi-ai spus-o singur că sunt unul dintre cei mai buni elevi, iar, dacă şi tu ai fi un profesor care se respectă, ar trebui să ai încredere deplină în mine, după ce mi-ai spus că sunt destul de competent ca să conduc aeroplanul şi singur.

– Ce zici tu, Meriem, nu-i aşa? a întrebat-o el pe tânăra femeie. Ea clatină din cap cu neîncredere.

– Ca şi scumpul meu bărbat, sunt întotdeauna îngrijorată de tine *mon pere*, a răspuns ea. Tu eşti în stare să încerci lucruri de asemenea natură, încât cineva ar considera că te crezi nemuritor. Ar trebui să fii mai prudent!

Bărbatul tânăr a prins-o de mijloc pe soţia sa.

– Meriem are dreptate, a zis el: ar trebui, tată, să fii mai prudent!

Tarzan a dat din umeri nepăsător.

– Dacă m-aş lua după mama ta şi după tine, apoi atât nervii cât şi muşchii mei s-ar fi atrofiat de mult.

Mi-au fost daţi de natură ca să-i întrebuinţez şi deci,

am intenţia să-i întrebuinţez… bineînţeles, în limita posibilităţilor. Fără îndoială că am să fiu în curând bătrân şi neputincios pentru cine ştie câtă vreme.

În momentul acela a apărut pe terasă un copilaş, care cobora scările în grabă şi urmărit de o guvernantă foarte înfierbântată de alergătură, a fugit la Meriem.

– Mămico, a strigat el, merg şi eu? Merg şi eu?

– Lasă-l să vină cu noi până la aeroplan, insistase Tarzan.

– Nu, vezi! A exclamat băieţelul, întorcându-se triumfător spre guvernantă. Merg şi eu! Na!

Ajungând în câmpia care se întindea de la reşedinţă până la jungla din depărtare, a cărei masă de verdeaţă se distingea vag înspre nord-vest, au dat peste un aeroplan, la umbra căruia moţăiau doi războinici Waziri, care au fost iniţiaţi de Korak, fiul lui Tarzan, în atribuţiile de mecanic, după aceea învăţându-i şi să zboare.

Faptul acesta contribuise să-l hotărască pe Tarzan să se perfecţioneze în arta zborului, deoarece, ca şef suprem al Wazirilor, nu se cuvenea ca războinicii de un grad mai inferior ca el să-l întreacă în această privinţă. Aşezându-şi casca pe cap şi ochelarii, se urcase la volan.

– Mai bine m-ai lua şi pe mine cu tine, l-a sfătuit Korak.

Tarzan a dat din cap negativ, zâmbindu-i binevoitor.

– Ia pe unul din „băieţi” măcar, a insistat fiul său. Cine ştie dacă nu vei avea o pană, trebuind să aterizezi şi dacă nu ai cu tine un mecanic care să facă reparaţiile necesare, ce ai să faci?

– Vin pe jos, a răspuns Tarzan.

– Dă-i drumul, îi spuse negrului.

După câteva clipe, aeroplanul pornise pe teren, de pe care s-a ridicat numaidecât într-un zbor elegant: făcuse un ocol pe deasupra celor rămaşi, se ridicase la o înălţime şi mai mare. Apoi a pornit înainte în linie dreaptă, în timp ce jos, de pe pământ, trei perechi de ochi îl urmăreau până nu s-au mai văzut decât un punct

negru la orizont, după care a dispărut.

– Unde crezi tu că s-ar putea duce el acum? a întrebat Meriem.

Korak clătină din cap, nesigur.

– Ştiu şi eu? Nu prea ar avea unde să se ducă, a răspuns el. Nu-i decât prima lui încercare de a zbura singur cu maşina, dar, fiindcă ştiu cine este, nu m-aş mira să aud că i-a trecut în cap să zboare până la Londra, ca să vadă pe mama.

– Bine, dar asta nu poate s-o facă niciodată.

– Altcineva, cu mai putină experienţă decât el, sigur n-ar putea s-o facă; dar, vezi bine, suntem nevoiţi să admitem că tata nu e tocmai un om de rând.

Tarzan a zburat mai mult de o oră şi jumătate, fără să schimbe direcţia şi fără să-şi dea scama de trecerea timpului, nici de distanţa mare parcursă.

Atât de încântat era de uşurinţa cu care controla maşina şi atât de mişcat era de noua aptitudine ce-i acorda libertatea păsărilor, singurele fiinţe din jungla sa iubită pe care le invidia.

După puţin, a descoperit înaintea lui o lumină. Era înconjurată de dealuri împădurite.

Imediat după aceea, a recunoscut în stânga acelei lunci, cotiturile râului Ugovo; dar întinderile de pământ cu adânciturile ei îi era cu totul necunoscută, amănunt de care era cât se poate de nedumerit.

Îşi mai dădea seama şi de altceva: că se află la mai bine de două sute de kilometri depărtare de casă. S-a hotărât atunci să se întoarcă numaidecât.

Totuşi, misterul acelei lunci îl atrăgea atât de mult, încât nu-şi putu stăpâni dorinţa s-o vadă mai de aproape, înainte de a porni spre casă.

Cum se făcuse oare că el nu venise niciodată prin partea aceea, cu toate că a călătorit atât de mult şi atât de departe de moşia lui? Cum se făcuse că nu auzise nimic, nici chiar de la indigeni, cum că ar exista un astfel

de loc prin apropiere?

A coborât mai jos ca să examineze din apropiere lunca şi adânciturile şi l-a văzut acum că nu sunt decât o serie de cratere astupate ale unor vulcani stinşi, probabil, de vreme îndelungată.

A mai văzut păduri, lacuri şi râuri a căror existenţă nu a visat-o vreodată: apoi, în acelaşi timp, a găsit şi dezlegarea misterului cum că ar fi putut exista, într-o ţară pe care el o cunoştea atât de bine de la un capăt la altul, un ţinut atât de întins care să-i fi fost cu totul necunoscut.

Acum a observat şi cauza: presupusa pădure de copaci ghimpaţi. O cunoştea de ani de zile şi era convins că pădurea aceea acoperea un teritoriu întins, în care nimeni nu putea pătrunde în afară de cele mai mici animale.

Acum, însă, a văzut că nu era decât o fâşie relativ îngustă, înconjurând un ţinut plăcut şi populat, dar o fâşie atât de deasă şi de încâlcită de copaci ghimpaţi, care protejase din timpuri imemoriale secretul pe care-l ascunsese de privirile omeneşti.

Tarzan s-a hotărât să ocolească acest pământ misterios, necunoscut de atâta vreme, mai înainte de a-şi îndrepta aeroplanul spre casă.

Pentru a obţine o vedere mai apropiată, a coborât mai jos. Sub el era o pădure mare, iar dincolo de ea o poiană deschisă, care se sfârşea la poalele unor munţi prăpăstioşi.

A observat la un moment dat că, absorbit cum era cu examinarea acestui pământ străin, lăsase aeroplanul să coboare prea jos.

În momentul când şi-a dat scama de aceasta şi mai înainte de a putea mişca aparatele de control, aeroplanul s-a atins de coroana înfrunzită a unui copac uriaş din junglă.

S-a răsucit, s-a întors complet în jurul lui: prăbuşindu-

se prin frunziş şi printre crengile care-i trosneau cu zgomot, construcţia uriaşă a avionului, s-a zdrobit în fărâme.

Totul nu a durat decât o secundă, după care a urmat tăcere deplină.

CAPITOLUL II - Femeile mute.

De-a lungul unei cărări de junglă, cu capul aplecat pe piept, mergea încet o făptură puternică, cu înfăţişare omenească, după fizicul ei, totuşi, era ceva ieşit din comun în impresia pe care o făcea.

Nu era decât o fiară mare care mergea drept pe două picioare, având şi un ciomag gros într-o mână.

Un păr lung îi atârna neîngrijit pe umeri. Avea păr pe piept şi pe picioare şi pe braţe, cu toate că nu avea mai mult decât au unii bărbaţi ai raselor civilizate.

De o fâşie de piele, cu care era încinsă peste mijloc, atârnau în număr mare câteva fire înguste de piele, iar la capetele de jos ale acestora erau legate pietre mici, rotunde.

Alături de fiecare piatră erau câteva pene mici, de culori strălucitoare. Cureluşele de care atârnau pietrele erau legate de cingătoare.

Aceste cureluşe, fiind lungi de vreo jumătate de metru, formau, la prima vedere, un fel de fustă cu poalele garnisite de pietre rotunde şi de pene şi care ajungea până aproape de genunchii acestei fiinţe.

Picioarele îi erau mari şi nu purta încălţăminte, iar pielea fusese arsă de razele soarelui până a devenit aproape arămie. Înfăţişarea enormă o evidenţiau mai mult umerii şi dezvoltarea extraordinară a muşchilor şi nu înălţimea acestei fiinţe, cu toate că avea aproape doi metri.

Faţa îi era masivă. Avea un nas acvilin şi o gură mare cu buzele groase. Ochii, de mărime normală, erau aşezaţi sub un rând de sprâncene groase, deasupra cărora avea o frunte îngustă.

În timpul mersului, această fiinţă îşi mişca urechile ei mari, care în repaus atârnau în jos. Îşi putea mişca

diferite părţi din pielea capului, a feţei, precum şi a corpului, ca să gonească muştele, aşa cum ar face un cal cu muşchii din dreapta şi din stânga corpului.

Mergea fără să producă nici un zgomot. Avea privirile încordate, pentru a nu scăpa nici cea mai mică mişcare din jur, iar cu urechile, pe care le mişca mereu, asculta să desluşească orice zgomot pe care l-ar fi produs cineva.

Deodată, s-a oprit brusc, cu atenţia încordată. Nările îi tremurau. Un miros oarecare, ori un sunet pe care simţurile noastre slabe nu l-ar fi putut prinde, îi atrăsese atenţia.

A pornit după câteva clipe înainte, pe cărare, cu mai multă atenţie decât până acum, iar la o cotitură a ei, a văzut un corp omenesc care zăcea întins în praful de pe cărare.

Era Tarzan. Zăcea acolo, în nesimţire. În timp ce deasupra lui aeroplanul, stricat complet, s-a înţepenit printre crengile copacului uriaşe care-i provocase căderea.

Femeia a strâns mai puternic ciomagul în mână. Apropiindu-se de ceea ce zăcea în faţa ei. Pe figura ei se reflecta expresia unei mari surprize, de care fusese cuprinsă în momentul în care a descoperit această fiinţă ciudată, însă nu a manifestat nici un gest de teamă.

A merse direct până alături de omul întins pe pământ, a ridicat ciomagul să-l izbească în cap, dar un impuls misterios i-a oprit gestul.

A îngenuncheat lângă el şi a început să-i examineze îmbrăcămintea. L-a întors cu faţa în sus şi şi-a aplecat o ureche deasupra inimii.

După aceea, l-a pipăi cu degetele pe piept: însă, după un moment, apucând cămaşa în ambele ei mâini puternice, o rupse. A ascultat din nou, de astădată cu urechea lipită de pielea pieptului lui Tarzan.

S-a ridicat în picioare şi a privit în jur, mirosind şi

ascultând. Apoi s-a aplecat şi ridicându-l pe Tarzan, l-a aruncat cu uşurinţă pe unul din umerii ei puternici. Apoi şi-a continuat drumul în direcţia în care mersese până atunci.

Cărarea, după mai multe cotituri prin pădure, a devenit, deodată, din umbra frunzişului, o fâşie de pământ deschisă, care se întindea departe, până la poalele unor dealuri stâncoase.

De la marginea pădurii, cărarea se îndrepta spre intrarea unei trecători înguste, printre munţi, care nu era altceva decât eroziunea naturii în stânca calcaroasă a dealurilor. Dar atât de fantastică şi de capricioasă a fost natura, încât imaginea părea un vis.

Femeia şi-a dus sarcina în lungul cărării către aceste stânci, care acum aveau forma de cupole şi turle.

La o distanţă de la intrarea în trecătoare, cărarea ieşea într-un amfiteatru aproape circular, ale cărui maluri prăpăstioase erau numeroase guri de peşteri. În fata celor mai multe dintre acestea, stăteau tolănite fiinţe identice cu Tarzan.

În timp ce ea trecea prin amfiteatru, ochii celorlalte erau aţintiţi asupra ei, deoarece simţul lor auditiv le-a informat despre venirea ei, cu mult mai înainte să o fi văzut.

Când au zărit-o, o parte din ele s-au ridicat şi au pornit s-o întâmpine Toate erau femele; aveau acelaşi fizic puternic şi aceeaşi îmbrăcăminte. Se deosebeau doar trăsăturile feţei şi proporţia trupului.

Nu au scos nici un cuvânt, nici un sunet; îşi strângeau doar mai bine ciomagul în mână.

A ajuns acum foarte aproape de una din peşteri, unde, după toate probabilităţile, îi era şi destinaţia. În momentul acela, una din cele care o urmărea s-a repezit şi l-a prins de braţ pe Tarzan.

Însă cea care-l ţinea pe Tarzan, l-a eliberat pe acesta din mâinile sale şi s-a repezit ca o tigroaică asupra

femelei, lovind-o puternic în cap cu ciomagul.

După aceea, stând călare pe corpul întins la pământ al lui Tarzan, a privit în jurul ei ca o leoaică încolţită, întrebând din priviri care dintre ele mai încearcă să-i ia prada. Toate s-au retras în peşterile lor. Indiferente faţă de cea care zăcea în nesimţire pe nisipul fierbinte al trecătorii.

Cealaltă l-a luat din nou pe Tarzan pe umăr şi şi-a continuat drumul până la peştera ei, unde şi-a trântit povara la pământ, fără multă ceremonie.

Apoi, aşezându-se lângă el, a început să examineze mai amănunţit fiinţa găsită.

Probabil că hainele lui Tarzan îi stârniseră curiozitatea, ori poate că o plictiseau, deoarece imediat a început să-l dezbrace.

Fără să cunoască rolul nasturilor şi al cataramelor, le-a smuls cu forţă din locul lor. Cizmele i-au dat puţin de lucru, dar, în cele din urmă, le-a descălţat.

Numai medalionul de aur încrustat cu diamante, care a fost al mamei lui, l-a lăsat neatins, atârnând de lanţul de aur din jurul gâtului.

A rămas mai multă vreme în poziţia aceasta, uitându-se lung la el, iar după aceea s-a ridicat şi l-a luat din nou pe umeri, pornind spre centrul amfiteatrului.

O mare parte a acestui amfiteatru era acoperită cu un fel de edificii nu prea înalte, construite din blocuri enorme de piatră, o parte din ele aşezate muchie la muchie ca să formeze zidurile, iar altele, aşezate transversal, constituiau acoperişurile.

Cu muchiile lipite una de alta, având şi câte o aripă la distanţe neregulate, construcţiile închideau în felul acesta şi o suprafaţă ovală de teren ce forma o curte mare.

Diferitele intrări ale acestor clădiri erau închise cu câte două blocuri de piatră, unul din ele acoperind vertical deschizătura, iar celălalt, rezemat de primul pe exterior,

îl ţinea în loc, rezistând oricărui efort din interiorul clădirii, care ar fi fost făcută ca să-l clintească.

Femeia şi-a dus prizonierul leşinat către una din aceste intrări, l-a lăsat jos, a îndepărtat pietroaiele ce închideau deschizătura, apoi îl trase în întunericul din interior.

Aici, l-a depus uşor pe podea şi a bătut tare din palme, de trei ori; imediat au apărui în cameră şase copii de ambele sexe, a căror vârstă era între un an şi şaisprezece ani.

Cel mai mic mergea în picioare cu uşurinţă şi părea în stare să-şi poarte şi singur de grijă. Fetele, până şi cea mai mică dintre ele, erau înarmate cu ciomege. Băieţii nu purtau arme nici de atac, nici de apărare.

Când aceştia au intrat, femeia le-a indicat corpul lui Tarzan, s-a lovit cu pumnul în cap şi făcând mai multe gesturi înspre dânsa şi-a atins pieptul de mai multe ori cu degetul mare al mâinii.

A continuat cu alte mişcări, atât de elocvente în ceea ce priveşte înţelesul lor, încât până şi cineva care nu ar fi avut o cât de mică idee despre limbajul semnelor, tot ar fi putut să înţeleagă sensul mişcărilor ei.

După aceea, le-a întors spatele la toţi şi a ieşit din clădire, punând pietrele la loc. Apoi, s-a îndreptat din nou spre peştera ei, trecând fără să se uite măcar la femeia pe care aproape o ucise cu câteva minute mai înainte şi care începu să-şi revină.

Şi pe când ea se întindea din nou la intrarea peşterii sale, victima ei s-a ridicat şi-a frecat câteva clipe capul acolo unde a fost lovită; uitându-se zăpăcită în jur, a încercat să se ridice. La început, se cam clătina pe picioare, dar după puţin s-a dezmetecit. Aruncând o privire spre cea care i-a provocat durerea, a plecat şi ea spre propria peşteră. Înainte de a ajunge acolo, atenţia i-a fost atrasă, ca şi a tuturor celorlalte femele, de zgomotul unor paşi care se apropiau.

S-a oprit şi ciulindu-şi largile urechi, a ascultat cu

atenţie, cu privirile îndreptate spre cărarea ce ducea din vale spre pădure.

Celelalte, de asemenea, stăteau şi ascultau, iar, după un timp, vigilenţa le-a fost răsplătită cu faptul că au văzut una din rasa lor apărând la intrarea amfiteatrului.

Aceasta era tot o fiinţă enormă, mai mare chiar decât aceea care l-a prins pe Tarzan..., mai bine făcută, mai musculoasă şi părea ceva mai înaltă; pe un umăr ducea corpul unei antilope, iar pe celălalt o fiinţă care ar fi putut fi luată drept un amestec de fiinţă omenească şi de animal, totuşi, atributele umane predominau.

Antilopa era moartă, dar cealaltă fiinţă era destul de vie. Pentru că se zvârcolea, încercând zadarnic să scape din strânsoarea în care era ţinută. Se vedea bine că cel prins era aproape neputincios sau cuprins de o frică ce-i paraliza forţele.

Femeia ce l-a adus pe Tarzan în amfiteatru s-a ridicai şi a rămas în picioare, la intrarea peşterii ei.

Pe ea va trebui să o numim „Prima Femeie”, pentru că nu aveau nume; în creierul ei amorţit nu a simţit niciodată nevoia de o numire care să o distingă de alţii: iar pentru colegele ei era tot atât de anonimă, după cum erau şi ele.

În felul acesta o vom denumi şi pe fiinţa pe care ea o trântise la pământ cu o lovitură de ciomag, „A Doua Femeie”, iar pe cea care intrase acum. cu câte o sarcină pe fiecare umăr. O vom numi „A Treia Femeie”.

Aşadar, Prima Femeie s-a ridicat, privind-o fix pe noua sosită. A Doua Femeie s-a ridicat, ea după cum, făcuseră şi celelalte care se aflau pe la intrările peşterilor. Toate o priveau pe A Treia Femeie, care-şi continua drumul liniştită cu sarcina ei, cu privirile atente la atitudinea ameninţătoare a celorlalte.

A Treia Femeie era o făptură enormă iar celelalte ezitau s-o atace, mulţumindu-se s-o privească. După un timp însă, Prima Femeie a făcut un pas înainte şi

întorcând capul, a aruncat o privire lungă la A Doua Femeie. Mai făcu un pas înainte, se opri şi privi din nou la A Doua Femeie, dar de astă dată arătă cu degetul înspre ea, înspre A Doua Femeie şi apoi înspre A Treia Femeie. Aceasta din urmă îşi mărise paşii, mergând în direcţia peşterii sale. Deoarece înţelesese foarte bine ce însemna atitudinea şi gesturile Primei Femei.

A Doua Femeie a înţeles, astfel încât a pornit înainte cu Prima Femeie, nici un cuvânt nu s-a schimbat între ele, nici un sunet nu a ieşit de pe buzele lor sălbatice… buze care nu ştiau ce c zâmbetul, care nu ştiau ce e râsul şi nici nu vor şti vreodată.

Şi cum se apropiau amândouă de A Treia Femeie, aceasta îşi aruncă prăzile grămadă la pământ, îşi încleştă bine mâna dreaptă de ciomag şi se pregăti să-şi apere drepturile.

Celelalte, învârtind ele armele se repeziră la atac.

Femeile ce mai rămaseră prin jur erau acum simple spectatoare, oprite în loc de un vechi obicei al tribului, care mărginea numărul celor care atacau la cantitatea prăzii, dând lupta, dând dreptul de contestaţie aceleia care iniţiase lupta.

Când Prima Femeie a fost atacată de A Doua Femeie celelalte femei au rămas la o parte, pentru ca A Doua Femeie a fost aceea care a înaintat să încerce a pune mâna pe Tarzan. Iar acum, când A Treia Femeii: a venit cu două prăzi, iar contra ei a pornit Prima Femeie şi A Doua Femeie, celelalte se ţinură departe de luptă.

Când cele trei femei au ajuns aproape inevitabil că A Treia Femeie va fi zdrobită sub loviturile de ciomag ale celorlalte: dar ea bara loviturile de la amândouă şi iuţeala unui duelist bun. Apoi, a făcut iute un pas înainte, aplică o lovitură teribilă în capul Primei Femei.

Lovitura a fost atât de puternică, încât Prima Femeie a căzut grămadă la pământ, iar din locul unde a fost lovit începu să curgă o dâră de sânge, care a arătat precis că

Prima Femeie a trecu în rândul celor care nu se mai întorc, fără a fi plânsă de nimeni.

A Treia Femeie a putut acorda acum întreaga sa atenţie Femeii A Doua, dar A Doua Femeie, relativ de soarta tovarăşei sale, nu mai a aşteptat să vadă ce se întâmpla cu dânsa, ei se răsuci în călcâie şi fugi, pe cât o duceau picioarele, spre peştera ei.

Fiinţa pe care A Treia Femeie a adus-o odată cu antilopa a crezut probabil că are un prilej bun de a scăpa în timpul cât femeile erau angajate la luptă, aşa că începu să se depărteze pe burta în direcţie opusă. Încercarea i-ar fi putut reuşi, dacă lupta ar fi durat mai mult; dar îndemânarea şi ferocitatea Femeii A Treia a terminat întregul conflict în întorcând capul, a observat că prada ceea ce o făcu să se repede numaidecât ferocitatea Femeii câteva secunde şi încerca să-i scape, după ea.

În momentul acela, A Doua Femeie se răsuci în călcâie şi porni ca o săgeată înapoi şi luă antilopa la spinare, depărtându-se cu ea, în timp ce captivul, care căutase să scape de A Treia Femeie, se ridică drept în picioare şi iuţeală pe cărarea care se îndrepta de la intrare spre pădure.

În picioare, se vedea bine că e om, sau cel puţin, un bărbat de acelaşi neam cu femeile din această rasă atât de bizară.

Era mai mărunt ca ele, având corpul mai mic. Nu avea decât un metru şaptezeci înălţime, cu câteva firişoare de păr pe buza de sus şi pe bărbie. Fruntea-i era cu mult mai joasă decât a femeilor, iar ochii mai apropiaţi unul de altul.

Avea picioarele mai lungi şi mai subţiri decât ale femeilor, ale căror picioare păreau făcute mai mult pentru rezistenţă, decât iuţeală.

De aceea, era vădit, de la început, că A Treia Femeie n-ar mai fi putut să ajungă din urmă vânatul care i-a

scăpat.

Cu acest prilej, se putea vedea şi rostul fustei ciudate de cureluşe, pietricele şi pene. A apucat cu mâna o cureluşă, o desfăcu numaidecât de cingătoarea de care era atârnată şi luând-o de un capăt între degetul cel mare şi cel arătător, o învârti iute pe un plan vertical, până când pietricica cu pene de la capătul celălalt prinse să se mişte cu mare iuţeală, după care îi dădu drumul.

Proiectilul a zburat ca o săgeată spre fugarul care alerga din toate puterile. Piatra, mare cât o nucă, îl izbi în ceafa, trântindu-l la pământ în nesimţire.

Atunci A Treia Femeie se întoarse împotriva Femeii A Doua, ce avuse timp să se depărteze cu antilopa.

A Doua Femeie avu mai mult curaj decât bun simţ, se pregăti să-şi apere carnea pe care o furase şi aştepta pe A Treia Femeie cu ciomagul ridicat.

Pe când A Treia Femeie venea asupra ei ca un adevărat munte de musculatură, A Doua Femeie o întâmpină cu o lovitură de ciomag, însă lovitura dată de adversara ei fu atât de puternică, încât arma i se făcu bucăţi şi se găsi la discreţia fiinţei a cărei carne a furat-o.

Ştia bine acum că nu se poate aştepta la nici un fel de milă. Cu toate acestea, nu a căzut în genunchi să ceară iertare, ei a smuls de la cingătoare o mână din acele proiectile de piatră, într-o ultimă încercare ca să se apere.

Dar ce zadarnică încercare! Ciomagul enorm al adversarei sale nici nu se opri în drumul lui, ei făcând un ocol pe deasupra capului, căzu cu putere drept în ţeasta Femeii de-a Doua.

A Treia Femeie a stat în loc şi se uită întrebător în jurul ei, ca şi cum ar fi voit să spună celorlalte:

– Mai este cineva care doreşte să-mi ia antilopa sau bărbatul? Dacă este, să poftească!

Cum nimeni nu-i primi provocarea, le întoarse spatele şi porni înapoi spre omul întins pe nisip.

Îl smuci cu brutalitate de jos şi-l scutură bine. În felul acesta, el începu să-şi vină în fire. Încercă să stea în picioare.

Sforţările sale erau zadarnice, aşa că ea îl aruncă din nou pe umăr şi merse la antilopă, o luă de jos şi în sfârşit, ajunse fără altă întrerupere la peştera ei.

Aici, a aprins un foculeţ la intrare, învârtind un băţ de lemn tare într-o gaură făcută într-un lemn tare, în care a pus fărâmituri de scoarţă uscată. După aceea şi-a tăiat mai multe felii groase de carne şi a mâncat cu lăcomie.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, bărbatul îşi veni în fire şi stând drept, se uită ameţit în jurul lui După puţin, mirosi aroma cărnii gătite şi arătă cu mâna spre ea.

Femeia îi dădu un cuţit rudimentar de piatră, arătându-i cu mâna spre carne, ca şi cum i-ar fi spus: „poftim!” El luă cuţitul şi după câteva clipe, era ocupat să-şi frigă carnea deasupra tăciunilor. Carnea pe care o fripse era pe jumătate arsă şi pe jumătate crudă; cu toate acestea, o mâncă cu mare poftă şi pe când mânca, femeia sta şi-l privea.

Nu prea avea la ce să se uite, însă probabil îl socotea bărbat frumos. În contrast cu femeia, care nu purta ornamente, el avea la mână brăţări şi la picioare verigi, iar la gât un colier de dinţi de animale şi pietricele colorate.

În părul făcut coc deasupra frunţii, avea înfipte câteva pene, printre care şi câteva aşchii cam de douăzeci de centimetri lungime, ce porneau orizontal în toate direcţiile.

După ce bărbatul a mâncat până se sătură, femeia se ridică şi înhăţându-l de păr, l-a târât în interiorul peşterii. El o zgâriat-o şi a muşcat-o puţin, căutând să scape, dar nu se putea măsura cu ea. Aceasta era viaţa sexuală. În ţara „Mutelor”.

În mijlocul amfiteatrului, în faţa intrărilor în peşteri,

zăceau trupurile Primei Femei şi Femeii de-a Doua. Iar deasupra lor mişuna un cârd de vulturi, fiarele de pradă ale cerului. Ska, vulturul, vine totdeauna primul la un asemenea ospeţe.

CAPITOLUL III - Băiatul şi leul.

În interiorul întunecos al camerei bizare din stâncă, unde Tarzan fusese pus cu atâta brutalitate, ce era înconjurat de copiii Mutelor, care se uitau cu multă curiozitate la el.

După un timp, au început să-l examineze cu minuţiozitate, întorcându-l cât pe o parte, cât pe alta, întinzându-l de mâini şi de picioare şi pişcându-l.

În cele din urmă, un băiat, atras de medalionul de aur, îl scoate de la gâtul lui Tarzan, împodobindu-se pe sine însuşi cu el.

Fiind nişte fiinţe de pe treapta cea mai de jos a evoluţiei omeneşti, nu exista nimic care să le fi putut păstra interesul mai multă vreme, aşa că se obosiră în curând de Tarzan şi au trecut toţi într-o curte luminată de soare, lăsându-l să-şi vină în fire cum va putea mai bine şi când va putea, dacă va putea vreodată, lor fiindu-le absolut indiferent ce se va întâmpla.

Din fericire pentru Tarzan, efectul căderii îngrozitoare cu aeroplanul a fost atenuat de faptul că, în cădere întâmpinase rezistenta unor ramuri subţiri, iar acum suferea numai decât de-o zguduitură uşoară la creier.

A început să-şi vie în fire şi nu trecu mult de la plecarea copiilor, că a deschis ochii, uitându-se aiurit la interiorul închisorii sale. După aceea, închise ochii din nou.

Răsuflarea îi era normală, când a deschis ochii a doua oară, a fost ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn adânc şi firesc, neamintindu-şi nimic altceva, decât că simţea o durere destul de puternică în moalele capului.

Ridicându-se de mijloc, se uită în jurul lui, obişnuindu-şi ochii cu începutul, la lumina slabă din cameră. A văzut că se află sub un acoperiş rudimentar, construit din plăci enorme de piatră.

În faţa lui era o singură deschizătură, ce părea că duce în altă cameră la fel, al cărei interior era cu mult mai luminos decât al camerei în care se afla el.

Se ridică încet în picioare şi traversă încăperea până la acea deschizătură. De partea cealaltă a camerei a doua, a văzut altă uşă, ce ducea la aer curat şi la lumina soarelui. Odaia în care se afla acum, întocmai ca şi prima, nu avea nici un fel de mobilă, doar câteva maldăre de ierburi uscate pe pardoseală şi nu părea a fi fost întrebuinţată ca locuinţă omenească.

Ajungând în uşa a doua, zări o curte îngustă, împrejmuită de un zid înalt de blocuri de piatră, înfipte cu unul din capete în pământ, astfel că stăteau aproape vertical. Mai văzu copii „Mutelor”, întinşi alene, unii la umbră, alţi la soare.

Se uită la ei cu o mirare vădită.

Cine erau ei? În ce fel de loc se afla el, după toate aparenţele, închis? Erau aceşti copii păzitorii lui, sau tovarăşi de închisoare? Şi cum de a ajuns până aici?

Trecându-şi degetele prin părul său cel negru, gest caracteristic al nedumeririi, a dat din cap de câteva ori. Îşi aminti acum de nenorocitul sfârşit al zborului său; îşi aminti chiar căderea ce o suferise prin frunzişul marelui copac, dar mai departe de atât nu ştia nimic.

A rămas un moment în picioare, examinând cu atenţie copii „Mutelor”, care, de altfel, habar nu aveau de prezenţa lui, sau de privirea aţintită asupra lor. După aceea, înaintă cu îndrăzneală în curte în faţa lor fără teamă, ca un leu căruia nu-i pasă de hienele din jurul lui.

Cum l-au văzut, copii se ridicară şi se îngrămădiră în jurul lui, fetele împingând la o parte pe bieţi şi apropiindu-se de el cu îndrăzneală.

Tarzan le vorbi în mai multe dialecte indigene, unul după altul, toate pe care le ştia, dar ei păreau că nu-l înţeleg, deoarece nu-i răspunseseră nimic.

Apoi, ca o ultimă încercare, li se adresă în limbajul

primitiv al marilor maimuţe, limbajul lui Manu, maimuţa cea mică, limbajul pe care Tarzan îl învăţase pe când sugea la pieptul păros al maimuţei Kala şi asculta la guturalele membrilor sălbatici ai tribului lui Ciuk.

Cu toate acestea, cei care îl ascultau nu-i răspunseră nici de astă dată, cel puţin nu i-au dat nici un răspuns grăit, deşi mişcările lor cu mâinile, cu umerii şi cu corpurile, precum şi clătinările din cap îl făceau să înţeleagă că întrebuinţau un fel de limbaj al semnelor.

Nici între ei nu comunicau cu sunete articulate, ei tot prin semne.

După puţin, copii au pierdut interesul pentru noul sosit şi-şi reluară poziţiile lenevoase de mai înainte, pe lângă zidul curţii. În timpul acesta, Tarzan păşea încoace şi încolo, căutând, cu ochii lui ageri, orice cale de scăpare.

În cele din urmă, se convinse că nu are pe unde să iasă de acolo, decât peste zidurile după care era închis, peste care, dacă şi-ar fi făcut avânt, ar fi putut să treacă cu un salt zdravăn..., dar nu era încă timpul. Trebuia să mai aştepte până când întunericul nopţii îl vor feri de ochii acelora dinăuntrul şi dinafara închisorii.

Odată cu apropierea întunericului, atitudinea copiilor din curte a început să se schimbe.

Se plimbau încoace şi încolo, trecând mereu în sus şi în jos prin faţa intrării în adăpost de la capătul curţii, intrând uneori în prima odaie şi adeseori ajungând în a doua, unde ascultau în faţa plăcii mari de piatră ce închidea intrarea. După aceea, se înapoiau în curte, reluându-şi mersul neliniştit.

În cele din urmă, unul a bătut cu piciorul în pământ, iar gestul lui a fost imitat şi de ceilalţi, până când loviturile lor, în cadenţa unui toc, toc, toc, trebuia să se fi auzit la o distanţă dincolo de marginile închisorii.

Dar, oricare le-ar fi fost intenţia, procedeul lor nu a avut rezultat; iar după un timp una din fete, furioasă şi încruntată, îşi înhăţă ciomagul cu amândouă mâinile şi

apropiindu-se de un perete, începu să bată cu putere în piatră.

Celelalte fete o imitară numaidecât, iar băieţii continuau tactul cu picioarele.

Tarzan a rămas foarte nedumerit de purtarea lor ciudată, însă a căpătat explicaţia dintr-o sursă cu totul neaşteptată: propriul său stomac.

Înţelese că aceste fiinţe erau flămânde şi încercau să atragă atenţia cuiva din afară.

Mai mult însă, mijlocul întrebuinţat în acest scop îl făcu să înţeleagă şi altceva, de care îşi dăduse seama în scurta experienţă de la început: aceste fiinţe erau lipsite cu totul de darul vorbirii şi poate că erau chiar incapabile să scoată cel mai mic sunet din gură.

Fata care a bătut prima cu ciomagul în zid se opri deodată şi arătă celorlalţi pe Tarzan.

Ei s-au uitat la el şi apoi la ea; iar ca arătă spre ciomagul ei şi din nou spre Tarzan, după care făcu o mică pantomimă, iute, scurtă, dar foarte semnificativă.

Pantomima arăta modul cum ar cădea ciomagul în capul lui Tarzan, după care actriţa pantomimei, împreună cu tovarăşii ei, ar fi trebuit să elimine pe Tarzan.

Şi atunci încetară a lovi cu ciomegele în zid şi nici băieţii nu mai izbeau pământul cu călcâiele: întreaga adunare era interesată de ideea nouă ce li se dăduse.

Se uitase la Tarzan cu priviri lacome şi flămânde. Mama lor, care trebuia să le fi adus de mâncare: Prima Femeie, era moartă.

Ei nu ştiau aceasta. Ştiau numai că sunt flămânzi şi că Prima Femeie nu le-a adus nimic de mâncare de douăzeci şi patru de ore.

Nu erau canibali. Numai în cazul extrem, când foamea ar fi ajuns cumplită, s-ar fi devorat unul pe altul, bineînţeles după cum se spune că ar fi făcut-o şi unii marinari naufragiaţi din rasele de oamenii civilizaţi.

Străinul nu era din neamul lor. El nu semăna cu dânşii,

după cum nu se asemănau nici alte fiinţe aduse să mănânce de Prima Femeie.

Prin urmare, nu ar fi făcut nimic rău dacă-l devorau. Ar fi fost acelaşi lucru pentru ei ca mâncarea cărnii unei antilope.

Această idee poate nu ar fi încolţit în mintea nici unuia dintre ei, de nu se întâmpla ca fata cea mare să se fi gândit la aceasta; nici ei nu i-ar fi trecut prin gând, dacă ar fi avut de mâncare, ştiind că el nu a fost adus acolo pentru acest scop, ei ca să fie soţul Primei Femei, care, ca celelalte femei din această rasă primitivă, îşi vâna câte un bărbat în fiecare sezon prin junglă, unde bieţii bărbaţi timizi îşi trăiau vieţile lor singuratice.

Excluzând cele câteva săptămâni, când erau în captivi în încăperile de piatră ale sexului dominant, bărbaţii trăiau în junglă, pe care o preferau, cu toate primejdiile de acolo, tratamentului brutal şi dispreţului împărtăşit chiar de copiii acestor soţii temporare.

Câteodată reuşeau să scape, deşi foarte rar. Li se dădea drumul, în cele din urmă, fiind mai uşor de prins unul nou, în sezonul următor, decât să-l hrănească un an întreg.

Nu există nimic, în relaţiile lor familiare, care să se asemene cu iubirea. Copiii, concepuţi fără iubire, necunoscându-şi propriii lor taţi, nu aveau nici măcar o afecţiune cât de elementară, unul faţă de altul şi deci nici pentru altă fiinţă existentă.

O oarecare legătură îi ţinea ataşaţi de mamele lor sălbatice, la al căror piept sugeau câteva luni şi de la care se aşteptau să primească hrana zilnică, până când erau destul de dezvoltaţi să poată merge singuri în junglă, să-şi caute propriul vânat şi să aducă orice alt fel de mâncare, pe care natura abundentă le-o punea la dispoziţie.

Cândva, între vârsta de cincisprezece şi şaptesprezece ani, băieţii erau eliberaţi şi alungaţi în junglă, după care

mamele lor nu-i mai recunoşteau între alţi bărbaţi.

Tot la o asemenea vârstă, tinerele fete erau luate în peşterile materne, întovărăşindu-şi mamele la vânătoarea zilnică, până reuşeau să-şi prindă primul bărbat.

După aceea, îşi alegeau o peşteră separată, iar legătura dintre părinte şi copil era pentru totdeauna întreruptă, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Se putea întâmpla chiar ca, în sezonul următor, mama şi fiica să devină rivale sau să se ivească între ele, oricând, o ceartă cu rezultat mortal, de seama trofeelor aduse de la vânătoare.

Adăposturile şi curţile construite din piatră, în care erau ţinuţi copiii şi bărbaţii, erau singura lor operă comună.

Oricare alte lucrări trebuiau să le facă singure, deoarece bărbaţii ar fi scăpat cu cel dintâi prilej, dacă li s-ar fi dat voie să iasă de acolo şi să ia parte la lucrările de construcţie. Tot aşa, copiii, când ar fi fost destul de tari pentru ajutor, ar fi fugit. Totuşi, aceste femei enorme erau destul de capabile să-şi facă lucrările singure.

Echipate de natură cu muşchi puternici şi trupuri colosale, ele dislocau plăci enorme de piatră din malul amfiteatrului, le dădeau drumul să alunece până în vale, apoi le împingeau, le trăgeau şi le aşezau în poziţia dorită, numai şi numai cu propria lor forţă.

Rareori se ivea nevoia de ă se adaogă câte o construcţie nouă la cele construite până atunci, mortalitatea printre aceste femele fiind atât de mare, că rămâneau libere destule clădiri pentru fetele ce ajungeau la maturitate.

Lăcomia, gelozia şi adeseori soarta celor care vânau în junglă luau o dijmă destul de mare printre femeile adulte. Până şi bărbaţii lor, atât de dispreţuiţi, îşi ucideau, uneori, femeia, în străduinţa de a-şi recâştiga libertatea.

Viaţa hidoasă a Mutelor a fost rezultatul natural al inversării nenaturale a dominării sexului.

Atribuţia bărbatului este să iniţieze dragostea: prin supremaţia sa, să inspire mai întâi respect, după aceea admiraţie în pieptul femeii pe care caută s-o atragă, dragostea rămânând să se dezvolte în urma acestor două emoţii.

Creşterea gradată a ascendenţei femeilor din ţara Mutelor asupra bărbatului împiedică emoţiilor de respect şi de admiraţie faţă de bărbat, iar rezultatul a fost că iubirea nu s-a mai ivit niciodată.

Neavând dragoste pentru soţul ei şi ajungând să fie un animal cu mult mai puternic decât el, femela din tara Mutelor a ajuns în curând să trateze pe toţi cei de sex opus cu dispreţ şi brutalitate.

Rezultatul a fost că forţa, sau dorinţa de iniţiere a dragostei a încetat să existe în inima bărbatului: nu putea iubi o fiinţă pe care o ura şi de care se temea. Nu putea să respecte, nici să admire pe acele făpturi îngrozitoare care era femeile din ţara Mutelor, aşa că fugeau prin păduri, iar femeile dominate îl vânau pe acolo, ca nu cumva să le piară rasa de pe pământ.

Tarzan se afla acum în faţa unor vlăstare din această rasă sălbatică, dându-şi perfect seama, de intenţiile lor canibalice.

Băieţii nu l-au atacat imediat, fiind foarte ocupaţi cu culegerea de ierburi uscate şi de mici bucăţi de lemn de prin odăile vecine.

În timp ce trei fete, din care una abia de şapte ani, se apropiau cu băgare de seamă de Tarzan, gata să-l doboare cu ciomegele, băieţii făceau un foc la care se aşteptau să frigă în curând felii din carnea acestei fiinţe străine, pe care păroasa lor mamă le-o dusese.

Un băiat cam de şaisprezece ani se ţinea mai la spatele fetelor, făcând, agitat semne cu mâinile, capul şi corpul.

Părea că încearcă să convingă pe fete, sau să le împiedice a-şi duce la îndeplinire planul.

A mers până acolo, că apelă şi la ceilalţi băieţi să-l ajute, dar ei au aruncat numai o privire înspre fete, după care îşi continuară preparativele culinare.

În cele din urmă, cum fetele se apropiau cu hotărâre de Tarzan, băiatul le ieşi înainte, încercând să le oprească. Toate trei au sărit ca nişte demoni asupra lui, cu ciomăgelele ridicate, să-l radă de pe faţa pământului.

Băiatul se feri la o parte şi luă câteva pietricele cu pene de la ciomagul lui, le aruncă fetelor ce l-au atacat. Proiectilele au fost azvârlite atât de iute şi cu atâta precizie, că două fete au căzut numaidecât la pământ, urlând de durere.

Al treilea proiectil îşi greşi ţinta, izbind un băiat în tâmplă şi omorându-l pe loc. Era tocmai acela care a furat medalionul de la Tarzan şi care, ca toţi tovarăşii lui de sex, fiind o creatură timidă, a ţinut medalionul ascuns necontenit în palmă, din momentul când Tarzan, după ce şi-a venit în fire, a ieşit în curte.

Fata cea mai mare, fără să se fi intimidat câtuşi de puţin, a sărit, cu faţa ei hidoasă de furie, asupra băiatului, care mai aruncă o piatră în ea, apoi întoarse spatele şi fugi la Tarzan. Probabil că nici el nu ştia ce primire îi va face aceasta.

Poate că era o reminiscenţă apartenenţei la acelaşi sex care-l îmboldise să ia loc alături de Tarzan…; se prea poate ca însuşi Tarzan, în care simpatia pentru specia sa îl domina covârşitor, să-i fi inspirat redeşteptarea unui sentiment atrofiat de mult.

Dar, oricare ar fi fost cauza, băiatul veni şi luă loc alături de Tarzan, pe când fata simţind, că înfruntă o primejdie mai mare în această îndrăzneală nemaipomenită a fratelui său, înainta cu mai multă grijă.

Se părea că îi spune prin semne ce are de gând să-i facă, dacă nu va înceta să-şi întrerupă voinţa lui slabă,

între ea şi poftele ei gastronomice. El îi răspunse, tot prin semne, că o desfide şi rămase unde se găsea.

Tarzan întinse o mână şi-l bătu uşor pe spate, zâmbind. Băiatul şi-a rânjit colţii îngrozitor, dar se vedea bine că încearcă, cu aceasta, să răspundă la zâmbetul lui Tarzan.

Acum fata era numai la doi paşi de ei.

Tarzan era foarte nedumerit asupra felului cum ar trebui să procedeze cu ea.

Cavalerismul lui firesc îl împiedică s-o atace, cu atât mai puţin să-i pricinuiască vreo rană, fie chiar în legitimă apărare.

Cu toate acestea, perfect conştient că nu va putea scăpa de ea, dacă nu o omoară, aşa că, tot căutând o soluţie şi-a întări inima pentru fapta ce trebuia s-o comită, dar de care-i era groază. Spera, totuşi, să fie în stare a scăpa de acolo, fără să recurgă la mijloace extreme.

A Treia Femeie, ducându-şi, la rândul ei, noul soţ din peşteră, în clădirile de piatră din amfiteatru, unde avea intenţia să-l ţină închis timp de o săptămână-două, a auzit cadenţa picioarelor goale, precum şi loviturile de ciomag ce veneau din încăperile Primei Femeii şi înţelese numaidecât ce înseamnă acest zgomot.

Totuşi, bunul mers al vlăstarelor Primei Femei nu o priveau câtuşi de puţin pe ea.

Probabil însă că din instinct matern, a fost îmboldită să le dea drumul, spre a-şi căuta hrana şi pentru ca serviciile lor să nu fie pierdute tribului, în caz că mureau de foame.

Nici prin gând nu-i trecea să le dea de mâncare, nefiind copiii ei. Atât voia numai: să le deschidă porţile închisorii, dându-le drumul, ca să-şi vadă fiecare de treburile, găsindu-şi sau nu mâncare; să piară sau să nu piară, potrivit legii inexorabilă a supravieţuirii celui mai bine înzestrat.

A Treia Femeie nu se grăbi deloc în această privinţă. Cu degetele puternice în părul soţului înfuriat, îl târa spre apartamentele ei de piatră, unde a dat la o parte placa cea mare ce închidea intrarea şi l-a împins înăuntru, fără multă ceremonie, mărindu-i iuţeala cu o lovitură de călcâi în spate.

După aceea, a pus la loc pietroiul şi a pornit alene către apartamentele, din apropiere, ale Primei Femei.

A deschis poarta acestora, a trecut prin cele două camere şi a ajuns în curte, tocmai în momentul când fata cea mai mare înainta asupra lui Tarzan.

S-a oprit la intrarea în curte şi izbi cu ciomagul în piatră, cu scopul de a atrage atenţia acelora dinăuntru.

Imediat se uitară toţi spre ea.

Copiii Primei Femei nu mai au văzură până atunci altă femelă adultă, decât pe propria mamă. S-au dat înapoi la spatele acestuia, dar nici Tarzan nu se miră de teama arătată de aceşti copii.

Femeia a Treia a fost primul adult pe care-l văzuse el de când se afla în tara Mutelor, deoarece, în timpul cât a fost în mânile Primei Femei, zăcuse în nesimţire.

Fata ce îl ameninţase cu ciomagul părea acum că îl uitase cu totul şi stătea cu colţii rânjiţi şi cu ochii înguşti în faţa noii sosite: singurul copil, care părea că nu are frică de A Treia Femeie.

Tarzan examină din ochi pe această femeie enormă, care stătea de partea cealaltă a curţii şi-l privea cu căutături sălbatice.

Nici ea nu l-a mai văzut până acum, deoarece Prima Femeie îl adusese acasă pe când A Treia Femeie era la vânătoare în pădure.

De asemenea, nu ştia că Prima Femeie avea un bărbat în apartamentul ei. Ştia numai că acolo se aflau copiii ei. Dar acum, după ce l-a văzut, îl mânca din ochi.

Se gândi numaidecât să îl ia de acolo şi să îl ducă în propriile apartamente.

Deci, pentru a îndeplini acest scop se apropia de el încet şi cu precauţie, observându-i toate mişcările, ca nu cumva să fugă pe lângă ea şi să-i scape din mână. Pe ceilalţi din curte nici nu-i băgă în seamă.

Tarzan nu a putut să-i cunoască gândurile, a socotit că vine spre el ca să-l atace, după cum, bine înţeles, ar fi atacat pe oricare altă fiinţă străină pe care ar fi găsit-o în locuinţa ei.

Văzându-i mărimea enormă şi dezvoltarea extraordinară a muşchilor, precum şi măciuca grea din mână, nu a putut face altceva decât să le compare cu neputinţa lui de a se apăra.

Pentru cei născuţi în junglă, fuga din faţa luptelor nepotrivite şi fără rost nu primeşte niciodată stigmatul laşităţii.

Tarzan nu numai că era născut şi crescut în junglă, dar lipsa hainelor îl făcea şi acum, ca întotdeauna, să-i dispară cu totul pojghiţa subţire şi nenaturală a civilizaţiei.

În momentul acesta, el nu eră decât o fiară care avea să se împotrivească uneia din femeile din ţara Mutelor…, o fiară isteaţă şi destul de puternică…, o fiară care ştia când să se bată şi când să fugă.

A aruncat o privire în spatele lui. A văzu pitit lângă el pe băiatul Mutelor, tremurând de frică. Mai încolo era zidul curţii, iar una din pietrele cele mari din care era foarte puţin aplecată în afară.

Mintea omului este înceată iar ochiul lui erau şi mai înceţi. În comparaţie cu ochiul şi cu mintea fiarei încolţite, care caută scăpare.

Atât de iute au fost mişcările lui Tarzan, că şi fugise până ce A Treia Femeie să-şi fi închipuit că se gândise măcar la fugă: odată cu el dus era şi băiatul Mutelor.

Răsucindu-se în călcâie, Tarzan a aruncat cu aceeaşi mişcare, pe umărul său pe băiat; apoi, traversă cu iuţeală distanţa ce-l despărţeau de zidul din spate al

curţii, se urcă ca o pisică pe suprafaţa netedă a pietroiului aplecat, până când apucă cu degetele muchia de sus a acestuia.

Se trase iute deasupra-i fără măcar să se uite înapoi şi a dat drumul tânărului de partea cealaltă şi-l urmă atât de iute. Că a ajuns la pământ aproape împreună. Apoi se uită împrejurul său.

Abia atunci a văzut, pentru prima dată, amfiteatrul natural şi peşterile la intrările cărora încă mai stătea, ici-colo, câte o femeie.

În curând, venea noaptea. Soarele începuse să apună pe după creasta munţilor.

Tarzan nu a văzut decât o singură cale de scăpare: deschizătura din partea de jos a amfiteatrului, prin care trecea cărarea spre pădure. A alergat în acea direcţie, urmat de băiat.

A fost văzut însă de o femeie, care sta la intrarea peşterii sale şi care, luându-şi măciuca, a sărit în picioare şi a alergat imediat după ei.

Atras de mişcarea ei, a pornit în urmărire altă femeie şi după aceea altele, astfel că, aproape imediat, şase-şapte dintre ele alergau din răsputeri pe cărare, după fugari.

Tânărul, arătând drumul, alerga iute înaintea lui Tarzan, dar, oricât de iute ar fi fost el, tot nu putea fi mai iute şi mai rezistent la mişcare decât muşchii ce au dus pe stăpânul lor de atâtea ori la adăpost, faţă de atacurile lui Numa, sau îl făcuse să poată întrece iuţeala cerbului, când acesta trebuia să devie hrana atât de necesară lui Tarzan.

Femeile, mai grele la alergat, veneau înapoia lor fără nici o speranţă că ar fi putut ajunge această pereche atât de rapidă, dacă totul ar fi depins numai de iuţeală.

Aveau la ele proiecţiile de piatră cu care încă de la naştere au făcut atâta practică încât au ajuns aproape la perfecţie în aruncarea lor, fie în ţinte fixe, fie în ţinte

mobile.

Însă se făcea întuneric cărarea se sucea şi se răsucea, iar viteza vânatului făcea ca ţinta să fie foarte greu de nimerit, dorind să o ameţească doar, nu să o ucidă.

Bineînţeles că se întâmpla adesea ca un proiectil aruncat cu iuţeală să ameţească vânatul.

Instinctul le ferea pe femei să ucidă bărbaţii, dar nu le îndemna să renunţe la tratamentul de brutalitate extremă la care-i supuneau.

Dacă Tarzan ar fi ştiut pentru ce era urmărit de ele, ar fi fugit mai repede, cu toate că, îndată ce proiectilele au început să zboare pe lângă capul lui şi-a mărit puţin viteza.

De s-ar fi întâmplat ca una din pietre să-l fi lovit, ar fi încetat să mai existe, deoarece femeile, dându-şi seama că noaptea îşi va arunca în curând mantia ei protectoare asupra fugarilor, aruncau pietrele cât mai puternic, indiferente că i-ar fi ucis sau nu pe fugari.

În momentul acela, Tarzan a avut norocul să ajungă în junglă; ca şi cum s-ar fi topit în aer, a dispărut din ochii urmăritoarelor, deoarece ajunsese în propriul element.

În timp ce ele îl căutau pe pământ, el fugea printre crengile de jos ale copacilor, urmărindu-l cu privirea pe băiatul Mutelor, ce alerga pe jos pe cărare.

Odată cu scăparea bărbatului, femeile s-au oprit şi au pornit înapoi spre peşterile lor.

Cu băiatul nu aveau ce face. El va cutreiera jungla încă vreo doi-trei ani, fără a fi împiedicat, iar, dacă până atunci scăpa de fiarele sălbatice şi de săgeţile piticilor, ajungea la maturitate şi devenea, bineînţeles, prada primei femei ce ar fi dat de el în timpul sezonului.

Pentru moment, el va aduce o existenţă singură şi destul de fericită în felul ei.

Bineînţeles că şansele lui de-a supravieţui în junglă au fost reduse prin faptul că a scăpat prea de timpuriu. Dacă Prima Femeie ar mai fi trăit, l-ar fi păstrat în

adăpostul ce-l ofereau zidurile apartamentelor sale, cel puţin încă un an şi nu i-ar fi dat drumul numai când ar fi fost în stare să se măsoare cu primejdiile vieţii sălbatice din junglă.

Băiatul, cu simţurile sale agere, a realizat că femeile au renunţat să-l urmărească.

Atunci s-a oprit privind în urmă spre fiinţa ciudată care-l eliberase din închisoare, dar întunericul îi limita imaginea la o mică distanţă.

Străinul nu se vedea nicăieri. Băiatul şi-a încordat auzul şi asculta cu atenţie.

Nu se auzea zgomot de paşi omeneşti. Se auzeau alte sunete din tufişuri şi din crengile de deasupra capului său, zgomote ciudate, care-l umpleau de groază.

Era învăluit de întuneric. Tremura, simţind greutatea întunericului asupra lui, zdrobindu-l şi lăsându-l dezarmat în faţa grozăviilor care puteau să urmeze.

Încerca să străpungă întunericul, dar simţea că ochii nu îl mai ajută cu nimic; de asemenea, fiind mut, nu putea nici să strige, nici să sperie inamicul, nici să atragă atenţia fiinţei ciudate în care a găsit prietenie şi a cărei prezenţă a stârnise în pieptul lui, în chip atât de ciudat, o emoţie inexplicabilă…

Nu era în stare să şi-o explice… nu avea noţiuni pentru ea, deoarece nu avea noţiuni pentru nimic, dar simţea cum emoţia îi încălzeşte pieptul şi dorea să fi putut atrage din nou lângă el fiinţa ciudată de mai înainte.

Se simţea foarte singur şi-i era urât.

Trosnitura din tufişurile din apropiere deşteptă în el o groază şi mai mare.

Prin întunericul nopţii, se apropia de el ceva mare. Se rezemă cu spatele de un copac, nemai îndrăznind să facă vreo mişcare.

Mirosi aerul; dar, oricât de uşor se mişca aerul din codru, mişcarea era dinspre el în direcţia fiarei ce se furişa asupra lui prin întuneric, ceea ce-l împiedica să

identifice duşmanul.

Instinctul îi spunea că inamicul îl identificase pe el şi că, fără îndoială, se furişa acum tot mai aproape, pentru ca, la un moment dat, să sară asupra lui şi să-l sfâşie.

Băiatul nu ştia ce înseamnă „Leu”, exceptând posibilitatea ca instinctul să aducă cu el imaginea diferitelor fiinţe din junglă de care omul se teme.

În toată viaţa lui, băiatul nu a ieşit niciodată din apartamentul Primei Femei; iar cum întregul său neam era lipsit de voce, nici mama sa nu i-a putut spune nimic despre lumea din exterior.

Totuşi, când leul a răcnit şi s-a repezit pe neaşteptate asupra lui, băiatul a fost convins că fusese atacat de un leu.

CAPITOLUL IV - Viaţa primitivă.

Soarele îşi trimitea razele în curtea apartamentelor Primei Femei, curte lipsită de orice viaţă.

Numai cadavrul băiatului ei zăcea întins, unde căzuse cu o seară mai înainte.

În zarea albastră apăru un punct negru. Şi cu cât se apropia, cu atât se mărea, până când a apărut în forma unei păsări, alunecând uşor pe aripi întinse şi imobile.

Venea tot mai aproape, din când în când dând câte un ocol mare, până când, în cele din urmă. A trecut şi pe deasupra curţii apartamentelor Primei Femei.

Încă o dată mai zbură în cerc pe deasupra, apoi se lăsă la pământ în interiorul curţii..., Ska, vulturul sosise.

După o oră, corpul tânărului era acoperit ca de o mantie de către aripile mai multor păsări de pradă de acestea. Când au zburat de acolo, nu mai a rămas în curte decât oasele curăţate de ultima bucăţică de carne.

Pe după gâtul uneia din păsări era agăţat acum un lanţ de aur, de care atârna un medalion încrustat în diamante.

Ska se zbătu şi căută să se desfacă de juvaierul care se legăna sub el, împiedicându-i mersul pe pământ şi zborul Dar rezultatul încercărilor sale a fost că lanţul se petrecu de două ori împrejurul gâtului şi nu-l mai putu scoate de acolo, îşi luă zborul spre marea pădure de copaci ghimpaţi, iar diamantele îi atârnau pe piept, scăpărând scântei.

Tarzan al maimuţelor, după ce scăpă de femeile care îl urmăriseră, atât pe el, cât şi pe băiat până în pădure, se opri în copacul de care fiul înfricoşat al Primei Femei se rezemase să se odihnească.

Prin urmare, era acolo, aproape de el, în momentul când Numa sări asupra băiatului întinse, dar. cu iuţeală o

mână în jos, apucă pe tânăr de păr şi-l trase repede în sus. În momentul când ghearele puternice ale fiarei zgâriau zadarnic aerul, dedesubtul picioarelor vlăstarului din ţara Mutelor.

A doua zi, prima grijă a lui Tarzan a fost ca să caute de mâncare şi material de îmbrăcăminte.

Gol de tot cum era şi fără nici un fel de arme, bine-înţeles că n-ar fi rezistat multă vreme în codru, dacă n-ar fi fost Tarzan al junglei, tot aşa s-ar fi întâmplat şi cu băiatul, dacă nu l-ar fi avut pe Tarzan lângă el. Tarzan a fost în stare să-şi găsească destule fructe, nuci şi ouă de păsări; dar ceea ce dorea el mai mult ca toate era carne.

De aceea, dorea din toată inima, împins nu numai de pofta de carne, dar şi de nevoia de a avea o blană, precum şi pentru vinele pe care le putea utiliza la fabricarea obiectelor necesare siguranţei şi confortului existenţei sale atât de primitive în timpul de faţă.

Pe când se ţinea de urma unui vânat, căuta lemnul potrivit pentru o suliţă, pentru un arc şi săgeţi. Nu i-a fost greu să le găsească în pădure.

Însă trecu aproape toată ziua până când avu norocul ca un vânt uşor să aducă până la nările lui sensibile mirosul lui Bara, cerbul, pe care-l căutase până atunci.

S-a urcat într-un copac, a făcut semn băiatului Mutelor să-l urmeze, dar această creatură era atât de stângace şi de inaptă, încât Tarzan s-a simţit nevoit să-l tragă în sus printre crengi, unde, cu ajutorul semnelor, încercă să-l determine să înţeleagă că trebuie să rămână unde se află, în paza materialelor pe care i le alesese pentru arme, în timp ce el îşi va continua singur vânătoarea.

Nu era nicidecum sigur că tânărul l-a înţeles; cu toate acestea, văzut că nu mai are intenţia să se ţină după el.

Porni, deci, fără zgomot printre crengile copacilor, pe urma şiretei rumegătoare, al cărei miros exercitase întotdeauna o deosebită atracţie asupra fiului adoptiv al Kalei: mirosul lui Bara, cerbul, cu toate că, mai

întotdeauna, animalul vânat de el sub acest nume era o antilopă.

Impresiile din copilărie sunt foarte puternice. De pe atunci de pe când răsfoi se abecedarul cu figuri colorate găsit în cabina tatălui său a aflat că figura de la litera C înseamnă „cerb”, a dat acest nume animalului ce se asemăna mai mult cu chipul din carte şi pe care-l întâlnea aproape zilnic, antilopa; iar, de atunci, nu-i mai zice altfel decât Bara.

Ca să te poţi apropia îndeajuns de Bara şi să-l dobori cu suliţa sau cu săgeata, e nevoie de o isteţime şi de o îndemânare cu mult mai mare decât de abilitatea limitată a omului civilizat.

Până şi vânătorii indigeni pierd vânatul, mai des decât se întâmpla să-l ucidă cu armele lor primitive.

Tarzan trebuia să-i întreacă pe amândoi, cum trebuia să întreacă antilopa, atât prin agerimea facultăţilor lui de percepere, cât şi prin coordonarea minţii, folosindu-şi în aceeaşi măsură şi muşchii, dacă dorea să-l doboare pe Bara numai cu armele cu care l-a înzestrat natura.

Pe când străbătea repede jungla, călăuzit de nările sale, în direcţia lui Bara, mirosul devenea atât de intens, avertizându-l că nu tocmai departe se adunaseră mai mulţi cerbi la un loc.

La gândul ospăţului ce-l aştepta, sălbaticul viteaz al junglei simţea o puternică senzaţie de foame.

Urmărind mirosul, vânătorul se apropia de vânat cu mai multă atenţie decât până atunci, trecând ca o umbră prin pădure şi în cele din urmă, a ajuns la marginea unei poieni în care văzu un grup de antilope.

Aşezându-se pe una din crengile de jos ale copacului, a rămas nemişcat ca o statuie, pândind mişcările cirezii şi aşteptând momentul când vreun cerb s-ar apropia îndeajuns de copacii din jurul poienii pentru ca atacul să fie încununat de succes.

A aşteptat cu răbdare, de multe ori ceasuri întregi,

până când vânatul să se expună unei morţi sigure.

O singură mişcare înainte de vreme sau din imprudenţă ar fi putut face ca aceste animale fricoase să fugă o distanţă mare şi să nu se mai întoarcă acolo zile întregi.

Spre a înlătura acest inconvenient, Tarzan şi-a menţinut poziţia nemişcată, aşteptând ca întâmplarea să-i pună la îndemână o antilopă. După un timp, a ajuns la nările lui sensibile, slab de tot şi mirosul lui Numa, leul.

Acest fapt i-a încreţit fruntea.

Locul unde se afla el era în partea de jos a vântului dinspre Bara. Leul, însă, nu se afla între el şi antilopă. Prin urmare, trebuia să fie în partea de sus a vântului, dincolo de vânat.

Şi, atunci, pentru ce nările atât de sensibile ale erbivorelor nu prinseseră mirosul inamicului lor ereditar mai înainte de Tarzan? Se vedea bine, după cum păşteau în linişte, că nu simţeau nimic care să le îngrozească, deci nu ştiau că Numa se aflä prin apropierea lor.

Tarzan îşi făcu socoteala că vântul care-i adusese mirosul trebuia să fi fost unul din acele curente, atât de ciudate, care lasă în nemişcare o parte din aer în drumul lor, trecând pe deasupra.

Deci, antilopele trebuie să fi fost înconjurate temporar de acea parte de aer care le izola de ce se petrecea în jurul lor.

Pe când se gândea la toate aceste lucruri, dorind din tot sufletul ca Numa să se îndepărteze, a rămas încremenit auzind un trosnet puternic în tufişurile, de partea cealaltă a poienii, dincolo de antilope.

Simultan cu zgomotul din tufişuri, apăru şi un leu tânăr, care, în momentul când a zări antilopele, a scos un răcnet teribil şi s-a repezit asupra lor.

Tarzan era atât de dezamăgit, încât îi venea să-şi smulgă părul din cap.

Prin stupiditatea de neînchipuit a acestui leu tânăr, a

rămas fără hrană..., rumegătoarele s-au împrăştiat în toate direcţiile. Leul, în atacul lui zadarnic, pierdu atât hrana lui, cât şi pe cea a lui Tarzan.

Dar staţi puţin! Ce era aceasta?

Un pui îngrozit de antilopă, porni exact spre copacul în care se afla Tarzan.

Dar. Cum a trecut pe sub copac, a simţit aruncându-i-se în spate un corp omenesc ce şi-a înfipt degetele, strângându-l de gât.

Greutatea vânătorului care se aruncase asupra animalului i-a răsturnat pe amândoi la pământ, dar, mai înainte ca cerbul să se fi putut ridica din nou în picioare, vânătorul îi suci gâtul, frângându-l dintr-o singură mişcare.

Fără să arunce vreo o privire înapoi. Tarzan şi-a aşezat cerbul pe umăr şi a sărit în cel mai apropiat copac.

Nu mai trebuia să-şi piardă timpul, uitându-se să vadă ce făcea Numa. Pentru că ştia prea bine că uciderea lui Bara avusese loc chiar în faţa leului.

Abia a apucat să se ridice pe o creangă, când auzi o bufnitură surdă, leul, căzu în gol, pe locul unde fusese Tarzan cu o clipă mai înainte.

Ruşinat de nereuşita lui, furios de pierderea prăzii, leul începu să scoală răcnet după răcnet, uitându-se furios la omul de pe creangă. Tarzan începu să zâmbească.

– Fiu al lui Dango, hiena, îl aţâţa el pe leu, umblă flămând acum. Până ai să înveli să vânezi.

După ce a aruncat cu dispreţ în faţa lui o crenguţă ruptă, a dispăru în frunzişul copacilor, ducându-şi prada cu uşurinţă pe umăr. Era încă lumină când a ajuns unde l-a lăsat pe băiatul din ţara Mutelor.

Tânărul avea la el un cuţit mic de piatră, cu care Tarzan tăie imediat o bucată bună din antilopă, întinzându-i-o băiatului.

După aceea, a tăiat şi pentru o bucată. Flămând cum era şi-a înfipt adânc dinţii în carnea crudă şi plină de

sânge a antilopei. În timp ce băiatul, căutându-şi materiale pentru foc, privea surprins acţiunea lordului englez.

Amuzat, Tarzan l-a privit la rândul lui pe băiat, până când acesta reuşi să-şi prepare carnea după cum socotea el că ar trebui preparată: partea din afară arsă de tot, mijlocul aproape crud.

Totuşi, era mâncare gătită şi fără îndoială că acela ce o mânca se simţea superior fiarelor sălbatice care mâncau carnea crudă.

Ceea ce simţea băiatul se aseamănă probabil cu ceea ce simt epicurienii din lumea civilizată când mănâncă vânat alterat şi brânză descompusă.

Tarzan începu să zâmbească la gândul cât de vagă e, la urma urmei, marginea care separă omul civilizat de cel primitiv, în ce priveşte instinctul şi poftele.

Unii dintre prietenii săi din Franţa, cu care avu prilejul să prânzească uneori, s-au arătat foarte îngroziţi când au aflat că Tarzan a mâncat omizi, aşa cum mâncau şi maimuţele…, aceasta în timp ce ei îmbucau cu poftă dintr-o mâncare de melci.

Americanul provincial râdea de gustul francezului ce mănâncă picioare de broască, fără să se gândească că lui însuşi îi plac picioarele de mosc.

Eschimoşii mănâncă peşte crud. Locuitorii de pe Amazon, atât albii cât şi indigeni mâncau cu poftă stomac de papagal şi de maimuţe, socotindu-le cele mai delicioase mâncăruri.

A doua zi de dimineaţă, având destulă carne pentru câteva zile, Tarzan a început să-şi facă arme şi să-şi croiască o haină din piele de antilopă.

Arătând băiatului Mutelor cum se curăţă pielea de antilopă cu cuţitul de piatră, începu să lucreze, fără să aibă alte unelte decât câteva bucăţele de piatră adunat de pe albia unui râuleţ, cu care voia să-şi lucreze arme bune şi puternice, spre a se putea măsura cu femeile din

ţara Mutelor, cu marile carnivore şi cu oricare alt soi de inamic ce s-ar ivi.

În timp ce lucra, îl privea pe băiat şi se întreba la ce îi putea folosi această sărmană fiinţă.

Poate că-l va ajuta să-şi croiască drum prin pădurea de copaci ghimpaţi trebuia s-o străbată mai înainte de a ajunge în ţinuturile cunoscute, de unde să se îndrepte spre casă.

Vedea bine că bietul băiat e foarte timid, fapt dovedit când a fugit de la Mute şi de spaima manifestă când l-a atacat Numa. Lipsit de grai, devenea un camarad de drum inutil, iar faptul că nu se pricepea câtuşi de puţin la tainele pădurii îl făcea o adevărată povară.

Pentru că trecuse de partea lui în timpul altercaţiei din curtea apartamentelor Primei Femei, îşi câştigase, prin actul său, dreptul la protecţie, cu toate că lui Tarzan nu-i era de nici un folos.

Evident prea evident chiar era că băiatul s-a ataşat de Tarzan şi dorea cu orice preţ să rămână alături de el.

Şi-atunci, lucrându-şi armele şi gândindu-se la locuitorii din ţara Mutelor, i-a venit o idee: va face pentru băiat arme la fel cu ale sale, învăţându-l să le întrebuinţeze. Ştia foarte bine că eficacitatea armelor primitive ale Mutelor nu se putea compara cu aceea a unui arc şi săgeţi şi nici cu a unei suliţe bune.

Mutele nu ar fi putut să repeadă proiectilele lor atât de departe, cât ar fi putut ajunge săgeata unui arcaş bun şi nici ciomăgele lor nu fi putut face mult faţă de o suliţă.

Da, va face arme şi pentru băiat şi-l va învăţa să le întrebuinţeze. În felul acesta, se va putea folosi de el la vânătoare, precum şi luptă.

Pe când Tarzan era adâncit în aceste gânduri, băiatul se opri brusc din lucru, lipindu-şi o ureche de pământ, apoi, ridicându-şi uşor capul şi-a întors privirile spre Tarzan. A îndreptat degetul de la el spre pământ.

Tarzan a înţeles că trebuia să asculte, după cum făcu

băiatul: după ce şi-a lipit urechea de pământ, auzi zgomotul unor paşi răsunând pe cărarea bătătorită.

Adunând de jos tot ce-i aparţinea, a urcat numaidecât în vârful copacului, unde şi-a aşezat lucrurile, s-a întors şi l-a ajutat pe băiat să urce lângă el. Nu au avut mult de aşteptat şi au văzut apărând pe cărare una dintre acele femei teribile din amfiteatru.

La vreo cinci-şase metri în urma ei, venea altă femeie, iar în urma acesteia mai venea una.

Femeile din ţara Mutelor nu umblau prea des în felul acesta, existenţa lor fiind mai mult singuratică.

Totuşi, se adunau la un loc câteodată, ca să facă vânătoare împreună, în cazul când vânau vreo fiară primejdioasă care le devasta ţinuturile, sau când nu reuşeau să adune din pădure destui bărbaţi în timpul sezonului.

În cazul acesta, femeile rămase fără bărbaţi se uneau şi porneau prin ţinuturile unui trib din vecinătate.

Toate trei femeile au trecut pe sub copacul lui Tarzan. Urechile mari le atârnau, iar privirile ochilor lor negri rătăceau dintr-o parte în alta a cărării, tot mişcând repede, din când în când, pielea din câte un loc al corpului, cu scopul de a alunga de acolo insecte plictisitoare.

Cei doi oameni din copac au rămas nemişcaţi până când femeile s-au îndepărtat.

După ce au ieşit din privirile lor la o cotitură a drumului, au mai stat un timp să asculte, apoi au coborât din copac, reluându-şi lucrarea întreruptă.

Tarzan a zâmbit ironic, când se gândi la evenimentele petrecute în ultimele câteva minute; el, Tarzan al maimuţelor, Voievod al Codrilor, să se ascundă în copac, să nu fie văzut de trei femei! Închipuiţi-vă!

Dar ce fel de femei erau!

Până acum el nu ştia mai nimic despre ele sau despre obiceiurile lor, însă ceea ce ştia era de ajuns să-l

convingă că erau cei mai formidabili duşmani cu care avusese el de a face până acum. Aşa că, atâta timp cât era fără arme. Nici nu era de gândit să încerce a se măsura cu ciomegele lor cele mari şi cu proiectilele aruncate cu atâta îndemânare.

Zilele treceau: Tarzan şi tovarăşul său lipsit de grai îşi perfecţionară armele cu care urmau să-şi procure hrana mai cu uşurinţă, băiatul lucrând mai mult mecanic, potrivit instrucţiilor primite de la stăpânul său.

În sfârşit, sosi momentul în care Tarzan cu băiatul din ţara Muţilor erau echipaţi cu tot ce le trebuia.

Au pornit la vânătoare împreună, iar omul îl învăţa pe băiat să tragă cu arcul, să arunce cu suliţa şi să se folosească de funia de iarbă, care în timpul copilăria i-a fost unica armă.

În timpul acestor zile de vânătoare, se petrecu în tânărul din ţara Mutelor. În mod aproape brusc, o mare schimbare.

Obiceiul său a fost până acum ca să meargă pe furiş prin codru, oprindu-se, adesea, să privească, când încoace.

Când încolo, temându-se, după toate aparentele, de fiecare fiinţă ce umbla prin junglă; iar frica cea mai mare i-o inspirau femeile de acelaşi neam cu el.

Toate aceste însă se schimbară ca prin farmec.

Începu să devină stăpân atât pe arc, cât şi pe suliţa de la Tarzan, mai ales că privise, de multe ori, cu un interes adânc şi într-un fel oarecare, cu smerenie şi respect pe Tarzan, pe când dobora diferite animale, mari sau mici, pentru hrana zilnică.

Într-o zi, îl văzuse ucigând pe Sabor, leoaica, dintr-o singură aruncătură de suliţă, când se întâmplase ca ea să-l surprindă într-un luminiş, destul de departe de adăpostul oferit de copacii junglei.

Sosi, după o vreme şi ziua băiatului. Vâna împreună cu Tarzan: iar acesta aţâţă o mică turmă de porci sălbatici,

printr-o săgeată bine îndreptată, care ucise pe unul din ei. Ceilalţi se împrăştiară în toate direcţiile, afară de unul un mistreţ puternic, care, zărind pe băiat, se repezi cu furie asupra lui.

Primul gând al tânărului fu să fugă, pentru că secole întregi de spaimă infiltrată în el îl îmboldeau la asta. Întotdeauna bărbaţii din ţara Mutelor fugiseră din faţa primejdiei şi fugind într-una de animalele carnivore, precum şi de propriile femei, ajunseră foarte iuţi de picior…

Atât de iuţi, că nici un duşman primejdios nu-i mai putea prinde; un om din ţara Muţilor nu putea fi prins decât prin şiretenie.

Băiatul putea să scape foarte uşor de mistreţ şi în clipa aceea era cât pe aci s-o ia la fugă. Stăpânit de o idee nouă şi neaşteptată, se opri în loc…, dete pe spate mâna cu suliţa, după cum îl învăţase Tarzan, apoi o repezi înainte cu toată forţa de care era capabil.

Mistreţul venea direct spre el. Suliţa îl izbi în umărul stâng şi străbătu corpul, perforându-i inima. Horta, mistreţul, muri instantaneu.

O nouă expresie apăru în privirile tânărului, care se reflectă şi în trăsăturile sale.

Nu se mai vedea acum obişnuita teamă; nu se mai furişa prin codru, ca mai înainte, aruncând priviri speriate în dreapta şi în stânga.

Acum mergea drept, cu îndrăzneală, fără frică şi probabil că, în loc să se mai teamă de apariţia vreunei femei, o şi căuta chiar. Devenise personificarea bărbatului răzbunător.

În pieptul lui clocotea furia înăbuşită a nenumărate generaţii faţă de tratamentul dispreţuitor şi de abuzurile îndurate din partea sexului feminin.

Fără îndoială că el nu-şi concretiza gândul în felul în care îl expunem aci, dar rămâne fapt că Tarzan, văzându-l şi-a dat seama că cea dintâi femeie ce va avea

nenorocul să se întâlnească cu acest tânăr, va avea, totodată şi cea mai mare surpriză din viaţa ei.

CAPITOLUL V - Alte bordeie, alte obiceie.

Tânărul din ţara Muţilor se ataşase de Tarzan cu devotamentul şi supunerea unui câne.

La rândul său, Tarzan a învăţat cea mai mare parte a limbii prin semne a protejatului său, având, astfel, mijlocul să comunice între ei pentru toate nevoile.

Băiatul a câştigat încredere în el însuşi, pe măsură ce se obişnuia mai mult cu noile arme, devenea din ce în ce mai independent, cu rezultatul că, adesea, porneau la vânătoare despărţiţi unul de altul, astfel că proviziile nu le lipseau niciodată.

S-a întâmplat ca Tarzan, în timpul unei expediţii singuratice, să dea peste o privelişte din cele mai ciudate.

Urmărea de câteva ceasuri dâra de miros lăsată de Bara, când simţi, deodată, mirosul unei Mute, ceea ce nu însemna pentru el decât că mai era cineva ce căuta să pună mâna pe prada urmărită de el.

Era călăuzit numai de instinctul sălbatic al fiarei de codru care predomina în el.

Nu mai era elegantul lord Greystoke din Londra care îşi rânjise colţii zbârcindu-şi buzele, ci vânătorul sălbatic în clipa când îi răpea prada.

A apucat prin copaci, porni repede în direcţia femeii din ţara Muţilor, dar înainte de a o ajunge, alt miros pătrunse în nările sale: un miros nou, ciudat, care-l nedumerea.

Era miros de om, totuşi până la un grad oarecare miros străin şi necunoscut. Niciodată nu i se întâmplase să dea peste aşa ceva.

Mirosul era foarte slab, dar ghicea, instinctiv, că trebuie să emane de undeva de foarte aproape. Şi într-

adevăr, după câteva clipe, auzi câteva voci..., voci joase şi melodioase, ce ajungeau foarte slab la urechile lui.

Dar, cu toate că erau joase şi melodioase, se simţea în tonul lor ceva ce denota surescitare. Acum Tarzan uită de Bara, uită de tot ce-l înconjura.

Se apropie cu multă băgare de seamă şi după puţin, observă că se găsea în apropierea unui număr mare de persoane.

Ajunsese în marginea pădurii, de unde se deschide o câmpie întinsă până la poalele dealurilor din depărtare.

Priveliştea care-l izbi vederile îl făcu, în primul moment, să se îndoiască de propriii săi ochii.

I se părea că nimic nu-i natural din tot ce vedea, afară de una din femeile uriaşe din tara Muţilor.

Ea se găsea la vreo două sute de metri de marginea pădurii şi era înconjurată de o întreagă hoardă de oameni în miniatură - nişte războinici micuţi şi albi - încălecaţi pe un soi de animale ce păreau antilope regale de pe coasta de apus.

Înarmaţi cu suliţe şi cu săbii, atacau necontenit picioarele enorme ale femeii, care se dădea înapoi încet spre pădure, izbind, din când în când. cu piciorul în adversarii ei. Sau doborându-i cu marele ei ciomag.

Tarzan văzu numaidecât că ei vroiau să-i taie venele de la picioare şi dacă ar fi reuşit, ar fi putut, după aceea, s-o omoare cu uşurinţă.

Dar, cu toate că erau o sută şi mai bine la număr, şansele lor de reuşită păreau foarte mici, deoarece femeia ucidea sau rănea câte zece din ei deodată, numai cu o singură izbitură de picior.

Până acum, aproape jumătate din ei erau întinşi jos morţi sau răniţi pe drumul urmat în lupta lor cu femeia, mai înainte de a fi sosit Tarzan la faţa locului.

Cu toate acestea, faţă de curajul acelor care mai rămăseseră, Tarzan fu cuprins de admiraţie. Ei se repezeau neîncetat la o moarte aproape sigură. În

sforţările lor încăpăţânate de a doborî femeia uriaşă. Atunci văzu şi el motivul pentru care ei îşi sacrificau atât de zadarnic viaţa…, în mâna stângă a femeii, strâns la pieptul ei, se găsea unul dintre aceşti războinici mititei.

Evident că, spre a-l salva pe acesta, ceilalţi continuau lupta.

Dar, dacă Tarzan a fost cuprins de admiraţie la vederea acestor războinici, rămase tot atât de uimit de animalele curajoase şi agile pe care le călăreau.

Crezuse până atunci că antilopa regală, cea mai mică specie a acestor animale, este şi cea mai timidă dintre fiinţele de pe pământ.

Această particularitatea însă nu aparţinea şi categoriei de antilope la care privea acum. Puţin mai mari de statură, înalte cam la jumătate de metru, erau, în toate celelalte privinţe, identice cu antilopa regală.

Totuşi, sub conducerea călăreţilor, săreau fără teamă până aproape de picioarele enorme ale femeii şi de ciomagul ei.

Erau şi bine conduse - s-ar fi putut zice la perfecţie - aşa că muşchii lor răspundeau poruncii date de călăreţi.

Săreau când spre femeie, când înapoi şi abia atingând pământul cu picioarele, se şi găseau scăpaţi de primejdie.

Săriturile lor ajungeau uneori până la doi metri, aşa că Tarzan se mira nu numai de agilitatea lor. Dar şi de abilitatea aproape minunată de călărie a războinicilor, ce se puteau menţine în şa atât de bine pe aceste animale, cu toate săriturile, învârtelile, suciturile şi săltăturile lor.

Era o privelişte frumoasă, o privelişte inspiratoare, care, oricât de nereală i s-ar fi părut la început, nu trecu mult ca să-l facă să-şi dea seama că privea la o rasă de pigmei veritabili…, nu din aceia de rasă neagră pe care exploratorii Africii îi cunoscuse mai mult sau mai puţin, ei din rasa albă. Rasa pierdută de oameni în miniatură, la care se referă de multe ori vechile manuscrise de

călătorii şi explorări, miturile şi legendele.

Lupta aceasta, de şi-l interesa foarte mult, la început o privise ca un spectator neutru. După un timp, simţi că simpatiile lui înclină spre micii războinici; iar, când a văzut că Muta era să scape în pădure împreună cu captivul ei, se hotărî să se amestece în această afacere.

Cei dintâi care l-au văzut în momentul ieşirii sale din frunzişul codrului au fost micii războinici.

Evident că l-au luat la început drept încă unul din duşmanii lor uriaşi, deoarece din piepturile lor a izbucnit un strigăt de descurajare şi s-au dat înapoi, pentru prima oară de când Tarzan privea la această luptă ne egală.

Dorind să-şi arate clar intenţiile, mai înainte ca micii oameni să se fi repezit la el spre a-i tăia venele picioarelor, porni iute în direcţia femeii.

Aceasta, din partea ei, îndată ce dădu cu ochii de el, începu a-i face semne poruncitoare spre a veni în ajutorul ei, să sfârşească şi cu restul pigmeilor.

Ea era obişnuită să fie temută şi ascultată de bărbaţii din neamul ei, mai ales când îi subjuga. Poate că, de astă dată, să se fi mirat puţin de îndrăzneala acestuia, deoarece bărbaţii fugeau de obicei de ea.

Cu toate acestea, avea mare nevoie de el, nevoie ce o domina. Apropiindu-se de ea, Tarzan îi porunci, prin limba semnelor învăţată de la băiat, să dea drumul captivului şi să plece de acolo, nemai supărând războinicii. Drept răspuns, ea făcu o strâmbătură urâtă şi porni spre el.

Atunci Tarzan aşeză o săgeată în arc.

– Înapoi! îi făcu el semn. Înapoi sau te ucid! Înapoi, femeie şi lasă jos mititelul din mână!

Ea mârâi feroce şi mări paşii. Tarzan ridică arcul la nivelul ochilor şi întinse de coardă, până când arcul se îndoi. Pigmeii, dându-şi seama că, cel puţin pentru un moment, noul străin uriaş părea a fi de partea lor, se strânseseră la un loc, aşteptând rezultatul duelului.

Tarzan spera că femeia îi va asculta ordinul şi că nu va fi silit să-i curme zilele.

Îi era de ajuns o singură privire să vadă că ea nu avea nicidecum intenţia să-l asculte şi că era hotărâtă să-l nimicească cu desăvârşire pe individul ce se amestecase cu atâta îndrăzneală în afacerile ei.

Venea mereu spre el. Au ajuns atât de aproape, că orice întârziere din partea lui i-ar fi fost primejdioasă; slobozi săgeata. Aşchia de lemn ascuţită se înfipse adânc, drept în inima ei sălbatică, unde el ochise, iar femeia se prăbuşi la pământ.

În aceeaşi clipă, Tarzan se repezi la ea, apucând în mâini pe războinic, ca nu cumva să fie zdrobit în căderea Mutei.

La această nouă acţiune a lui, războinicii, neînţelegându-i intenţiile, scoaseră o serie de strigăte şi învârtind săbiile pe deasupra capetelor, au dat pinteni cailor, către el.

Dar, mai înainte ca ei să fi ajuns până la el, Tarzan aşeză uşor pe pământ omuleţul salvat de la moarte şi-i dădu drumul.

Instantaneu, atitudinea pigmeilor ce voiau să-l atace se schimbă din nou, iar strigătele lor războinice se transformară în aclamaţii de bucurie.

Călărind până la el, se opri în faţa războinicului pe care-l salvase şi descălecând, îngenunchea în faţa lui Tarzan. Iar cei de aproape îi sărutară mâna.

Acum văzu Tarzan că nici unul din aceşti pitici nu era mai înalt de un jumătate de metru.

De asemenea, înţelese numaidecât că cel pe care-l salvase avea grad mare printre ceilalţi, probabil era chiar şeful lor.

Se întreba acum care va fi atitudinea lor faţă de el. Se uită la ei cu o privire plină de îngăduinţă, cum s-ar uita cineva la un muşuroi de furnici.

Pe când ei îşi felicitau tovarăşul pentru miraculoasa

scăpare, Tarzan avu cel mai bun prilej să-i examineze de aproape.

Erau oameni cu pielea albă, bineînţeles destul de bronzată de vânt şi de arşiţa soarelui; totuşi, nu încăpea nici o îndoială, erau oameni albi.

De asemenea, aveau trăsături regulate şi bine proporţionate, aşa că, după orice criteriu al rasei noastre, ar fi putut fi consideraţi bărbaţi frumoşi.

Erau, evident, excepţii şi variaţii; dar, în ansamblul lor, păreau toţi oameni frumoşi. Aveau faţa netedă şi nici unul nu părea prea în vârstă; acela scăpat din mâinile Mutei părea mai tânăr decât ceilalţi, cu mult mai tânăr decât aceia care descălecaseră ca să-i facă onorurile cuvinte.

Şi, cum Tarzan sta şi se uita la ei, tânărul făcu semn celorlalţi să se scoale, după care le ţinu un mic discurs. La urmă, se întoarse către Tarzan şi-i vorbi, dar acesta nu înţelese nici un cuvânt.

Totuşi, din atitudinea lui reieşea lămurit că omuleţul îi mulţumea şi probabil că-l întreba care îi sunt intenţiile faţă de ei.

Atunci, Tarzan căută să-i asigure că nu doreşte decât prietenia lor şi spre a evidenţia intenţiile sale, îşi aruncă armele, făcând un pas spre ei cu braţele întinse şi cu palmele deschise în direcţia lor.

Tânărul pigmeu părea că înţelege aceste semne de prietenie, deoarece înaintă şi el cu mâna întinsă spre Tarzan. Acesta, crezând că ar trebui să-i sărute mâna, nu voi s-o facă, ei preferă să-şi asume un rol egal cu al celui mai mare pigmeu.

Deci, lăsându-se într-un genunchi ca să poată ajunge mai cu uşurinţă la mâna pe care l-o întinsese pigmeul, îi strânse degetele delicat, aplecându-şi uşor capul, într-o înclinare destul de politicoasă, dar care nu arăta nici o urmă de slugărnicie.

Celălalt a avut aerul că este satisfăcut. Întoarse salutul

cu aceeaşi demnitate, după care încercă a-l face pe Tarzan să înţeleagă că era pe cale să plece cu oamenii lui prin câmpie şi-l invită să-i însoţească.

Destul de curios să vadă şi alte caracteristici ale acestui popor ciudat. Tarzan nu a stat la îndoială să primească invitaţia.

Înainte ca ceata lor să pornească la drum, se împrăştiară puţin prin câmpie, pentru a-şi aduna morţii şi răniţii, precum şi pentru a pune capăt chinurilor antilopelor prea grav rănite pentru a merge. Săvârşiră aceasta cu săbiile lor relativ mici şi drepte, ce făceau parte din armamentul lor, lăsând lăncile în tocurile cilindrice aninate de partea dreaptă a şeilor.

Alte arme, Tarzan nu mai putu descoperi doar un cuţitaş pe care ei îl purtau într-o teacă la şoldul drept şi a cărui lamă era cu două tăişuri, ca un pumnal, numai de câţiva centimetri lungime şi foarte ascuţită la vârf.

După ce şi-au adunară morţii şi răniţii, aceştia din urmă a fost examinaţi de către tânărul conducător al trupei, în tovărăşia a cinci-şase persoane dintre cei adunaşi în jurul lui când Tarzan i-a dat drumul din mână.

Pe aceştia Tarzan i-a luat drept locotenenţi sau subofiţeri. I-a văzut punând întrebări răniţilor şi examinându-i; iar în trei rânduri, de fiecare dată un caz fără speranţă, conducătorul îşi trecu iute sabia prin pieptul nefericiţilor.

Pe când se îndeplinea această măsură militară în aparenţă destul de crudă. Dar, altminteri, foarte salutară, restul războinicilor săpau, sub comanda subofiţerilor, un şanţ lung, lângă cei morţi: erau în număr de vreo douăzeci. Săpătura o făceau cu un fel de hârleţ destul de solid, pe care-l ţineau agăţat de şa şi care se putea fixa la capătul lăncilor.

Oamenii lucrau cu repeziciune extremă şi după un plan ce părea că elimină orice mişcare de prisos, aşa că, în foarte scurt timp, au săpat un şanţ de doi metri lungime,

jumătate metru lăţime şi un sfert de metru adâncime, sânt care pentru oamenii de mărime normală ar fi trebuit să fie de şase metri lungime, doi metri lăţime şi un metru adâncime.

În acest şanţ îşi grămădiră morţii ca sardelele, în două straturi. După aceea, au aruncat destul pământ ca să umple spaţiile dintre corpuri, precum şi groapa până sus. Au adunat un număr mare de pietre, cu care au acoperit groapa, lăsând, în urma lor, un mic monument, ce arăta unde şi-au pierdut vieţile vitejii.

Până să termine această lucrare, alţi războinici au prins antilopele rămase libere şi au aşezat răniţii pe spatele lor. La un cuvânt al comandantului, războinicii executară mişcări de precizie militară, apoi o parte au pornit înainte cu răniţii, iar după câteva clipe porni restul trupei.

Sistemul lor de încălecare şi de marş era unic în felul lui, deci de mare interese pentru Tarzan.

Războinicii, descălecaţi, stăteau în rând în faţa tânărului conducător, care era încălecat, după cum erau şi alţi câţiva ofiţeri care îl însoţeau. Fiecare războinic îşi ţinea calul de căpăstru.

Comandantul făcu un semnal rapid, ridicând vârful săbiei, fără ca din gură să-i iasă un cuvânt de comandă. Imediat ce lăsă vârful săbiei în jos, îşi răsuci calul în loc, porni încotro se uita trupa, aceeaşi mişcare fiind făcută simultan şi de ofiţerii săi. ca şi cum ar fi fost împinşi de un singur gând. În clipa aceea „calul” fiecărui războinic porni înainte, iar călăreţul sări în şa din fuga „calului”, tot atât de uşor, ca şi o pană.

Imediat după ce a pornit primul şir de antilope, porni şi cel de-al doilea şi aşa încălecă întreaga trupă; cei din urmă au mărit ritmul, ca să-i poată ajunge pe cei porniţi iniţial.

Era una din cele mai meşteşugite şi practice manevre militare, ce făcea cu putinţă punerea în marş a trupelor

de cavalerie tot atât de iute ca şi trupele de infanterie.

În timp ce trupa galopa, ieşiră din flancul stâng zece călăreţi, urmând pe unul din ofiţerii care se detaşase de grupul din jurul comandantului trupei şi se înapoiară la Tarzan.

Ofiţerul începu a-i face semne spre a înţelege că trebuie să urmeze trupa şi că ei aveau însărcinarea de a-l călăuzi până la destinaţie. În timpul acesta, corpul principal al trupei ajunsese departe pe câmpie, antilopele făcând sărituri de câte doi metri. Nici Tarzan, cât de iute era el, nu ar fi putut să se ţină după ele.

A pornit, deci, sub conducerea detaşamentului, să poată vedea lucruri noi, însă gândurile sale erau la băiatul din ţara Mutelor, ce vâna singur în pădurea rămasă din urmă. Nu trecu mult şi nu se mai gândi la el, dându-şi seama că băiatul era acum cu mult mai bine echipat pentru apărare decât oricare altul din neamul său.

De asemenea, se gândea că, după ce va vizita ţara pigmeilor, se putea întoarce, să-l găsească, dacă i-ar mai fi surâs ideea aceasta. Câmpia nu era tocmai atât de întinsă, ei avea văi şi dealuri uşoare, iar ici-colo era câte o dumbrăvioară. Iarbă era de ajuns, păscută în unele locuri de nişte antilope de o specie ceva mai mare.

La vederea călăreţilor ce se apropiau şi la vederea făptuiri uriaşe a lui Tarzan, antilopele o luară la fugă. Micul lor grup întâlni un rinocer, dar nu făcu decât un ocol mic spre a-l evita, iar mai încolo, aproape de-un mic grup de copaci, şeful călăuzelor îşi opri detaşamentul, luă lancea în mână şi înaintă uşor spre un tufiş, transmiţând, un ordin oamenilor săi, în urma căruia aceştia se împrăştiară, înconjurând tufişul.

Tarzan se opri şi privi cu mult interes acţiunea războinicilor. Vântul bătea înspre el din direcţia tufişului, aşa că nu putea afirma cu precizie ce fel de animal era acela care atrase atenţia ofiţerului.

Nu trecu mult timp după ce războinicii înconjuraseră tufişurile şi cei de partea opusă au dat să intre în tufiş, ţinând, suliţele gata de atac. Tarzan auzi un mârâit fioros din tufiş, iar după o clipă văzu sărind o pisică sălbatică africană. Săritura era îndreptată către ofiţerul trupei, ce aştepta fiara cu lancea, gata să străpungă.

Greutatea şi forţa săriturii fiarei aproape trântiră din şa pe călăreţ, dar vârful suliţei acestuia izbi pisica drept în piept.

După câteva zvâcnituri convulsive, pisica muri, dar, dacă suliţa s-ar fi rupt în timpul acesta, omul ar fi fost trântit bine şi poate chiar ucis, această pisică fiind pentru ei o fiară tot atât de primejdioasă, ca leu pentru noi. În clipa când fiara muri, patru războinici săriră asupra ei, tăindu-i capul şi jupuind-o de piele în câteva clipe.

Tarzan nu putu să nu observe că tot ce făceau aceşti oameni atingea perfecţiunea. Păreau că nu piardă nici o clipă din timpul lor. Să nu facă nici o mişcare fără rost şi că nici unul nu ezita asupra a ceea ce are de făcut. Mai mult încă: nici un lucrător nu se punea în drumul celuilalt.

Abia trecuseră zece minute din momentul când au zărit pisica şi detaşamentul fu din nou la drum, cu capul fiarei atârnând de şaua unui războinic, iar pielea de şaua altuia.

Ofiţerul comandantul detaşamentului avea aproape aceeaşi vârstă ca şi comandantul trupei. Se vedea bine că e un om curajos.

Tarzan ar fi putut să jure aceasta, după felul în care înfruntase ceea ce pentru un popor atât de mic ar fi fost o fiară dintre cele mai feroce şi ucigătoare. Atacul deznădăjduit asupra femeii din ţara Mutelor îi dovedise că şi ceilalţi erau curajoşi, iar Tarzan admira şi respecta curajul oricui.

A început chiar să iubească aceşti omuleţi, cu toate că, uneori, îi era greu să creadă că sunt reali, aşa de înclinaţi

suntem să nu credem în posibilitatea existentei vrunei forme de viaţă cu care nu suntem obişnuiţi nici prin asociaţie, nici din auzite.

Călătoreau de şase ore prin câmpia întinsă: de la o vreme, schimbându-se vântul, Tarzan mirosi de departe un cerb. Deoarece nu mâncase nimic toată ziua. Era foarte flămând, aşa că mirosul de carne proaspătă îi stârni peste măsură pofta de vânătoare.

Alergă repede la şeful detaşamentului sub a cărui escortă se afla, îi făcu semn să oprească. Apoi, pe cât putu mai lămurit, căută să-i explice, prin mijlocul greu şi nicidecum satisfăcător al semnelor, că era flămând şi că, ceva mai încolo înaintea lor, se afla carne destulă pentru el. Le mai spuse, tot prin semne, să rămână în urmă, cât timp el îşi va urmări prada, ca s-o poată ucide.

Ofiţerul, înţelegând spusele, lui îi dădu consimţimântul şi Tarzan a pornit pe furiş înainte, spre un crâng, de unde simţise mirosul de cerb; se aflau acolo câteva antilope. Detaşamentul venea în urma lui atât de liniştit şi fără zgomot, că nici urechile agere ale lui Tarzan nu au reuşit să-i simtă.

Adăpostit de un rând de copaci, văzu câţiva cerbi şi antilope ce păşteau la mică distanţă; cea mai aproape dintre ele era la treizeci de metri de copaci. A luat arcul de pe umăr, a ales o mână de săgeţi din tolbă şi se alătură fără zgomot copacului din apropierea antilopelor. Detaşamentul nu era departe în urma lui, deşi se opri de îndată ce văzu vânatul urmărit de Tarzan. Spre a nu-l speria.

Pigmeii priveau cu cel mai mare interes fiecare mişcare pe care Tarzan o făcea cu arcul şi săgeţile. Îl văzură, aşa cum făcu când ucisese pe Mută, că pune o săgeată în arc, întinde coarda cu putere şi-i dă drumul dintr-o singură mişcare.

Au văzut antilopa sărind în clipa când o izbi proiectilul, urmat, la intervale foarte mici. de o a doua şi o a treia

săgeată: cât îşi arunca săgeţile, Tarzan se apropia de pradă. Nu era nici o primejdie că o va pierde. Chiar de la a doua săgeată, cerbul căzu în genunchi, iar, când Tarzan ajunse lângă el, îl găsi mort.

Războinicii, care îl urmaseră atât de aproape au înconjurat imediat antilopa, din momentul ce au văzut că nu mai e nevoie de nici o precauţiune. Şi vorbeau între ei cu mult mai multă animaţie decât îi văzuse până acuma Tarzan.

Interesul lor părea concentrat asupra proiectilelor dătătoare de moarte, cu ajutorul cărora el a doborât un animal aşa de mare: pentru ei antilopa era, tot atât de mare, că pentru noi un elefant. Iar când privirile lor se îndreptară spre Tarzan. Zâmbiră cu toţii, frecându-şi repede palmele cu o mişcare circulară, acţiune pe care Tarzan presupuse că ar avea acelaşi sens ca şi aplauzele.

După ce scoase săgeţile din antilopă şi le puse din nou în tolbă, făcu semn şefului detaşamentului să-i împrumute sabia. Mititelul păru că ezită un moment, în care timp tovarăşii îl priveau cu atenţie, dar, în cele din urmă, trase sabia din teacă şi o oferi lui Tarzan cu mânerul înainte.

Când cineva are de gând să mănânce carne crudă, atâta timp cât mai este caldă, nu aşteaptă se scurgă sângele din ea. Nici Tarzan nu a aşteptat, ei îşi tăie frumos vreo două felii bune din pulpa cerbului, pe care începu să le devoreze cu mare poftă.

Actul lui Tarzan surprinse peste măsură piticii, ce se uitau la el cu destulă groază: iar, când le oferi şi lor o parte din carne. Refuzară cu scârbă, ferindu-se de el. Nu ştia ce credeau ei despre el. Dar îşi închipui numaidecât că nu le plăcea carnea crudă.

Avea el să afle mai târziu că enervarea lor era datora faptului că, în experienţa lor de până atunci, singurele fiinţe ce mâncau carne crudă mâncau şi pigmei. Prin urmare, când au văzut uriaşul puternic mâncând carne în

felul acesta, nu au putut să tragă altă concluzie decât că dacă ar fi flămânzit rău, i-ar fi mâncat pe ei, la nevoie.

A înfăşurat o parte din carnea de antilopă în propria ei piele, Tarzan o aruncă în spate şi apoi îşi reluară toţi călătoria întreruptă. Războinici aveau acum aerul foarte tulburat şi vorbeau în şoaptă, aruncând, adeseori, priviri înapoi spre Tarzan.

Nu le era frică căci aceşti războinici abia ştiau ce înseamnă frica. Întrebarea ce-i preocupa şi îngrijora era dacă făceau bine sau nu ducându-se în mijlocul poporului lor un uriaş mâncător de carne crudă, care, la o singură mâncare, devora o porţiune de carne echivalentă unui om, cărui bineînţeles un om de proporţia lor.

Nu mai era mult până să se însereze. Ajunşi pe o colină, Tarzan văzu în depărtare ceea ce i se părea la prima vedere, o grupare de moviliţe simetrice în formă de cupole, iar mai târziu, după ce se apropie de ele, văzu o trupă de războinici galopând să-i întâmpine.

Fiind mai înalt decât ceilalţi, îi văzu, cu mult înaintea lor şi căută să atragă, prin semne, atenţia ofiţerului comandant. Acesta îl înţelese, însă războinicii ce se apropiau erau ascunşi vederii lor, din cauza denivelărilor terenului.

Dându-şi seama de aceasta, Tarzan se aplecă şi mai înainte ca ofiţerul să-i poată ghici intenţia, îl luă cu antilopă cu tot în mânile sale puternice, ridicându-l sus de tot de la pământ.

În primul moment, o consternare de neînchipuit cuprinse restul războinicilor. Săbiile scânteiară şi se auziră strigăte de furie.

Până şi curajosul pigmeu, pe care Tarzan îl ţinea în aer trase din teacă micuţul său cuţit; dar un zâmbet din partea lui Tarzan îi asigură pe toţi că nu e nici o primejdie şi se liniştiră, mai ales că, după o clipă, realiză şi ofiţerul motivul pentru care-l ridicase Tarzan deasupra capului.

Ofiţerul comunică celorlalţi ceea ce a văzut, iar după atitudinea lor se putea deduce că armata care se apropie era compusă din prieteni.

Dovada acestei ipoteze se făcu după câteva minute, când au fost înconjuraţi de câteva sute de pigmei, toţi prieteni, curioşi să-l vadă pe Tarzan mai de aproape.

Printre ei era şi şeful lor, cel pe care Tarzan îl scăpase din mâinile Mutei, care l-a întâmpinat cu o strângere de mână prietenească.

După aceea, a avut loc o consfătuire între şeful detaşamentului ce îl escortase pe Tarzan şi comandantul suprem, asistat de câţiva războinici mai în vârstă.

După expresia figurilor şi tonul vocilor, Tarzan şi-a dat seama că e o chestiune foarte serioasă şi că-l privea pe el.

Altfel nu şi-ar fi putut explica numeroasele priviri ce i se aruncau în timpul discuţiei. Nu avu de unde să ştie că subiectul discuţiei lor pornea de la raportul comandantului escortei.

Marele lor musafir era mâncător de carne crudă şi deci, o primejdie mare a-l aduce în mijlocul poporului.

Tânărul care l-a salvat dezlegă problema, amintindu-le că uriaşul trebuie să fi fost foarte flămând să mănânce atât de multă carne, dar nu era mai puţin adevărat şi faptul că, deşi călătorise câteva ceasuri cu câţiva războinici, pe care i-a avut mereu la îndemână, nu se atinse de ei.

Această explicaţie părea să încheie discuţia asupra bunelor intenţii ale lui Tarzan şi prin urmare, porniră din nou la drum, fără să mai întârzie, în direcţia movilelor ce se vedeau bine acum, la vreo doi kilometri.

Apropiindu-se de ele, Tarzan crezu, la început, că vede un număr colosal de pigmei, umblând încoace şi încolo printre aceste moviliţe, iar, când se apropia şi mai mult, observă că moviliţele erau clădiri în miniatură, de piatră, construite probabil, chiar de pigmei.

Pigmeii, umblau încoace şi încolo printre moviliţe, trebuie să fi fost lucrători, deoarece un şir lung mergea într-o direcţie, ieşind dintr-o gaură din pământ şi urmând un drum anumit către o moviliţă pe jumătate completată şi care evident că era în curs de construcţie.

Un alt şir lung cu mâinile goale, mergea în direcţia opusă, coborându-se într-o a doua gaură, iar pe flancul drept şi stâng al fiecărui şir, la distanţe destul de dese, se aflau războinici înarmaţi. Mersul acestor şiruri de oameni, care intrau şi ieşeau din aceste construcţii în formă de cupolă îi făcură lui Tarzan impresia că se află în faţa unui furnicar, iar furnicile se străduiau împrejurul muşuroaielor lor.

CAPITOLUL VI - La sfat cu piticii.

Ska, vulturul, zbura alene în cercuri mari. Sus de tot, pe deasupra malurilor râului Ugogo. Medalionul de aur încrustat cu diamante strălucea la razele soarelui, dar nu-l mai supăra în zbor, ei numai la coborât şi umblatul pe pământ, îl mai necăjea, deoarece călca peste el şi se împiedica. Cu toate încercările, nu reuşea să scape de el, acceptându-l.

După ce zbura un timp, văzu jos, lângă malul râului, trupul întins a lui Goro bivolul, al cărui aspect arăta limpede că e gata să servească de hrana lui Ska. Marea pasăre coborî într-un copac din apropiere. Torul era liniştit nu se vedea nici un duşman prin apropiere.

Ska a dat de câteva ori din aripi, până a ajuns la cadavrul bivolului şi s-a oprit pe unul din coamele acestuia.

Tarzan, în oraşul pigmeilor fu întâmpinat foarte călduros, iar, pentru că s-a hotărât să rămână cu ei mai multă vreme, spre a le studia obiceiurile, s-a pus pe lucru cu ardoare, aşa cum avea obiceiul când se afla printre popoare străine, adică să le înveţe limba, cât se putea mai iute.

Deoarece, până acuma, era stăpân pe mai multe limbi şi dialecte, nu îi fu greu să o înveţe şi pe aceasta, aşa că, în scurt timp, era în stare să înţeleagă ce îi spuneau amfitrionii şi să se facă înţeles de ei.

Atunci află faptul că-l consideraseră, la început, ca făcând parte din neamul „Maimuţelor” şi ca atare, au crezut că îi el va fi imposibil să comunice cu ei prin alte mijloace decât prin semne.

Au rămas, deci, foarte încântaţi când au văzut că este în stare să se exprime prin sunetele identice cu ale lor, iar când a înţeles că el dorea să le înveţe limba

(Adrendohaki), regele lor, Inimă-Tare, i-a pus la dispoziţie mai mulţi profesori, dând ordin întregului său popor, cu care străinul uriaş ar fi putut veni în contact, ca să-l ajute a se familiariza cât mai repede cu limba lor.

Inimă-Tare a început să ţină foarte mult la Tarzan, din cauză că cel scăpat din mâinile Mutei fusese tocmai Crăişor, fiul regelui.

De aceea, atât regele, cât şi prinţul căutau să facă în aşa fel încât uriaşul să se simtă printre ei cât mai plăcut. Mâncarea i-o aduceau o sută de robi, acolo unde găsea el de cuviinţă să stea, la umbra unui copac mare ce creştea majestos, chiar la marginea oraşului.

Când se plimba printre grupurile de case în formă de cupolă, o trupă de cavalerie galopa înaintea lui, să cureţe drumul, ca nu cumva să calce pe cineva din oraş. Totuşi, Tarzan era foarte atent faţă de amfitrionii săi, aşa că nici unul nu avu de suferit din cauza lui.

Cu vremea, devenind din ce în ce mai stăpân pe limba lor, află, o mulţime de amănunte privind acest popor remarcabil. Prinţul Crăişor şi-a luat angajamentul să asiste aproape zilnic la învăţătura uriaşului său oaspete, aşa că Tarzan învăţă foarte mult de la prinţ.

Se plimba prin oraş cu foarte mare atenţie. Cel mai interesant lucru văzut era metoda de construcţie întrebuinţată în clădirea caselor cu cupolă, care erau mai înalte chiar decât Tarzan.

Primul pas în construcţia lor era trasarea periferiei bazei cu bolovani de mărime uniformă, fiecare cântărind până la douăzeci de kilograme. Doi robi puteau duce cu uşurinţă un asemenea bolovan, dacă era pus pe o targă, iar, cum la fiecare construcţie se întrebuinţau cel puţin o mie de robi, lucrarea progresa în felul acesta, cu iuţeală.

După ce au trasat baza circulară de un diametru de treizeci-patruzeci metri, făceau un cerc mai mic la vreo trei metri în interiorul celui dintâi. Fiecare cerc, din aceste două, aveau însemnate patru deschizături: locul

celor patru intrări în clădirea completă, corespunzătoare cu cele patru puncte cardinale.

Locul pereţilor acestor intrări era însemnat, pe pământ, cu bolovani, aceştia fiind aleşi cu mai multă îngrijire în ceea ce priveşte uniformitatea lor. Iar spaţiul de la o deschizătură la alta era umplut cu bolovani.

După aceea, se trasa planul camerelor şi al coridoarelor din etajul de jos, tot cu bolovani, fiecare fiind cu cea mai mare îngrijire în raport cu cel alăturat, precum şi cu cel care urma fi aşezat deasupra, când trebuia să se zidească al doilea rând, având de suportat o greutate enormă, după ce se termina clădirea.

Coridoarele erau de regulă cam de un metru lăţime, ceea ce ar echivala cu patru metri după măsura noastră, iar camerele aveau o mărime, adecvată fie întrebuinţării destinate ei.

Exact în centrul clădirii, se lăsa o deschidere circulară, largă de vreo trei metri în diametru. Aceasta mergea în sus, odată cu construcţia clădirii, astfel se forma un luminiş de la pământ până la acoperiş.

După ce partea de jos era clădită în felul acesta până la o înălţime de un sfert de metru, se proceda la boltirea coridoarelor, aşezându-se din distanţe în distanţe, pe toată lungimea lor, arcuri de lemn, deasupra cărora se construia tavanul din scânduri aplecate în lungime, de la arc la arc. Marginile scândurilor erau suprapuse şi prinse cu ţinte de lemn bătute la capete de arcuri.

În timpul cât înainta această lucrare, se ridicau pereţii camerelor şi zidul exterior al clădirii, până la aproape trei sferturi de metru înălţime, aducându-le la nivel cu tavanul coridoarelor boltite; iar spaţiile dintre coridoare şi camere erau umplute cu bolovani, printre care se turna, spre a avea un corp mai compact, pietriş de râu şi sfărâmături de piatră.

Venea rândul grinzilor pentru tavan, ce se aşezau transversal peste celelalte camere…, lemn tare, din

specia stejarului, în formă pătrată, de circa cincisprezece centimetri. La camerele mai mari, aceste grinzi aveau la distanţe, ca proptele, stâlpi din acelaşi material, de aceeaşi grosime.

După ce erau aşezate grinzile, se construia tavanul din scânduri puse strâns una lângă alta şi bătute în cuie de lemn.

În felul acesta, tavanele camerelor se ridicau deasupra restului construcţiei cu aproape douăzeci de centimetri.

Când lucrarea ajungea aici, intrau în joc sute de căldări în care se încălzea astfel crud, până devenea lichid, cu care se umpleau spaţiile, până când toată clădirea ajungea nivelul tavanului, dându-i astfel, o înălţime de un metru.

Peste acesta se aşeza un alt strat de cincisprezece-douăzeci de centimetri de piatră şi punându-se temelia etajului al doilea, a cărui construcţie presupunea reluarea etapelor.

Palatul lui Inimă-Tare, construit după acest sistem, era de şaptezeci de metri în diametru şi de treizeci şi şase metri înălţime, (treizeci şi şase de etaje), putând să adăpostească opt mii de persoane: un adevărat furnicar omenesc.

Oraşul întreg consta în zece cupole la fel cu palatul, puţin mai mici, în care se adăposteau un total de cinci sute de mii de locuitori, dintre care două treimi erau robi, majoritatea meseriaşi şi servitori ai clasei domnitoare.

Altă jumătate de milion de robi, muncitori de rând, locuiau în camerele subterane ale carierelor de unde se extrăgea materialul de construcţie.

Galeriile şi camerele minelor erau întărite şi portite cu îngrijire, pe măsură ce înainta exploatarea lor, aşa că erau destul de comode şi încăpătoare pentru sclavi, mai ales aproape de suprafaţă.

Oraşul fiind clădit pe un teren stâncos de origine vulcanică, din cauza uşurinţei cu care se procura

materialul, avea drenajul aproape perfect, iar robii nu sufereau nici un neajuns din cauză că locuiau sub pământ.

Chiar cupole erau bine ventilate prin luminatorul central şi numeroaselor ferestre din pereţii exteriori, amplasate destul de apropiat una de cealaltă.

Ferestrele erau cam de un sfert de metru pe jumătate sau mai precis, de douăzeci şi şase centimetri înălţime, destul de mari să permită intrarea aerului şi a luminii. Totuşi, interiorul cupolei, mai ales camerele întunecoase, dintre cele exterioare şi cele care dădeau în luminătorul central, erau luminate cu un soi de lumânări ce ardeau fără fum, foarte încet.

Tarzan observa construcţia noii cupole cu cel mai adânc interes, dându-şi seama că, pentru el, era singurul prilej de a vedea interiorul unuia din aceşti stupi de fiinţe omeneşti Şi pe când era ocupat în felul acesta, Crăişor şi prietenii săi îşi dădeau toată osteneala să-l iniţieze în misterele limbii pe care el o învăţa.

A descoperit, astfel, că robii sunt prizonieri de război, sau descendenţi ai acestora. Unii au fost în robie de-a lungul mai multor generaţii, pierzându-se orice urmă a originii lor şi se considerau tot atât de cetăţeni în Trohanadalmakus Mărunţica, oraşul regelui Inimă-Tare, ca oricare nobil.

În general, trataţi cu bunătate, după o generaţie-două. Nu mai erau puşi la munci grele.

Majoritatea prizonierilor recenţi şi copii acestora făceau parte din casta muncitorilor de rând, de la care se pretindea o muncă până la marginile extreme ale îndurării omeneşti. Ei lucrau în mine, în cariere şi cărau materialele grele, iar mai bine de cincizeci la sută dintre dânşii munceau aproape până la sleire completă.

Cu a doua generaţie, începea educaţia copiilor, mai ales a acelor ce manifestau aptitudini pentru meseni. Aceştia erau transferaţi din cariere în cupole, după care

începeau o viaţă relativ uşoară mai omenească şi mai prosperă, viaţa clasei mijlocii.

Mai exista un mijloc prin care cineva putea să scape de munca din cariere: prin căsătorie sau, mai bine zis, prin selecţie, după cum le plăcea să numească acest episod, cu vreun membru al clasei dominante.

Într-o comunitate unde distincţia de clasă era o caracteristică a poporului, atât de înrădăcinat, că devenise aproape o religie, era destul de vrednic de atenţie că asemenea legături nu aduceau nici o înjosire; dimpotrivă, îl ridica automatic pe cel de clasă mai joasă la rangul tovarăşului de viaţă, de clasă superioară.

– Este foarte adevărat aceasta, explică Crăişor lui Tarzan, la întrebarea acestuia în privinţa excepţiei de la regula generală atât de riguroasă a distincţiei de clasă.

A fost o dată, demult, în timpul domnie lui (Klamata-morcsal) Barbă-n cot din oraşul nostru Măruntica, în războiul în care ostaşii lui (Veltoptis-hogo) Potrivitul, regele oraşului (Veltoptis makus) s-au pornit în mare număr contra frumoasei noastre capitale.

Într-o bătălie decisivă, trupele strămoşilor noştri au fost nimicite aproape cu totul. Mii de oameni şi de femei au fost luaţi în captivitate, iar ceea ce ne-a scăpat, atunci, ca să nu fim distruşi cu desăvârşire a fost devotamentul eroic al robilor pentru stăpâni.

Barbă-n cot, din ai cărui descendenţi fac şi eu parte, a observat în toiul luptei, puterea de rezistenţă a robilor; erau mai puternici decât ostaşii din ambele oraşe combatante şi păreau neobosiţi, pe când clasa înaltă a nobilimii, din care erau recrutaţi ostaşii, deşi plini de curaj, erau sleiţi de oboseală în mai puţin de un sfert de oră de luptă.

Atunci, după ce bătălia a luat sfârşit, prin completa noastră înfrângere, Barbă-n cot a chemat pe toţi ofiţerii trupelor sau. Mai bine zis, pe cei care rămăseseră vii sau neprinşi şi printr-un discurs călduros, le-a explicat că nu

din cauza numărului cel mare al ostaşilor din Potrivita am fost învinşi, ci din cauză că ostaşii noştri erau nişte slăbănogi. I-a întrebat dacă ştiu cauza acestei stări de lucru şi prin ce mijloace s-ar putea pune capăt.

Cel mai tânăr căpitan, rănit şi slăbit de pierderea sângelui, a fost singurul care putu da o explicaţie plauzibilă şi să propună un mijloc radical pentru îndreptarea slăbiciunii oştenilor noştri.

Le-a atras atenţia asupra faptului că, din întreaga rasă a minunienilor, cel mai vechi popor era acela cu capitala Mărunţica şi că, de veacuri întregi, nu mai suferise nici un amestec de sânge nou. Nefiindu-le permis să se însoare cu persoane ce nu fac parte din clasa lor.

În timpul acesta sclavii, le mai explică el. Recrutaţi din toate oraşele Minuniei, se încrucişau între ei, au devenit robuşti şi rezistenţi, pe când stăpânii lor, fără încrucişare, au degenerat.

În baza celor explicate, îl delegă pe Barbă-n cot să decreteze că orice sclav va fi ridicat la clasa ostăşească, dacă este ales şi luat în căsătorie, de un bărbat, sau, respectiv, de o femeie din clasa aceea. De asemenea, să fie obligatoriu ca fiecare războinic să-şi aleagă cel puţin o soţie dintre sclavele lor.

La început, desigur, s-au ridicat obiecţii puternice împotriva unei sugestii atât de păgâne, dar Barbă-n cot, înţelept, a pătruns ideea şi nu numai că a emis decretul în chestiune, dar a fost cel dintâi care l-a urmat, luând imediat de soţie una din sclavele sale; ce a făcut regele, în persoană, a fost imitat şi de ceilalţi.

Chiar de la a doua generaţie, s-a văzut cât de înţeleaptă a fost această schimbare, iar fiecare generaţie care a îndeplinit tot mai mult aşteptările lui Barbă-n cot. În ziua de azi, poporul din Mărunţica este cel mai puternic şi mai războinic dintre minunieni.

Vechia noastră inamică, Potrivita, a adoptat şi ea noua ordine, despre care a aflat de la robii făcuţi în cursul

raidurilor asupra noastră. Au început, însă, cu câteva generaţii după noi.

Acum, toate oraşele din Minunia îşi însoară războinicii cu roabele lor.

Şi, de ce nu? Robii noştri descind toţi din clasa ostăşească a altor cetăţi, din care au fost prinşi strămoşii lor. Mai mult însă. Suntem toţi de aceeaşi rasă, avem aceeaşi limbă, iar obiceiurile noastre, din punctele cele mai importante de vedere, sunt aceleaşi.

Timpul a adus oarecare schimbare în modul se face selecţia noilor soţii Acum este obiceiul de a porni cu război contra altui oraş numai în scopul de-a prinde pe femeile lor cele mai nobile şi mai frumoase.

Pentru familia noastră regală, această orânduială a fost, nici mai mult nici mai puţin, salvarea de la completa distrugere Strămoşii noştri ne transmiteau nouă, urmaşilor lor, boala şi nebunia.

Sângele nou, curat şi puternic al robilor, a şters din sângele nostru dâra bolnăvicioasă, modificând punctul nostru de vedere până într-acolo, că fiul unei roabe şi al unui ostaş, considerat până atunci fără castă - cel mai de jos dintre cei de jos - acum are rangul lui printre cei mai de sus, fiind considerat ca imoral pentru o persoană din familia regală să se căsătorească cu altcineva decât cu o sclavă.

– Dar, dumneata, întreabă Tarzan, tot aşa te-ai căsătorit? Ţi-ai răpit soţia în bătălie cu alt oraş?

– Eu nu sunt căsătorit, răspunse Crăişorul în timpul de faţă ne pregătim de război cu Potrivita. Mi se spune, de către robii din acel oraş, că fiica regelui de acolo este cea mai frumoasă din lume. O cheamă Janzara (Steluţa) şi pentru că nu suntem de loc înrudiţi, decât poate foarte de departe, ar fi o soţie dintre cele mai potrivite pentru fiul lui Inimă-Tare.

– De unde ştii că nu te înrudeşti cu ca aproape deloc?

Pentru că ţinem o socoteală, tot atât de exactă despre

familiile regale din Potrivita şi din mai multe alte oraşe vecine din Minunia, cum ţinem şi despre familia noastră, lămuri Crăişor. Aceste informaţii le căpătăm de la prizonierii de război, de regulă de la ce aleşi în căsătorie de poporul nostru.

Regii din Potrivita, timp de câteva generaţii în şir, n-au fost atât de puternici sau norocoşi să reuşească a lua domniţe de la noi. Nici prin forţa armelor, nici strategic, cu toate că au încercat de nenumărate ori.

Rezultatul a fost că s-au văzut nevoiţi să-şi găsească soţii în alte oraşe, de multe ori destul de îndepărtate.

Mama domniţei Steluţa se trage dintr-un oraş depărtat şi de acolo a fost adusă de actualul rege din Potrivita (Elkomohago), spre a se însura cu ea.

În istoria acestui oraş nu se pomeneşte că ar fi luat vreodată robi din Mărunţica, nici că războinici de-ai noştri au călcat pe acolo, de generaţii întregi. Prin urmare. Steluţa ar fi o soluţie excelentă pentru mine.

– Bine, zise Tarzan. Dar cum rămâne cu iubirea. Dacă am presupune că nu v-aţi iubi unul pe altul?

Crăişor dădu indiferent din umeri.

– Îmi va naşte un fiu care, într-o zi, va deveni regele Mărunţichii, răspunse el. Asta-i tot ce pot pretinde.

În timp ce pigmeii, amfitrionii lui Tarzan, se pregăteau de război cu vecinii din Potrivita, oaspetele lor a fost lăsat să-şi vadă de treburile sale.

Tarzan găsi un izvor nesecat de curiozităţi în îndeletnicirile acestui popor în miniatură.

Observă şirurile nesfârşite de robi, străduindu-se cu sarcinile grele înspre noua cupolă, ce se înălţa cu o iuţeală aproape miraculoasă. Sau făcea câte-o plimbare până în ţarinile din afara oraşului, unde alţi robi munceau pământul, pe care mai mult îl zgâriau. Decât îl arau cu nişte pluguleţe trase de bidivii de-ai lor…, aceste antilope liliputane fund singurele animale de muncă.

Robii erau întovărăşiţi de războinici înarmaţi, dacă

erau robi din prima sau a doua generaţie, ca nu cumva să încerce a scăpa sau a stârni o revoluţie, precum şi ca apărare împotriva fiarelor sau a inamicilor din alte cetăţi, robilor nefiindu-le permis să poarte arme şi prin urmare, neputându-se apăra singuri.

Robii din prima şi a doua generaţie se cunoşteau uşor după tunica lor de un verde aprins, ce le ajungea până la genunchi singura îmbrăcăminte a castei lor, având atât în spate, cât şi în faţă o emblemă imprimată cu negru, ce indica oraşul natal al robului şi persoana căreia îi aparţinea.

Toţi robii care munceau la lucrările publice erau ai regelui Inimă-Tare. Dar multe din familiile nobile erau, reprezentate în câmpii de robii lor.

Prin oraş circulau, după diversele lor afaceri, mii de robi în tunică albă.

Ei îngrijeau caii stăpânilor, supravegheau mare parte din munca anuală a robilor de clase inferioare, făceau comerţ, vânzându-şi mărfurile îl libertate deplină; dar, ca şi ceilalţi robi, nu purtau decât un singur fel de îmbrăcăminte, pe lângă sandalele grosolane, comune ambelor clase.

Pe piept şi pe spate aveau imprimată cu roşu numai emblema stăpânilor, ca şi la robii din a doua generaţie, deoarece, fiind născuţi în oraş, erau consideraţi băştinaşi.

Mai erau şi alte semne de distincţie, deşi mai puţin importante, pe tunicile robilor de clasă mai înaltă…, nişte semne nuci puse pe un umăr sau pe amândoi, ori pe câte o mânecă, care indică ocupaţia fiecăruia.

Robii aparţineau cu trup şi suflet stăpânului lor, care trebuia să-l hrănească şi să-l îmbrace pe toţi robii săi însă şi rodul muncii lor îi revenea exclusiv lui.

Bogăţia familiei unui războinic ar fi putut consta, bunăoară, din frumuseţea şi perfecţionarea podoabelor de aur şi de argint pe care această familie le vindea altor

războinici, în cazul acesta, robii familiei, afară de cei întrebuinţaţi la treburile casei, erau utilizaţi la desemnarea şi fabricarea acestor articole.

Altă familie se devota agriculturii, alta creşterii bidiviilor (diadeţi): dar toată munca era făcută de robi cu excepţia dresării bidiviilor crescuţi pentru călărie, ocupaţie care nu era considerată mai prejos de demnitatea clasei războinicilor, ci, din contra, era privită ca fiind singura ocupaţie potrivită pentru nobili. Până şi fiul regelui îşi dresa propriii bidivii.

Ca spectator interesa, pentru Tarzan orele treceau repede. La neîncetatele lui întrebări asupra posibilităţii de a găsi o cale în această lume bizară, înconjurată de o pădure de copaci ghimpaţi, amfitrionii săi îi răspundeau că nu era mare lucru a străbate pădurea aceea, dar, deoarece se continua la infinit, până la extremitatea lumii, era zadarnic să mai încerce să pătrundă într-unsa.

Concepţia lor referitoare lumea era mărginită la ceea ce ei au fost în stare să vadă: un pământ deluros, cu văi şi păduri, totul înconjurat de copaci ghimpaţi.

Pentru fiinţele de mărimea lor, pădurea ghimpată nu era greu de pătruns, dar Tarzan nu era de mărimea lor.

Totuşi, el nu înceta niciodată să zămislească planuri asupra mijloacelor salvare, cu toate că nu era grăbit să le execute, deoarece îi găsea pe minunieni cât se poate de interesanţi şi-i convenea să-şi petreacă vremea alene în oraşul Mărunţica.

Pe neaşteptate, însă, se ivi o schimbare…, într-o dimineaţă, tocmai în clipa când zorile se arătau la răsărit.

CAPITOLUL VII - Războiul.

Tânărul din ţara Mutelor, fiul Primei Femei, cutreiera într-una pădurea, în căutarea lui Tarzan, singura fiinţă care putuse stârni vreodată în inima lui sălbatică o emoţie care să semene puţin cu afecţiunea.

Bineînţeles că nu-l găsi. Îl întâlni însă cu alţi doi bărbaţi, mai în vârstă, din aceeaşi specie cu el. Începând să vâneze împreună după cum, de altfel, obişnuiau să facă adeseori aceste creaturi inofensive.

Noile sale cunoştinţe manifestau prea puţin interes pentru armamentul ciudat al tovarăşului lor..., le era de ajuns să aibă un ciomag bun şi câte un cuţit de piatră. Se simţeau destul de mulţumiţi dacă puteau vâna din când în când un iepuraş sau o veveriţă, restul hranei lor constând din fructe, nuci şi rădăcini de plante.

Fiul Primei Femei nu se mulţumea cu atât. El vâna adeseori păsări şi uneori câte o antilopă, devenind, din zi în zi, mai îndemânatic la mânuirea suliţei cât şi a arcului. În felul acesta, îşi procura mai multă carne decât putea mânca, dând şi celorlalţi doi tovarăşi, care acum se ataşaseră de el. Bineînţeles că traiul lor în comun ar fi durat numai până când ar fi apărut pe scena vieţii lor vreuna din femeile teribile, ce le-ar fi zdruncinat pentru totdeauna tovărăşia, luând pe unul din ei cu ea.

Noii săi tovarăşi se mirau, într-un fel, de el. Dar în mintea lor lentă şi stupidă nu putea pătrunde cauza pentru care el li se părea diferit de ceilalţi bărbaţi.

El îşi ţinea capul sus, avea privirea mai sigură şi mişcările sale nu erau atât de furişe ca ale celorlalţi. Prin junglă mergea cu pas mai hotărât şi cu mai puţină grijă decât socoteau ei că ar fi trebuit.

Mai mult încă: le venea să râdă în sinea lor, gândindu-se la momentul când acest tovarăş, lipsit de prudenţă, va

întâlni vreuna din femeile tribului lor, care-l va doborî cu ciomagul şi după aceea, îl va târî de păr până în peştera ei.

A sosit, în sfârşit şi ziua când se întâmplă faptul, anticipat. Se întâlniră deodată cu o femelă enormă, într-un loc deschis din pădure. Cei doi bărbaţi, care îl însoţeau pe fiul Primei Femei, au luat-o la fugă, iar, când au ajuns într-un loc mai sigur, unde copacii erau deşi, s-au oprit în loc, să vadă dacă femela îi urmărea şi ce s-a întâmplat cu tovarăşul lor.

Spre uşurarea lor, au văzut că femela nu-i urmărea; spre consternarea lor văzură că tovarăşul lor nu fugea, ei rămăsese curajos în faţa ei, făcându-i semne să plece de acolo, căci, altfel, o va ucide.

Ce reacţie a creat! Negreşit că a fost născut fără un pic de creier!

Lor nu le trece prin minte să atribuie actul lui curajului. Această virtute era apanajul Mutelor, bărbaţii petrecându-şi viaţa în fuga de primejdie şi de femele.

Totuşi, simţeau, în inima lor, că trebuie să-i fie recunoscători, deoarece actul lui îndrăzneţ îl salvase pe ei. Muta va lua numai pe unul din ei fireşte pe acela care a rămas din prostie înapoi, ca să o sfideze.

Muta, neobişnuită să-şi vadă drepturile contestate de un simplu bărbat, a fost cuprinsă atât de mirare, cât şi de o mânie îndreptăţită. Mirarea o făcu să se oprească brusc la vreo cincisprezece metri de tânăr, iar mânia o împinse să ia unul din proiectilele de piatră ce-i atârnau de cingătoare.

Mişcarea aceasta din urmă o duse la pierzanie.

Fiul Primei Femei, care sta cu săgeata pusă în arc şi gata de tras. Nu mai aşteptă să afle ce va face Muta, ci, chiar în momentul când ca învârtea proiectilul, slobozi el săgeata.

Cei doi tovarăşi ai lui, ce au observat totul de după tufişurile unde se ascunseseră au văzut-o crispându-se

de durere, încercând frenetic să-şi smulgă din piept săgeata care îi împuiase genunchii şi se prăbuşi la pământ, unde rămase întinsă, dând din picioare de câteva ori, mai înainte de a trece cu totul în eternitate.

Atunci au ieşit şi ei din ascunzătorile lor, pe când fiul Primei Femei, apropiindu-se de victima sa, îi smulse săgeata din inimă.

Tovarăşii lui, aproape încremeniţi de uimire, s-au uitat mai întâi la cadavrul Mutei, apoi la băiat, zugrăvindu-se pe figurile lor o expresie de neîncredere, la început, ca pe urmă să se transforme în mare smerenie şi respect.

Au examinat arcul, săgeţile şi suliţa, iar mai în urmă şi rana din pieptul femelei. Toate erau pentru ei ceva de neînţeles.

Dar Fiul Primei Femei ce făcea?

El îşi ţinea capul sus. Pieptul în afară şi umbla mândru de colo până colo. Rolul de erou nu-l mai avusese niciodată până atunci vreunul din bărbaţii neamului său, aşa că avea motiv să fie mândru.

Acum vroia să le mai arate ceva, prin care să-i impresioneze şi mai mult. Luând cadavrul Mutei, îl târî până lângă un copac din apropiere, unde îl propti de la mijloc în sus de trunchiul copacului.

Se dădu înapoi vreo opt-zece metri şi făcând semn tovarăşilor să-l observe de aproape, a ridicat suliţa şi o repezi în ţinta improvizată, prin care au trecut de se înfipse în lemnul copacului.

Amândoi erau foarte surescitaţi de ceea ce au văzut. Unul dorea să încerce şi el această ispravă minunată; iar, după ce a aruncat şi nu a nimerit, celălalt tovarăş insistă să arunce şi el. După aceea, au primit poftă să facă exerciţiu cu arcul şi săgeţile.

Au stat toţi trei ore întregi înaintea acestei ţinte dezgustătoare, fără să înceteze cu exerciţiul, până când îi îmboldi foamea plecară de acolo De asemenea, fiul Primei Femei trebui să le promită că le va arăta cum să-şi

facă arme la fel cu ale lui.

Această întâmplare a fost de mare importanţă în istoria ţării Mutelor, deşi aceste trei persoane nu şi-au dat seamă de nimic, după cum nici sutele de femele din specia lor nu se gândeau la lovitura dată supremaţiei lor de către primul bărbat sufragist din neamul lor.

Tot atât de neaşteptat a fost şi evenimentul care a schimbat cu totul traiul liniştit al lui Tarzan în oraşul Mărunţica şi care avea să ducă lucrurile la un rezultat din cele mai fantastice şi mai de necrezut.

Tarzan stătea întins pe un aşternut de iarbă, sub umbra marelui stejar ce creştea la marginea oraşului lui Inimă-Tare.

Lumina trandafirie a zorilor abia începu a roşi orizontal la răsărit, când Tarzan, a cărui ureche era aproape de pământ, fu deşteptat pe neaşteptate de ecoul unui zgomot ciudat, ce părea că vine chiar din fundul pământului.

Era un sunet atât de vag şi de depărtat, că un muritor de rând l-ar fi simţit cu multă greutate, chiar stând cu urechea lipită de pământ şi supunându-i-se mai dinainte că acest zgomot există. Pentru Tarzan, însă, sunetul a fost întreruperea zgomotului obişnuit al nopţii şi prin urmare, oricât de slab era, pentru Tarzan era ceva neplăcut.

După ce se deşteptă, puse urechea la pământ şi ascultă cu multă atenţie. A ştiut că sunetul nu poate veni din fundul pământului, ei de undeva de la suprafaţă.

De asemenea, îşi dăduse seama că nu pornea de la mare distantă că se apropia cu repeziciune. Câteva clipe a rămas foarte nedumerit, pe urmă înţelese totul; sări numaidecât în picioare.

Cupola regelui Inimă-Tare nu era decât la vreo sută de metri mai încolo, iar Tarzan îşi îndreptă paşi spre locuinţa regală. La intrarea ei din sud a fost oprit, însă de una dintre santinelele în miniatură de acolo.

– Vesteşte pe regele tău, îi porunci Tarzan. Că am auzit zgomotul a o mulţime de (diadeţi) bidivii galopând spre Măruntica şi că, de nu mă înşel, pe fiecare bidiviu călăreşte un ostaş duşman.

Santinela se întoarse şi strigă pe cineva din interiorul coridorului. După un moment, apăru un ofiţer însoţit de câţiva ostaşi. Cum l-a văzut pe Tarzan, se opri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul.

– Musafirul regelui spune că aude apropiindu-se o mulţime de bidivii, răspunse santinela.

– Din ce direcţie? întrebă ofiţerul, adresându-se lui Tarzan.

– Din direcţia aceea, răspunse Tarzan arătând spre apus.

– Vin potriviţii! exclamă ofiţerul.

Apoi, întorcându-se însoţitorii săi le spuse:

– Repede, sunaţi alarma, deşteptaţi Măruntica întreagă! Eu alerg să dau de veste regelui.

Într-un timp neînchipuit de scurt, Tarzan a văzut curgând din cele zece cupole ale oraşului plin de războinici. Dinspre nord şi dinspre sud ieşeau oameni călări, iar dinspre vest şi est veneau soldaţii pedeştri. Nu era nici o confuzie: totul se mişca cu precizie militară şi evident, conform planului de apărare cunoscut de fiecare unitate.

Mici detaşamente de cavalerie galopau cu iuţeală spre cele patru puncte cardinale: erau cercetaşii; împrăştiindu-se în formă de evantai până dincolo de limitele cetăţii. Înfăşurând-o, astfel, cu o linie de călăreţi, care trebuia să se oprească numai când ajungea la o distanţă hotărâtă mai dinainte, ca apoi să aducă informaţii despre inamicul care înainta.

În urma acestora, veneau detaşamente puternice de călăreţi, pornind înspre nord, sud, est şi vest, luând poziţii chiar înapoia liniei de cercetaşi. Aceste detaşamente erau destul de puternice ca să înceapă

lupta cu inamicul şi să-i oprească înaintarea, retrăgându-se încet spre corpul principal de cavalerie, care, la rândul lui, putea fi chemat la timp, în orice loc unde inamicul ar fi dat un atac mai puternic pentru a pătrunde în cetate.

După aceştia, urma corpul principal al cavaleriei, luând direcţia vest, deoarece fuseseră înştiinţaţi că inamicul se apropia din partea aceea.

Infanteria, care nu se oprise la ieşirea din cupolă, mergea spre cele patru puncte cardinale, în patru corpuri compacte, dintre care cel mai puternic se îndreptase tot către apus.

Trupele pedestre înaintau numai pe o mică distanţă în afară oraşului, iar înapoia lor se mai aflau trupele de rezervă: atât infanterie, cât şt cavalerie. Inimă-Tare a rămas în mijlocul acestor trupe, să poată conduce apărarea oraşului cu mai mult efect.

Crăişor, fiul său, porni în comanda corpului principal de cavalerie, ce era avangarda încăierării cu inamicul. Acest corp de armată consta din şapte mii cinci sute de călăreţi şi se afla la cinci kilometri de oraş, la un kilometru înapoia patrulei de cavaleri de cinci sute de oameni. Patrulele acestea erau în număr de patru, fiecare într-un punct cardinal, în total două mii de oameni.

Restul de zece mii de călăreţi, ordonat în grupe de câte cinci sute de cercetaşi, care se aflau, la rândul lor, la un kilometru, înaintea patrulelor, la câte cincizeci de metri interval, înconjurând cetatea de jur-împrejur, la o distanţă de şase kilometri. În interiorul cetăţii rămăseseră vreo 5.000 de oameni, ca trupe de rezervă.

În lumina crescândă a zilei. Tarzan observă aceste pregătiri metodice pentru apărare, cu admiraţie pentru micuţii minunieni.

Nu se auzeau nici strigăte, nici cântece; putea numai să vadă pe figura fiecărui războinic care trecea prin apropierea lui, o expresie de extremă fericire. Nu mai era nevoie de strigăte de război, nici de muzică militară, ca

să se poată înălţa moralul celui mai slab, nu exista nici unul slab printre ei.

Răsunetul copitelor hoardei de potriviţi încetă. Evident că cercetaşii lor descoperiseră că atacul nu putuse fi făcut prin surprindere. Acum probabil că-şi schimbau planul de atac sau se opriseră temporar, ca să vadă rezultatul unei recunoaşteri mai amănunţite a situaţiei inamicului.

Tarzan întreabă un ofiţer din apropiere dacă nu cumva inamicul renunţase la ideea de a ataca cetatea. Cel întrebat zâmbi şi dădu din cap negativ.

– Minunieni nu părăsesc niciodată un atac conceput. Pe când Tarzan îşi plimba privirile peste cele zece cupole ale oraşului, luminat acum de razele soarelui ce se ridicase de două suliţe pe cer, văzu la fiecare din numeroasele ferestre ale cupolelor instalat câte un războinic, iar alături de el o grămadă de pietroaie şi de bucăţi scurte de fier. Acest spectacol, îl determină pe Tarzan să zâmbească.

– Nu scapă din vedere nici o împrejurare, îşi zise el în gând. Dar robii din cariere? Cum rămâne cu ei? N-au să se răscoale contra stăpânilor la cel dintâi prilej care li se oferă prin bătălia ce se dă?

Se întoarse din nou către ofiţerul de lângă el, punându-i şi această întrebare.

Acesta îi arată cu mâna către intrarea carierei din apropiere şi Tarzan văzu acolo sute de sclavi grămădind pietre la intrare, spre a nu putea ieşi nimeni de acolo. În timp ce erau păziţi de un detaşament de infanterie, sub comanda câtorva ofiţeri.

– Mai este un detaşament de războinici în interiorul carierelor, închis cu robii, explică ofiţerul lui Tarzan. Dacă inamicul reuşeşte să intre în cetate şi garda din afară este gonită în cupole, ucisă sau prinsă, garda dinăuntru poate ţine în frâu o întreagă armată. Deoarece numai un singur om îi poate ataca la un moment dat.

Prin urmare, robii noştri sunt la loc sigur, cu excepţia situaţiei cetatea noastră cade cu desăvârşire, ceea ce încă nu s-a întâmplat până acum nici unei cetăţi din Minunia.

Dar, în cazul de faţă tot ce mai pot spera potriviţii este să facă câţiva prizonieri. Lăsând, bineînţeles, înapoia lor tot aţâţi prizonieri, dacă nu şi mai mulţi. Dacă atacul lor prin surprindere ar fi reuşit cumva, ar fi intrat într-o cupolă şi s-ar fi înapoiat în Potrivita cu un număr mare de femei şi de alte trofee.

Acum forţele noastre sunt astfel aranjate, ca să facă aceasta imposibil: doar o forţă superioară alei noastre ar reuşi să ne învingă. Eu cred că nici infanteria nu va apuca să ia parte la luptă.

– Cum este aranjată infanteria, întreabă Tarzan.

– Cinci mii de oameni sunt postaţi la ferestrele cupolelor, răspunse ofiţerul; alte cinci mii fac rezerva pe care o vezi împrejurul tău şi din care s-au trimis detaşamente să păzească carierele. La doi kilometri de oraş mai sunt patru corpuri de infanterie, cele de la sud. În nord-vest şi est, erau detaşamente de câte o mie de oameni fiecare. Celui de la vest i s-a mai trimis un ajutor de şapte mii de soldaţi, deoarece acolo poate fi punctul de atac.

– Atunci, după socoteala dumitale, lupta nu va ajunge până la oraş. Nu-i aşa? întrebă Tarzan.

– Desigur că nu.

Oamenii cei mai norocoşi se găsesc azi printre călăreţii din frunte. Ei sunt singurii care vor avea parte de lupta ce se va da. Nici nu-mi vine să cred că va mai fi nevoie ca infanteria să tragă sabia sau să arunce cu suliţa. De regulă asta se întâmplă. Mai întotdeauna cavaleria este ceea care are norocul să se bată.

– După cele ce-mi spui tu, îmi pare că te simţi foarte nefericit că nu faci parte din cavalerie. N-ai putea fi transferat?

– Ce să facem? Trebuie să ne supunem împrejurărilor, după cum ne este norocul, explică ofiţerul Toţi ostaşii suntem călăreţi, afară de aceia destinaţi apărării oraşului De aceea facem cu schimbul, câte patru luni pe an la infanterie, iar restul la (diadetax) cavalerie. La fiecare patru luni, o treime din noi sunt trecuţi în infanterie, făcând, astfel, să fie cavaleria totdeauna de două ori mai numeroasă decât infanteria.

După aceste explicaţii, ofiţerul se îndepărtă la treburile sale, iar Tarzan îşi aruncă privirile spre câmpia din apus. Putea să vadă acolo trupele din apropiere stând în repaus şi aşteptând inamicul. Putea să vadă chiar şi corpul principal de cavalerie de la patru kilometri depărtare, dar cercetaşii şi patrulele din depărtare nu le mai putea vedea.

Şi, cum sta rezemat de suliţa lui. Privind o scenă pe care nici un alt om din rasa lui nu avuse prilejul să o vadă - îşi dădu seama de seriozitatea cu care aceşti oameni mici îşi concep afacerile de război.

În acelaşi timp, nu a putut să nu se gândească şi la popoarele din lumea lui, care îşi alinau soldaţii pentru bătaie în scopuri cu mai puţin importante lor decât strigătul la arme ce a făcut pe micii războinici ai lui Inimă-Tare să alerge în apărarea oraşului familiilor lor.

Aici nu se vedea nici un fel de ambiţie a vreunui tiran, nici concepţia nesăbuită a vreunui visător pentru mărirea şi îmbogăţirea statului său. Nu există nimic altceva decât un patriotism din cel mai curat, pus în mişcare de puternica nevoie a apărării patriei.

Luptători perfecţi, soldaţi perfecţi şi eroi perfecţi, ostaşii acestui popor nu aveau nevoie de trompete răsunătoare, nici de ajutoare artificiale spre a le stimula curajul, după cum se făcea în lumea civilizată.

În timpul liniştei ce urmă plecării din oraş a ultimului detaşament de trupe, Tarzan se apropia de Inimă Tare, acolo unde acesta stătea călare pe bidiviul său,

înconjurat de un număr de ofiţeri superiori. Regele era îmbrăcat într-o blană de piele şi încins cu o curea încrustată în aur, iar de-a lungul blănii erau mici discuri de aur, cusute unul lângă altul, în şiruri paralele.

Cingătoarea cu care era încins peste mijloc era aproape de o palmă de lată, încheiată în faţă cu trei catarame de aur. De această curea atârnau atât sabia, cât şi cuţitul său, fiecare în câte o teacă încrustată în dungi groase de aur şi de argint.

Genunchii şi partea dinainte a picioarelor erau apărate de câte un disc semicircular, de piele groasă, iar antebraţele erau închise în cilindri de metal, de la încheietura mâinii până la cot. În picioare purta sandale de lemn tare, iar curelele aveau câte o placă de aur, aşezate pe osul gleznei, ca să-l poată apăra de rosături. În cap avea o cască de piele uşoară.

Când Tarzan ajunse în faţa regelui, se opri şi făcu o adâncă plecăciune. Inimă Tare, recunoscându-l, răspunse salutului cu zâmbet plăcut.

– Căpitanul gărzii mi-a raportat că dumitale ţi se datoreşte înştiinţarea despre atacul neaşteptat al potriviţilor. După cum văd. nu ai altă menire decât să ne scapi de necazuri. Vom putea noi oare să te răsplătim de binele ce ni-l faci?

Tarzan făcu un gest rugător de refuz.

– Nu-mi datoreşti nimic, rege al Mărunţichii, răspunse el. Acordă-mi prietenia dumitale şi spune-mi că am voie să stau alături de nobilul tău fiu, prinţul Crăişor şi eu voi fi cel obligat.

– Până la moarte îţi voi fi prieten, Tarzan. Răspunse graţios regele. Du-te unde vrei; nu voi fi surprins dacă vei merge tocmai unde lupta e mai mare.

Pentru întâia oară că se găsise un minunian care să i se adreseze direct pe nume. Până acum nu i se zise decât „Salvatorul prinţului”, sau „Oaspetele regelui”, ori „Uriaşul din pădure” şi multe alte numiri impersonale.

La minunieni numele unei persoane e considerai ceva sacru şi nu e permis să te foloseşti de el decât în cazul unei mari prietenii sau între membrii familiei. Inimă-Tare, zicându-i „Tarzan”, făcea dovada prieteniei regelui din oraşul Mărunţica pentru eroul junglei.

La această curtoazie regală, răspunse cu o înclinare.

– Prietenia lui Inimă-Tare este o onoare sfântă, ce mobilizează pe acela care o posedă. O voi păstra deci totdeauna, chiar cu sacrificiul vieţii mele, ca pe cel mai scump bun al meu.

Aceste cuvinte Tarzan le pronunţase cu o voce domoală. Vibrând de cele mai curate sentimente. Acest popor mic a ajuns să fie pentru el izvor de plăcere şi de admiraţie, iar pentru firea demnă şi corectă a lui Inimă-Tare avea cel mai mare respect.

De când reuşise să-i înveţe limba, nu încetase de a pune întrebări asupra obiceiurilor şi apucăturilor acestui popor şi a găsit că personalitatea lui Inimă-Tare era atât de mult întreţesută cu vieţile supuşilor săi, că, la primirea răspunsurilor. Nu putuse să nu capete dovezi palpabile despre gloriosul caracter al acestui rege.

Inimă-Tare se arătă foarte satisfăcut de cuvintele lui Tarzan, căruia-i mulţumi graţios pentru respectul arătat.

După aceea, Tarzan se retrase de la audienta regală şi porni spre front în drumul său. Rupse o creangă mare dintr-un copac pe lângă care trecuse, cu gândul că o astfel de armă i-ar putea fi de folos, neştiind soarta ce ar decide-o războinicii.

Abia trecut de trupele de infanterie, a văzut un curier galopând nebuneşte spre oraş. Se uită înainte, dar nu văzu nici un semn de bătălie şi nici când a ajuns lângă corpul principal al cavaleriei, nu a avut nici un indiciu despre inamic, atât cât putea să vadă cu ochii.

Crăişor îi ieşi înainte, primindu-l călduros şi mirându-se de creanga cea mare pe care Tarzan o purta pe umăr.

– Ce mai nou pe la voi? întreabă Tarzan.

– Tocmai am trimis o ştafetă regelui răspunse prinţul, raportând că cercetaşi noştri au venit în contact cu inamicii care, după cum am crezut la început, nu sunt alţii decât potriviţii.

O patrulă tare din avangarda noastră a trecut peste linia cercetaşilor inamici, iar un ostaş mai curajos a putut să ajungă chiar până pe culmea dealului Gartola, de unde a văzut întregul corp al armatei inamice în formaţie de atac. Mi-a spus că sunt vreo douăzeci-treizeci de mii de potriviţi.

Nu a terminat bine că se şi auzi un vuiet enorm venind dinspre câmpia din apus.

– Iată-i că vin! anunţă prinţul.

CAPITOLUL VIII - Înfrângerea celor drepţi.

Ska., cocoţat pe cornul cadavrului lui Gorgo, bivolul, simţi o mişcare suspectă într-un tufiş din apropiere. Întoarse capul în direcţia de unde auzise zgomotul şi văzu pe Sabor, leoaica, ieşind din frunziş şi pornind încet spre el.

Ska nu era nicidecum speriat. Va pleca de acolo, dar va pleca cu toată demnitatea situaţiei sale de rege al aerului.

Se aplecă, deci, să facă săritura în sus şi întinse marile sale aripi ca să pornească în zbor.

Dar Ska, vulturul, nu se ridică niciodată în văzduh. În clipa când încercă să se înalţe, ceva tare îl trase în jos de gât, ţinându-l în loc. Se înţepeni pe picioare şi încercă încă o dată, cu mai multă putere, să se înalţe în zbor, însă şi de astă dată fu reţinut în loc.

A fost cuprins de o groază nebună. Urâciosul lucru ce îi atârna de atâta timp de gât îl ţintuise acum de pământ… lanţul cu medalionul de aur se făcuse ochi în jurul cornului lui Gorgo, se înţepenise şi Ska era prins în cursă.

Atunci se zbătu să scape, dând cu putere din aripi.

Sabor se opri la mică distanţă, privind mişcările stranii ale pasării, care bătea din aripi şi se sălta mereu în mod ciudat.

Sabor nu mai văzuse niciodată o asemenea purtare la Ska, iar, cum leii sunt animale simţitoare şi cu temperament, nu numai că a fost surprinsă de aceasta, dar şi oarecum speriată.

Se mai uită câteva clipe la gimnastica neînchipuit de ciudată a lui Ska. Apoi întoarse spatele şi porni cu coada între picioare, dispărând în desişul tufişurilor din

apropiere.

Dar, înainte de a dispare cu totul din ochii vulturului, mai întoarse odată capul şi mârâi puternic, ca şi cum i-ar fi spus:

– Ia-te după mine, dacă vrei, dar o faci pe spinarea ta.

Ska nici nu se gândea să o urmeze. Mai mult încă: nu avea să se mai înalţe în zbor niciodată…

– Iată-i că vin! Iată-i că vin! anunţă Crăişor, prinţul de Măruntica.

Iar Tarzan, uitându-se în josul câmpiei, în direcţia inamicului, observă o întreagă armată de potriviţi înaintând spre el.

– Văd că cercetaşii noştri se dau înapoi, anunţă el pe prinţ.

– Poţi să vezi inamicul? întrebă Crăişor.

– Da.

– Înştiinţează-mă atunci de toate mişcările lor.

– Înaintează în mai multe şiruri lungi, desfăşurate pe un front foarte întins, raportează Tarzan. Cercetaşii se dau înapoi spre avangardă, care pare a sta locului să înfrunte inamicul. Cred, însă, că vor fi covârşiţi, dacă nu de cel dintâi rând, cu siguranţă de celelalte.

Crăişorul a dat trupelor o comandă scurtă. O mie de călăreţi au sărit înainte, mânându-şi bidivii în sărituri mari, de doi-trei metri îndreptându-se direct spre avangardă şi desfăşurându-se în timpul mersului.

Încă o mie din ei au pornit spre dreapta şi altă mie în stânga, întărind, astfel, poziţia avangardei, conform ştirilor preluate de la Tarzan. Cum că forţa inamicului se împărţise în două, probabil în intenţia de a ataca concomitent în flancul stâng şi în cel drept al cavaleriei din Măruntica.

– Lovitura aceasta, zise prinţul, are ca sursă intenţia de a face prizonieri, cât mai repede şi cât mai mulţi.

– Al doilea şi al treilea şir se îndreptă direct spre

centru, în direcţia noastră, continuă Tarzan. Acum au ajuns avangarda şi aleargă încoace odată cu ei, bătându-se fioros cu săbiile.

Crăişorul trimise mai multe ştafete tatălui său, pe măsură ce lupta înainta.

– Aşa dăm noi bătăliile, zise el, căutând să explice acţiunea avangardelor. Cred că e timpul să treci mai în urmă, pentru că, după câteva clipe, vei fi şi dumneata înconjurat de inamic, dacă rămâi aici. Când inamicul ne va ajunge, vom face şi noi ca avangarda, pornind spre cetate şi luptând în acelaşi timp.

Dacă tot mai au intenţia să intre în cetate, apoi bătălia va părea că este mai mult o întrecere decât altceva, deoarece iuţeala călăreţilor va fi prea mare spre a se lupta regulat. Dar, dacă au renunţat la idee şi se mulţumesc cu prizonierii pe care i-au făcut, va fi destulă luptă înainte de a ajunge la infanterie, peste care nu cred că vor îndrăzni să înainteze.

Fiind în număr superior, bineînţeles că vor lua destui prizonieri. Dar nici noi nu ne vom lăsa mai prejos. Dumneata grăbeşte-te, întoarce-te în oraş, ca nu cumva să rămâi aici pe jos în toiul luptei.

– Eu am să rămân aici, răspunse Tarzan.

– Bine. Dar atunci au să te prindă, poate chiar au să te omoare.

Tarzan al maimuţelor zâmbi şi învârti pe deasupra capului creanga mare ruptă din copac.

– Nu mă tem de ei, zise el simplu.

– Pentru că nu-i cunoşti, de aceea nu te temi de ei, răspunse Crăişor. Mărimea ta enormă te face să ai prea mare încredere în tine. Dar aminteşte-ţi că nu eşti decât de patru ori mai mare decât un minunia, pe câtă vreme ei sunt treizeci de mii contra ta.

În timpul acesta, potriviţii înaintau cu iuţeală. Prinţul nu-şi mai pierdu vremea spre a îndupleca pe Tarzan să se retragă. Îi admira curajul, dar îi plângea ignoranţa.

Crăişor ajunsese să iubească foarte mult această fiinţă uriaşă şi ciudată i-ar fi salvat de la o pierzanie sigură, dacă ar fi avut posibilitatea. Acum, însă, trebuia să dea toată atenţia trupelor sale, deoarece inamicul îi şi ajunsese din urmă.

Tarzan privea cum soseau pigmeii pe bidivii lor atât de agili şi atât de rezistenţi, şir după şir, străbăteau câmpia înspre dânsul, producând în mintea lui o comparaţie foarte potrivită cu valurile nesfârşite de pe malul oceanului, la care fiecare picătură era neînsemnată şi fără nici o putere, dar numărul lor nemărginit de mare devenea forţă teribilă de distrugere. Se uită la creangă din mână şi zâmbi, cam trist, însă.

Întreaga lui atenţie era concentrată acum asupra celor două rânduri din faţă ale cetei de călăreţi. Călăreţii lui Inimă-Tare alergau alături de războinicii din Potrivita, fiecare alegându-şi câte un călăreţ duşman, pe care căuta să-l răstoarne din şa. Iar duelul acesta cu săbiile ascuţite se desfăşura în galop, cu mici excepţii, când vreun călăreţ se oprea o clipă şi arunca cu suliţa.

Câţiva bidivii rămaşi fără călăreţi alergau înaintea avangarda, la alţii, căutând să fugă înapoi, împiedicau călăreţii, ceea ce făcea ca mulţi să fie rostogoliţi la pământ, împreună cu antilopele pe care le călăreau. Totuşi, în majoritatea cazurilor, călăreţii săreau pe deasupra animalelor înspăimântate.

Cavaleria minuniană era superbă. Iar stăpânirea lor, după toate aparenţele fără nici o sforţare, asupra bidiviilor, era aproape miraculoasă.

Uite, un ostaş îşi ridică bidiviul în aer şi sare peste adversarul său. Iar, în clipa când trece pe deasupra, izbeşte teribil cu sabia în capul acestuia, trântindu-l din şa. Dar Tarzan nu primeşte decât o impresie trecătoare a acestui spectacol care se desfăşura înaintea ochilor săi.

A crezut că va putea mătura, cu creanga lui, din drumul său pe toţi pigmeii ce ar îndrăzni să i se opună.

Dar a văzut acum că atât erau de amestecaţi unii cu alţii, că nu mai putea încerca nimic, de teamă ca să nu-i ucidă pe ostaşii lui Inimă-Tare.

A ridicat creanga pe deasupra capetelor lor, aşteptând să treacă de el linia întâi a luptătorilor, pentru ca, după aceea, fiind înconjurat numai de inamicii lui Inimă-Tare, să-i poată mătura în dreapta şi în stânga, pe măsură ce vor veni spre el.

A văzut atunci, pe figurile oamenilor din Potrivita, pe când treceau pe lângă el, o mare mirare - mirare, dar nicidecum frică şi strigându-şi unul altuia; iar unul a reuşit să se apropie de el şi să-i tragă una cu sabia peste pulpe.

Desigur că, în cazul acesta, nu mai era vorba decât de apărarea vieţi sale, aşa că a pus în joc creanga, mai ales că şirurile din faţă au trecut de el şi acum era înconjurat de întreaga cavalerie din Potrivita.

Nimeni nu se dădea la o parte să-l evite. Veneau asupra acestui inamic titanic toţi, şir după şir. Văzând că arma nu-l ajută să le împiedice înaintarea, o aruncă şi-i atacă cu mânile goale, smulgând pe călăreţi de pe bidivii şi aruncându-i cu putere în faţa celorlalţi. Dar ei veneau fără încetare.

Făceau bidivii să sară peste orice piedică. Un călăreţ sări drept înspre Tarzan, îl izbi cu capul în mijlocul stomacului şi ameninţându-l, îl făcu să se retragă un pas. După aceasta, mai veni unul, şi încă unul. Izbind cu sabia în picioarele şi în coapsele lui.

Săbiile lor ascuţite ca vârful acului îl înţepară în nenumărate locuri, până când ajunse să fie de la mijloc până la glezne numai sânge şi cu toate că a ucis vreo două mii dintre ei, marea de pigmei ce se rostogoleau asupra lui părea nesfârşită.

Armele primitive, arcul, săgeţile şi suliţa nu puteau fi întrebuinţate împotriva lor, aşa că se lupta cu mâinile goale, dar se lupta zadarnic, pentru că, în locul fiecăruia

din cei pe care îi distrugea, era înconjurat de o sută întreagă.

Zâmbi cu tristeţe, când îşi dădu seama că în aceşti liliputani, un sfert abia din mărimea lui, îşi găsise şi el, Tarzan, un stăpân. Îşi mai dădu seama că era înconjurat cu totul de călăreţii din Potrivita.

Războinicii din Mărunţica, fiind angajaţi în luptă cu inamicul care înainta călare, împreună cu aceştia înspre cei şapte mii de soldaţi de infanterie ce aveau să primească greutatea întregului atac.

Ar fi dorit să vadă şi el această fază a bătăliei, dar unde se afla avea destul de furcă în lupta cu călăreţii de care era înconjurat. Încă o dată fu izbit în stomac de un călăreţ şi încă o dată se clătină de forţa izbiturii. Apoi, înainte de a-şi putea veni în fire, a fost izbit şi de altul, tot în acel loc şi uriaşul căzu la pământ, fiind imediat acoperit, îngropat chiar, de războinicii şi de bidivii ce mişunau pe deasupra lui ca furnicile.

Făcu o sforţare să se ridice, ultimul amănunt de care-şi mai dădu seama înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

CAPITOLUL IX - Domniţa Steluţa.

Când Tarzan al maimuţelor îşi reveni se găsi întins pe pardoseala de pământ a unei camere enorme. În primele clipe după ce deschise ochii, când încă nu-şi venise bine în fire, observă că în încăpere e destulă lumină şi că, mai sunt şi alte persoane acolo.

Mai pe urmă, după ce începu să-şi adune gândurile constata că odaia e luminată de două lumânări imense, care păreau de un metru în diametru şi aproape de doi metri înălţime, cu toate că o bună parte din lungimea lor fusese topită.

Fiecare lumânare avea un fitil gros ca o mână şi cu toate că felul lor de ardere se asemăna cu al lumânărilor pe care le cunoştea dânsul, observă că acestea nu făceau fum deloc şi nici grinzile tavanului de deasupra lor nu erau înnegrite de fum.

Aceste lumini, fiind lucrul cel mai bătător la ochi în odaie, îi atrăseseră chiar de la început atenţia. Acum însă, după ce privirile sale colindară şi restul camerei, văzu că împreună cu el se află acolo aproape o sută de oameni de aceeaşi mărime cu el, dar îmbrăcaţi şi înarmaţi cum văzuse că sunt îmbrăcaţi oamenii din Potrivita şi din Mărunţica.

Încruntă gânditor din sprâncene şi se uită la ei lung.

Cine erau aceştia? Unde se el află, oare, el?

Căutând să facă o mişcare, simţi prin tot corpul dureri îngrozitoare, iar mânile îi erau grele ca de plumb şi amorţite, neputându-le mişca din loc; văzu imediat că era zdravăn legat la spate. Picioarele nu îi erau legate, putea să le mişte.

În sfârşit, după sforţări destul de mari, deoarece se simţea foarte slab, se ridică de mijloc şi se uită împrejurul lui.

Odaia era plină de războinici ce semănau perfect cu pigmeii din Potrivita, doar că erau tot atât de mari, ca un om normal, iar încăperea era imensă.

Mobilierul consta în câteva mese şi bănci de lemn. O parte din oameni erau întinşi pe aceste bănci, iar restul pe pământ. Printre aceşti oameni circulau câteva persoane ce aveau aerul că se ocupă de cei întinşi pe pământ.

Atunci a observat şi el că aproape toţi oamenii din odaie sunt răniţi unii mai grav decât alţii. Persoanele care umblau printre răniţi nu puteau fi decât oameni însărcinaţi cu îngrijirea lor, iar unii probabil infirmieri, erau îmbrăcaţi cu tunici albe, ca şi robii de clasa unu din Mărunţica.

În afară de răniţi şi de infirmieri, mai erau şi şapte-opt războinici înarmaţi, sănătoşi. Unul dintre aceştia a observat că Tarzan se ridică puţin.

– Uite, strigă el şi-a venit uriaşul în fire.

După aceea, a traversat odaia şi se apropie de Tarzan, rămânând înaintea lui cu picioarele desfăcute şi rânjind.

– Toată mărimea ta nu ţi-a ajuns la nimic, îl provocă el. Iată-ne acum şi pe noi tot atât de mari ca şi tine. Nu suntem noi uriaşi?

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse spre tovarăşii săi, râzând cu ei.

Văzându-se, prizonier, înconjurat de inamici, Tarzan reveni la caracteristica lui de o viaţă întreagă de fiară sălbatică: tăcere desăvârşită. Nu răspunse, ci se uită la ei cu privirea sălbatică, neclintită, a fiarei încolţite.

– E mut şi el ca şi femeile urecheate din peşteri, zise primul războinic către tovarăşii săi.

– Poate că este chiar de-al lor, spuse altul.

– Tot ce se poate, îi sprijini părerea un al treilea. Să nu te miri de este cumva un (zertalakolol) Mut-Urecheat. Bărbaţii din neamul lor sunt nişte laşi, spuse un altul, iar acesta s-a luptat ca şi cum ar fi fost războinic din faşă.

– S-a luptat cu mâinile goale până când a căzut.

– Să-i fi văzut cum arunca pe războinici, cu bidivii cu tot, ca pietrele prin aer.

– Şi nici un pas nu se retrăgea şi nici nu voia să fugă, ci zâmbea într-una.

– Mie mi se pare că nu seamănă deloc cu Mut-Urecheaţii: ia întreabă-l: este sau nu de-a lor?

Ostaşul care se adresă primul lui Tarzan îi puse numaidecât această întrebare, dar Tarzan nu făcu decât să se uite ţintă la el.

– Nu mă înţelege, spuse ostaşul. Totuşi, nu cred să fie un Mut-Urecheat. În sfârşit, nu pot şti ce este.

După aceea, se apropie şi examină rănile lui Tarzan.

– Are să se vindece în curând. Într-o săptămână, poate chiar mai curând, va fi numai bun pentru carierele de piatră.

Ceilalţi presărară un praf bun pe rănile sale, îi aduseră apă, mâncare şi o cană de lapte de antilopă; cum văzură că încep să i se umfle braţele, îl dezlegară de mâini, însă numai după ce l-au aşezat într-un scaun de fier, de care-l legară cu un lanţ prins în zid.

Socotind că el nu le înţelege limba, vorbeau fără nici o jenă în faţa lui; dar, pentru că limba lor era identică cu cea din Mărunţica, Tarzan înţelese tot.

În felul acesta, află că bătălia care se dăduse în faţa cetăţii lui Inimă-Tare nu reuşise atât de bine pentru potriviţi după cum plănuise (Elcomohago) Fălosul, regele lor.

Potriviţii aveau mari pierderi, atât răniţi, cât şi ucişi, nu luaseră decât foarte puţini prizonieri, cu toate că Fălosul considera prinderea lui Tarzan de mai mare valoare decât dacă ar fi cucerit toată Mărunţica.

Ceea ce nu putea înţelege Tarzan era că ei se schimbară în oameni de propria lui statură; dar nici în discuţiile la care asistă, nu putu găsi un indiciu prin care să ajungă la dezlegarea acestui mister al misterelor.

Însă, culmea improbabilităţii a fost atinsă câteva zile mai târziu. Tarzan văzu trecând, prin coridorul camerei unde se afla el închis, un şir de războinici, de aceeaşi statură cu el, fiecare călărind pe câte o antilopă enormă, de mărimea unui „elan”, deşi, după contur şi formă ei, semăna cu „antilopa regală”, cea mai mică specie de antilope.

Tarzan îşi trecu degetele, nedumerit, prin păru-i negru şi renunţă la orice încercare de a dezlega enigmele din jurul lui.

Rănile i se vindecaseră repede, asemeni şi rănilor potrivitilor din jurul lui. Aşa că, în a şaptea zi, veniseră după dânsul vreo şase războinici şi pentru ca el să-i poată întovărăşi, îl dezlegară din lanţuri.

Paznicii săi încetaseră de multă vreme să-i adreseze vreun cuvânt, convinşi că nu ştie nici o vorbă din limba lor, ceea ce înseamnă pentru ei că era tot atât de mut ca şi Muţii din acele ţinuturi, deoarece minunieni nu puteau concepe că ar mai exista altă limbă, afară de a lor.

Din convorbirile lor pe când îl scoteau din camera şi trecu prin coridor, află că era dus la regele lor, Fălosul, care şi-a exprimat dorinţa să vadă acest interesant personaj, îndată ce se vor vindeca rănile căpătate în luptă.

Lungul coridor pe care-l străbăteau era luminat atât de lumânări mici aşezate în forode, cât şi de lumina ce venea din camerele cu ferestre. În partea de sus şi de jos a coridorului treceau necontenit de robi şi ostaşi.

Unii robi erau de clasa I, îmbrăcaţi cu tunici albe marcate cu emblemele roşii ale posesorilor lor, precum şi cu semnul distinct al ocupaţiei fiecăruia. Alţi robi aveau tunici verzi, ca pentru a doua generaţie, cu semnul stăpânului pe piept şi în spate, în negru. Mai erau şi robi din prima generaţie, tot în tunici verzi, având emblema stăpânului lor pe spate, iar în faţă semnul care arăta oraşul de origine.

Mai erau şi războinicii de toate categoriile şi rangurile. Unii, îmbrăcaţi mai prost, se vedea bine că erau săraci, iar alţii, mai bogaţi, purtau giuvaeruri.

Printre ei, treceau în ambele direcţii şi de multe ori, cu mare iuţeală, călăreţi pe antilopele lor enorme, care încă îl făceau pe Tarzan să se minuneze, ca în clipa când aflase că este închis în cetatea Potriviţilor.

Din loc în loc, în lungul coridorului se aflau scări ce duceau la etajul de sus; dar, cum nu văzu pe nimeni care să coboare socoti că se aflau toţi la cel din urmă etaj al clădirii.

După felul construcţiei, se convinse că această clădire era la fel cu cupola pe care o văzuse în curs de construcţie în oraşul lui Inimă-Tare, dar, când se gândi şi începu să socotească proporţia enormă a unei asemenea clădiri, în stare să cuprindă oameni de mărimea lui, rămase încremenit de rezultat.

Dacă cupola lui Inimă-Tare ar fi fost făcută în duplicat, însă mărită, în proporţiile acestea, ar fi avut trei sute de metri în diametru şi aproape o sută cinzeci de metri înălţime. Părea de necrezut că ar putea exista o rasă de oameni capabilă să îndeplinească o asemenea operă de arhitectură, numai cu mijloacele primitive de care dispuneau. Totuşi, Tarzan vedea înaintea lui coridoarele boltite, ziduri de bolovani de piatră, camere enorme cu grinzile şi coloanele puternice în care se sprijineau, toate identice celor din Mărunţica, însă era o scară, enorm de mare.

Pe când era ocupat cu aceste enigme, călăuzele sale îl conduse din coridorul circular în altul cu care acesta se intersecta perpendicular; după puţin, se opri la intrarea unei camere, plină de rafturi încărcate cu tot felul de articole.

Se găseau acolo lumânări mari şi mici, lumânări de orice măsură închipuită sau neînchipuită; căşti, cingători, sandale şi tunici; de asemenea, borcane, vase de gătit şi

o mie şi unul de alte obiecte din viaţa zilnică a minunilor, cu care Tarzan începuse să se obişnuiască în timpul şederii sale în oraşul Mărunţica.

Când se opriră la intrarea acestei încăperii apărut înaintea lor un rob îmbrăcat în tunică albă, care a fost chemat afară de un războinic din escorta lui Tarzan.

– Dă o tunică verde acestui individ din Mărunţica porunci ostaşul.

– A cui insignă o pun pe spate? întrebă sclavul.

– Aparţine lui (Zoantrohago) Valorosul.

Sclavul alergă numaidecât la un raft, de unde a ales o tunică verde. Din alt raft a luat două blocuri mari de lemn, pe faţa cărora erau sculptate diferite semne. Le unse cum a putut mai bine cu un fel de vopsea sau cerneală-băgă o scândură netedă în tunică şi aplică ştampila cu faţa în jos pe deasupra, apăsând bine. După aceea, repetă operaţia cu cealaltă stampilă pe spatele tunicii.

Când dădu hainele lui Tarzan, spunându-i să se îmbrace, acesta a văzut că tunica avea o ştampilă în spate şi una în faţă, încă nu le putea citi…, educaţia lui nu a ajuns până acolo.

Sclavul îi mai dădu şi o pereche de sandale, arătându-i cum să le lege. După aceea, războinicii îi făcură semn să-i urmeze în josul coridorului, la care Tarzan a observat o mare schimbare, pe măsură ce înainta.

Bolovanii de piatră, până acum netencuiţi, erau de astădată acoperiţi cu o tencuială netedă, iar pereţii ornaţi cu picturi arătând scene de bătălie. Întâmplări de vânătoare şi alte evenimente din viaţa potriviţilor. Predominau culorile viii. De asemenea lumânările ardeau la distanţe mult mai mici.

Războinicii pe care îi întâlneau în drum erau dintre cei mai bine îmbrăcaţi din câţi văzuse până atunci. Până şi robii cu tunici verzi aproape că dispăruseră, iar cei în tunici albe erau îmbrăcaţi cu stofe bogate şi mulţi din ei

purtau chiar bijuterii.

Splendoarea acestei scene şi strălucirea luminatului creşteau pe măsură ce înaintau, până când coridorul se sfârşi în fata a două uşi masive de aur bătut, înaintea căreia se aflau doi războinici fastuos îmbrăcaţi ce opriră escorta lui Tarzan, cerând comandantului să declare ce caută pe acolo.

– Aducem, din ordinul regelui, pe robul lui Valorosul, răspunse comandantul escortei. Ştii, uriaşul care a fost făcut prizonier la Mărunţica.

Războinicul care-i au oprit se întoarse, la rându-i, către unul din oamenii săi, poruncindu-i:

– Du-te cu această veste la rege!

După ce plecă ştafeta, cei doi războinici începură să examineze pe Tarzan. Punându-i o mulţime de întrebări, la care răspunse câte ceva condamnatul escortei, în locul lui Tarzan, bineînţeles că nu de ajuns ca să poată mulţumi pe cei care întrebau.

După puţin, se înapoie şi ştafeta cu răspunsul ca robul să fie dus imediat la rege. Cele două uşi se deschiseră larg. Iar Tarzan se pomeni în pragul unei camere enorme, ale cărei ziduri convergeau către capătul opus. Unde era aşezat un tron înalt pe o platformă de piatră.

Tavanul camerei era proptit de coloane puternice de lemn, tencuit printre grinzi. Atât grinzile tavanului, cât şi coloanele erau sculptate, iar partea de tavan tencuită era pictată cu arabescuri în culori strălucitoare. Pereţii erau tapetaţi până la jumătate, iar deasupra acestui tapet de lemn erau picturi, în culori vii, reprezentând evenimente din istoria Potrivitei şi a regilor ei.

În această cameră nu se afla nimeni, afară de doi războinici ce stăteau fiecare în faţa unei uşi, de o parte şi de alta a platformei tronului. Când Tarzan, împreună cu escorta lui, se apropie de tron, un războinic făcu semn conducătorului, arătându-i o uşă deschisă în faţa lor. Dincolo de această uşă, era o anticameră mică, unde

şedeau pe scaune vreo şase ostaşi îmbrăcaţi în haine scumpe.

Un al şaptelea se legăna într-un fotoliu cu spatele înalt, bătând cu degetele în spătarul scaunului şi ascultând la convorbirea celorlalţi, la care lua parte din când în când, cu câte un cuvânt ascultat de ei cu cea mai mare atenţie.

Dacă el se strâmba când vorbea, se strâmbau şi ceilalţi mai mult chiar decât el; dacă el zâmbea ei izbucneau în râs şi nu era clipă în care privirile lor să fi părăsit faţa celuilalt, ca nu cumva să scape vreuna din toanele lui schimbăcioase.

Trecând de pragul uşii, escorta lui Tarzan s-a oprit, rămânând drepţi şi tăcuţi până când omul din fotoliu se gândi să-i bage în seamă. După aceea, comandantul escortei se lăsă într-un genunchi, ridică braţele cu palmele înainte până sus deasupra capului, se aplecă pe spate, cât putu mai mult şi intonă, pe o voce monotonă, salutul lor oficial.

– Oh! tu, Fălosul, rege al potriviţilor, domnitor al tuturor oamenilor, stăpânul tuturor creaturilor, prea înţeleptul, prea curajosul şi prea gloriosul! Îţi aducem, după cum ne-ai ordonat, pe robul lui Valorosul.

– Ridică-te şi adu robul mai aproape, porunci bărbatul din fotoliul cu spatele înalt.

După aceea, se adresă tovarăşilor săi:

– Acesta este uriaşul pe care Valorosul l-a adus din Mărunţica.

– Am auzit de el, prea gloriosule, răspunseră ei.

– Dar de rămăşagul lui Valorosul ştiţi ceva? întrebă regele.

– Am auzit şi de rămăşag, prea înţeleptule, răspunseră ei.

– Ce credeţi despre el? întrebă Fălosul.

– După cum crezi şi dumneata, Domnitorule peste toţi oamenii, răspunse repede unul.

– Şi cum anume? întrebă regele.

Se uitase repede şi neliniştiţi unul la altul.

– Cum crede el? şopti unul care era ceva mai departe de Fălosul, către vecinul său, care, la rândul lui dădu din umeri şi se uită disperat la altul.

– Ce ai spus, (Gofoloso) Mare Samsar regal? întrebă regele. Parcă ziceai ceva?

– Vroiam să spun că, dacă Valorosul n-a consultat, mai înainte de a face rămăşagul, pe augustul nostru suveran, el s-a bizuit numai pe propria judecată, desigur va pierde rămăşagul.

– Desigur, zise regele şi în ce spui tu ar fi ceva, Samsarule. Însă Valorosul m-a consultat. Eu am fost acela care am descoperit principiul vibrator prin care s-a putut face asemenea operaţie. Tot eu am fost acela care am hotărât cum trebuiau să se facă primele experienţe. Până acum rezultatele n-au fost durabile, dar socotim că noua formulă va dura cel puţin treizeci şi nouă de luni: tocmai asupra acestui punct a făcut Valorosul rămăşag. Dacă a greşii în socoteală lui, va ceda o mie de robi lui (Dalfasto) Deşteptul.

– Minunat! exclamă Samsarul. Fericiţi suntem noi ca popor când avem un rege atât de învăţat şi de înţelept ca Fălosul.

– Mai sunt şi alte lucruri pentru care ar trebui să fie recunoscător, Samsarule, îi spuse regele; totuşi nimic nu poate fi cumpărat cu ceea ce va urma sforţărilor mele de a aplica principiul de care vorbeam; însă aş dori să am rezultate diametral opuse celor avute până acuma. Să ştiţi că lucrăm la această operă. Da, da, lucrăm mereu. Într-o zi o vom avea gata şi atunci, vom preda Valorosului formula care va revoluţiona întreaga Minune; cu o singură sută de oameni putem porni în cucerirea lumii întregi!

După aceea, Fălosul îşi îndreptă, deodată, toată atenţia asupra robului îmbrăcat în tunică verde, care

stătea la o mică distanţă de el. Îl examină cu privirea, fără să spună un cuvânt, câteva minute în şir.

– Din ce oraş eşti? îl întrebă în cele din urmă.

– Oh! prea Gloriosule Fălos, luă cuvântul comandantul escortei, această fiinţă ignorantă n-are darul vorbirii.

– Nu scoate nici un sunet din gură?

– N-a scos nici unul de când a fost prins, stăpâne al omenirii.

– Atunci este un Mut-Urecheat, declară Fălosul. Pentru ce atâta fierbere fără rost faţă de o fiinţă fără grai?

– Vedeţi? exclamă Samsarul deodată. Vedeţi ce repede şi cu câtă siguranţă a înţeles Părintele înţelepciunii toate lucrurile? Vedeţi cum a ajuns să pătrundă un mister? E mai mult decât minunat.

– Acum când soarele ştiinţei a strălucit până şi asupra celui mai prost dintre noi, cine nu poate vedea că această fiinţă este un Mut-Urecheat? luă cuvântul altul.

– Da, da, strigară toţi în cor. Ce lucru simplu şi când de proşti suntem cu toţii! Ce ne-am fi făcut noi, dacă nu aveam ca rege o persoană de inteligenţa Fălosului?

În timpul acesta, Fălosul se apropie de Tarzan şi-l examină mai de aproape. Părea că nici nu auzise elogiile ce i le adresară curtenii. După puţin, vorbi din nou.

– Văd că nu are trăsăturile unui Mut-Urecheat, zise el gânditor. Uitaţi-vă la urechile lui nu sunt urechile celor fără grai şi nici părul lui nu seamănă cu al lor. Până şi corpul lui e altfel, iar capul are o formă ce denotă inteligentă. Nu, nu cred că este un Mut-Urecheat.

– Minunat! strigă Samsarul. Nu v-am spus eu? Fălosul nostru rege are întotdeauna dreptate.

– Până şi cel mai prost dintre noi, exclamă alt curtean, poate vedea cu uşurinţă că această fiinţă nu este Mut-Urecheat, mai ales acum. După ce regele nostru cu inteligenţa lui divină, ne-a arătat-o atât de limpede.

În momentul acela, se deschise uşa opusă celei pe care intrase Tarzan în odaie şi apăru un războinic.

– Oh, Fălosule rege al Potrivitei, intonă el, a sosit fiica dumneavoastră, Domniţa Steluţa. Vrea să vadă pe străinul pe care Valorosul l-a adus ca rob din Mărunţica. Prin urmare, cere învoirea voastră regală să intre aici.

Fălosul clătină din cap, în semn de aprobare.

– Conduceţi pe Domniţă la noi! porunci el.

Probabil că Domniţa a aşteptat chiar lângă uşă şi a auzit porunca regelui, deoarece abia a sfârşit acesta de vorbit, când ca a apărut în pragul uşii, urmată de încă două femei tinere, în spatele cărora veneau cinci-şase războinici.

La apariţia ei, curtenii se ridicară în picioare, însă regele rămase pe tron.

– Intră, Steluţo, zise el şi priveşte la uriaşul ciudat despre care se vorbeşte în Potrivita mai mult decât despre rege.

Domniţa traversă odaia şi se opri drept în faţa lui Tarzan, care, de când intrase în cameră, a rămas în picioare, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu o expresie de absolută indiferenţă.

Uitându-se la Domniţă, pe când ea se apropia de el, observă că avea în faţa lui una din cele mai frumoase tinere pe care le-a văzut vreodată. Era prima femeie pe care el a văzut de aproape în Minunia. Deşi a avut prilejul să zărească femei, din când în când, în Mărunţica.

Trăsăturile ei erau cizelate fără nici un cusur artistic. Părul ei negru şi mătăsos era frumos prins într-o coafură împodobită cu giuvaeruri. Pielea moale şi albă ca laptele era nuanţă de un trandafir uşor, care ar fi făcut de ruşine o piersică.

Era îmbrăcată cu totul în alb, aşa cum se cuvenea să fie o Domniţă virgină în palatul regal: rochia, de un material subţire, atârnând în valuri până la glezne, era de o simplitate şi de o eleganţă extraordinară.

Tarzan o privi drept în ochi.

Erau albaştri ca cerul; cum aveau genele lungi şi

negre, păreau cu mult mai închişi la culoare.

El căuta în ochii femei un indiciu asupra firii deoarece ea era să devină soţia lui Crăişor. Care voia s-o facă regina Mărunţichii.

Din acest motiv, Tarzan se interesa mult de ceea ce ar fi putut citi în privirile ei. O văzu însă încruntând, deodată, din frumoasele ei sprâncene.

– Dar ce este cu animalul acesta? strigă ea. Este de lemn?

– Nu vorbeşte nici o limbă, nici nu înţelege vreuna, îi explică tatăl ei. Până acum, de când a fost prins, nu a scos nici un cuvânt din gură.

– Un animal urât şi prost, zise ea. Pun pariu că am să-l fac să ţipe imediat.

Cu aceste cuvinte, smulse de la brâu un pumnal mititel şi împunse pe Tarzan în braţ.

Mişcarea ei a fost atât de iute, că a luat prin surprindere pe toţi cei de faţă, dar Tarzan îi dăduse o înştiinţare în clipa când vorbise înainte de a lovi şi această clipă a fost de ajuns pentru el.

Neputând să evite lovitura de pumnal, nu-i dădu nici satisfacţia ca experienţa ei atât de răutăcioasă să reuşească. Nu scoase nici un sunet; iar ea, foarte supărată, poate că ar mai fi lovit odată cu pumnalul, dacă regele nu i-ar fi făcut o observaţie aspră.

– Destul, Steluţo! strigă el. Nu vreau să i se întâmple nici un rău acestui rob, asupra căruia facem o experienţă ce înseamnă atât de mult pentru viitorul Potrivitei.

– Dar a îndrăznit să se uite drept în ochii mei, strigă ea. Şi a refuzat să-mi vorbească, când ştie că aceasta îmi face plăcere. Ar trebui ucis.

– Nu-i robul tău ca să-l ucizi, răspunse regele. El aparţine lui Valorosul.

– Atunci am să-l cumpăr!

Zicând acestea, ea se întoarse către unul din războinicii de gardă:

– Aduceţi încoace pe Valorosul! porunci ea.

CAPITOLUL X - Povestea Cerbicosului.

Steluţa din Potrivita nu a putut să cumpere robul Valorosului. Tatăl ei nu permisese aceasta, aşa că, foarte supărată, a plecat din camera unde venise să examineze prizonierul; şi pe când trecea în camera de alături şi nu mai putea fi auzită nici văzută de rege, întoarse capul înspre el şi făcu o strâmbătură, de care războinicii care o însoţeau şi cele două doamne de onoare au început să râdă.

– Dobitoc bătrân! şopti ea în direcţia tatălui ei. Tu crezi că n-o să pun stăpânire pe robul acesta şi că n-am să-l ucid. Ha, ha!

Atât războinicii, cât şi cele două doamne de onoare aprobară din cap cuvintele ei.

În urma ei, regele Fălos s-a ridicat încet din scaun.

– Luaţi-l în cariere, zise el, arătând cu degetul pe Tarzan. Spuneţi ofiţerului de gardă că dorinţa regelui este ca acest rob să nu fie pus la muncă grea, nici rănit cumva.

Şi, pe când Tarzan era condus afară pe una din uşi, regele ieşi din cameră pe altă uşă, lăsând în urma lui pe cei şase curteni, aplecaţi până la pământ.

După aceea, unul a mers repede pe vârful picioarelor către punctul de unde ieşise Fălosul, s-a lipit de uşă şi a ascultat cu atenţie câteva clipe.

Probabil că a fost satisfăcut de cele auzite, sau mai bine, de nu a auzit, deoarece îşi vârî capul pe după uşă până în partea cealaltă a camerei vecine, în care privi o clipă, apoi s-a întors la tovarăşii săi.

– S-a dus idiotul bătrân, anunţă el în şoaptă, pentru că avea experienţa oraşului său, unde circulă un proverb că şi zidurile au urechi, deşi ei îi ziceau altfel: „nu te încrede nici în sinceritatea pietrelor odăii tale”.

– Aţi mai văzut vreodată o fiinţă atât de vanitoasă? exclamă un curtean.

– Se crede mai deştept, nu numai decât orice om, dar decât toţi oamenii la un loc, începu altul. Uneori simt că nu mai pot să rabd aroganţa lui.

– Şi totuşi, o s-o mai rabzi multă vreme, Cerbicosule, zise Samsarul. A fi şeful suprem al ostaşilor din Potrivita nu este un post de aruncat cu uşurinţă.

– Mai ales, exclamă Tornadi, şeful carierelor, când cineva îşi aruncă şi viaţa odată cu slujba pe care a avut-o.

– Bine, zise (Makahago) Pietrosul, şef al clădirilor. Dar nu vedeţi voi neruşinarea acestui om? Nu are nici un amestec în reuşita lui Valorosul; totuşi, pretinde că succesele sunt ale lui; iar orice nereuşită o dă pe seama Valorosului.

– Gloria Potrivitei este ameninţată de egoismul lui, strigă şeful agriculturii, supranumit Plugarul. Uite, ne-a ales pe noi ca sfetnici ai săi, şase prinţi ale căror cunoştinţe în departament ar trebui socotite mai competente decât cunoştinţele oricărui alt individ din ţară. De asemenea, cunoştinţele noastre combinate asupra nevoilor Potrivitei şi a afacerilor de stat, ar trebui să formeze o barieră puternică împotriva greşelilor necontenite pe care le comite Fălosul. Cu toate acestea, nu vrea să ne asculte sfaturile. A-i oferi un sfat înseamnă pentru el uzurparea prerogativelor regale; a insista asupra acestui sfat înseamnă trădare; iar a-i dezminţi părerea falsă înseamnă pierirea aceluia care o face.

– În ce privinţă suntem, atunci, buni pentru Potrivita? Ce gândeşte, oare, poporul despre noi? întreabă unu.

– Se ştie bine ce gândeşte poporul despre noi, izbucni Samsarul. Poporul spune că am fost aleşi, nu pentru ceea ce ştim, ei pentru ceea ce nu ştim. Şi nu-i poţi găsi nici o vină pentru aceasta. Iată, eu, crescător de bidivii, stăpân pe zece mii de robi ce lucrează pământul şi produc

jumătate din hrana consumată de oraş, sunt ales şef al şefilor, ocupând o slujbă care nici nu-mi place şi pe care nici nu o cunosc, pe când Plugarul, care abia distinge o plantă de alta, este şeful agriculturii.

Pietrosul, care a condus lucrările robilor în cariere mai bine de o sută de luni de zile, e numit şef al clădirilor, pe când Tomadi, cel mai mare arhitect al timpului nostru, este numit şef al carierelor. Numai Cerbicosul şi (Vestko) Nesătulul se potrivesc în slujbele lor.

Regele a ales foarte înţelept pe Nesătulul, când l-a făcut majordom al palatului ca să poată avea atât siguranţă cât şi linişte. Credeţi însă că, în alegere Cerbicosului ca şef al armatei Potrivitei n-a greşit deloc? Vă înşelaţi, a luat un tânăr ce se ţinea numai de petreceri, l-a ridicat la rangul acesta şi pe urmă abia, a descoperit în el cel mai mare geniu militar produs vreodată în Potrivita.

La aceste cuvinte, Cerbicosul făcu o reverenţă adâncă.

– Şi continuă Samsarul, dacă nu ar fi fost Cerbicosul, cu tactica lui militară, am fi fost învinşi numaidecât, mai zilele trecute, de către Mărunţica.

– Eu l-am sfătuit pe rege să renunţe la asaltul cetăţii, interveni Cerbicosul, de cum am văzut că nu reuşim să-i surprindem. Desigur, trebuia atunci să ne retragem. Dar nu am putut s-o fac decât după ce am înaintat o bucată bună şi nu l-am mai avut lângă mine să mă împiedice în conducerea luptei. Mi-am scos, atunci, trupele din învălmăşeala în care erau să fie pierdute şi le-am retras, pe cât a fost posibil, cu mai mult prestigiu şi cu mai puţine pierderi.

– Operaţia ta militară, Cerbicosule, a fost foarte reuşită. Trupele te adoră. Ar dori să aibă un rege care să-i conducă la luptă aşa cum tu îi conduci, zise Tornadi.

– Bineînţeles, interveni Pietrosul, un rege care să le dea înapoi vinul, după cum era rânduiala mai înainte.

– Şi noi, adaugă Samsarul, ne-am unit la gând şi la

fapte cu regele care ne-ar permite plăcerea inocentă a băuturii de vin. Ce zici tu de asta. Nesătulule?

– Aţi vorbit cam mult ca să vă prindă bine, răspunse Nesătulul.

Vorbise cu o voce mult mai ridicată decât a celorlalţi, ca şi cum, în loc să-i fie frică că ar fi auzit, spera să se întâmple aceasta.

– Fălosul, continuă el, este un rege bun pentru noi. Ne-a încărcat cu onoruri şi cu bogăţii. Suntem atotputernici în regat. Prin urmare, este un Domnitor înţelept. Dar noi cine suntem să-i contestăm înţelepciunea actelor sale?

Ceilalţi se priviră neliniştiţi, aruncând, în acelaşi timp, priviri speriate în jurul lor. Samsarul începu să râdă nervos.

– Tu totdeauna ai înţeles foarte greu o glumă, zise el. Nu înţelegi că noi glumeam cu tine?

– Nu înţeleg, răspunse Nesătulul. Dar regele cred că are să înţeleagă mai repede decât mine. Mă voi duce să-i repet gluma aceasta şi dacă va râde, am să râd şi eu, fiind sigur atunci că a fost în adevăr o glumă. Nu ştiu, însă, pe socoteala cui a fost gluma!

– Vai, Nesătulule, să nu cumva să repeţi ce-am spus noi aici.. în nici un caz regelui! Te pomeneşti că nu înţelege. Noi suntem prieteni şi am vorbit ca între prieteni.

Se vede bine că Samsarul e foarte tulburat. Vorbea repede şi insinuant.

– Ascultă, dragă Nesătulule, tocmai mi-am adus aminte că mai înainte ai admirat unul din robii mei. Mă gândeam să ţi-l dăruiesc. Dacă vrei să-l primeşti. Al tău să fie.

– Am admirat, dragă Samsare, o sută din robii tăi, răspunse Nesătulul cu voce dulce.

– Ai tăi să fie atunci, Nesătulule, consimţi Samsarul. Haide cu mine să-i alegi pe fiecare. N-ai idee ce plăcere îmi produci, dându-mi prilejul să-ţi fac un dar ca acesta.

Nesătulul se uită ţintă câteva clipe la ceilalţi patru, care îşi schimbau neliniştiţi greutatea corpului, când pe un picior, când pe altul. Tăcerea însă fu întreruptă de Plugarul.

– Dacă Nesătulul doreşte să accepte o sută din sărmanii mei robi, m-aş simţi şi eu copleşit de plăcere.

– Cred că vor fi robi în tunică albă, zise Nesătulul.

– Vor fi tocmai cum doreşti, răspunse şeful agriculturii.

– Dar eu, exclamă Tornadi, să mă las oare întrecut în generozitate? Trebuie să accepţi şi de la mine o sută de robi.

– Şi de la mine de asemenea, strigă Pietrosul, în calitate de şef al clădirilor.

– Dacă-i veţi trimite şefului robilor mei, la reşedinţa mea, mai înainte de a apune soarele, vă voi fi recunoscător, zise Nesătulul, frecându-şi palmele şi zâmbindu-le plăcut.

După aceea, aruncă o privire rapidă şi plină de înţeles înspre Cerbicosul, şeful suprem al ostaşilor din Potrivita.

– Eu nu-mi pot arăta prietenia mai bine, pentru nobilul meu prieten Nesătulul, zise Cerbicosul, decât să-l asigur că, dacă voi avea posibilitate, voi împiedica pe războinicii mei să nu-i înfigă întâmplător un pumnal între coaste. Dacă mi s-ar întâmpla mie ceva, sigur nu voi avea putinţa să stăpânesc faptele ostaşilor mei, care mă iubesc atât de mult.

Şi, zicând acestea, se uită un minut întreg în ochii Nesătulului, apoi îi întoarse spatele şi ieşi.

Dintre cei şase oameni care formau consiliul regal, numai Cerbicosul şi Samsarul nu se temeau de regele lor, deşi chiar dânşii îl linguşeau mai totdeauna, împingându-l, în felul acesta, la acte şi mai despotice faţă de supuşii săi. Afară de aceasta, datina şi devotamentul faţă de familia regală, pe lângă interesul lor personal, erau una din cauzele principale ce-i făceau să rabde ca suveran al lor un om atât de nepotrivit

pentru domnie.

Totuşi, în oraş nemulţumirea era atât de mare, că fiecare curtean simţea că poate vorbi cu mai multă libertate ca până atunci.

Pietrosul, Plugarul şi Tomadi au fost aleşi de rege mai mult pentru coloana lor, atât de elastică şi regele nu s-a înşelat cu ei. Ei deveniseră aproape nefolositori consiliului regal, iar corupţia printre majoritatea nobililor din Potrivita de sub domnia Fălosului a luat o extensiune aşa de mare, că fiecare act şi gând al lor nu erau călăuzite decât de descoperirea a noi mijloace de îmbogăţire.

Cerbicosul nu se încredea în ei, ştiind că puteau fi cumpăraţi, chiar în clipele când le ieşeau din gură cuvinte de virtute şi de cinste.

Acesta începuse să-şi studieze tovarăşii odată cu succesul pe care-l avusese printre războinicii săi din oraş - succes care era pentru el tot atât de surprinzător cât era şi pentru alţii, iar amănuntele pe care le căpătase asupra neliniştii ce creştea în Potrivita îl făceau să creadă că sosise momentul întronării unei noi dinastii.

Despre Nesătulul ştia că ia mită fără ruşine.

Nici nu-şi putea închipuia că ar putea exista în capul acestui om un singur fir de păr cinstit. Totuşi, rămăsese surprins de ameninţarea ascunsă că va da de gol pe tovarăşii săi, de care se folosise să-i mulgă puţin.

– Prost am ajuns noi cei din Potrivita, spunea el Samsarului, străbătând amândoi coridorul, după plecarea din camera regală de consiliu.

– Dă-mi un exemplu, zise şeful şefilor, Samsarul regal.

– Gândeşte-te la infamia Nesătulului. Nu iubeşte nici pe rege, nici poporul. I-ar trăda şi pe unul şi pe altul pentru avere şi mărire. Este tipul majorităţii dintre noi. Nu mai există astăzi nici sfinţenia prieteniei. N-ai văzut? Până şi de la Plugarul, cel mai bun prieten al său, a luat mită.

– Dar ce să ne fi adus pe noi la aşa impas, Cerbicosule? întreabă Samsarul gânditor. Starea aceasta de lucruri este atribuită când unei cauze, când alteia şi cu toate că întreaga Potrivită nu ar fi alt om mai în stare ca mine să răspundă acestei chestiuni. Îţi mărturisesc că nu mă pot dumiri deloc. Sunt multe păreri, dar mă îndoiesc că până în prezent părerea bună a ieşit la iveală.

– Dacă m-ar întreba cineva pe nune, Samsarule - şi văd că m-ai întrebat - i-aş răspunde, după cum sunt gata să-ţi răspund ţie, că starea de lucruri din Potrivita provine din prea multă pace. După pace, ştii prea bine, urmează prosperitate…, prosperitate şi multă vreme de pierdut. Timpul fiecăruia trebuie să fie ocupat. Dar cine şi-ar ocupa timpul cu munca, fie această muncă pregătirea pentru apărarea păcii şi prosperităţii? Cine ar face aceasta când este atât de uşor şi de plăcut să alergi după petreceri. Prosperitatea materială care a urmat păcii ne-a dat mijloace de a ne satisface orice dorinţă. Acum suntem sătui de lucrurile pe care le priveam ieri ca un lux şi pe care le împărtăşeam foarte rar. Prin urmare, am fost siliţi să inventăm dorinţe noi. Care să ne mulţumească şi poţi fi sigur că au devenit din ce în ce mai exagerate, atât în formă, cât şi în gândire, până când minunata noastră prosperitate a obosit a mai satisface poftele noastre. Extravaganţa domneşte suprem. Atât regele, cât şi guvernul său sunt bolnavi de această extravaganţă. Ca să poată înlătura golul pe care ea îl face în tezaurul statului, se apasă tot mai mult poporul cu taxe onoroase, pe care nimeni nu le poate plăti ca să-i mai rămâie îndeajuns şi pentru trai. Numai când uită de cinste şi caută să câştige pe toate căile nepermise.

– Dar bine, aminti Samsarul, eu văd că toate taxele cele mai grele sunt pe cei bogaţi.

– În teorie, dragă prietene, dar nu ştiu în fapt,

răspunse Cerbicosul. E adevărat că bogatul plăteşte grosul taxelor în tezaurul regal, dar mai întâi le adună de la săraci cu preţuri enorme şi alte mijloace de stoarcere, luând, de asemenea câte doi „Geta” (franci), de fiecare franc pe care ei îi plătesc la percepţie. Costul pentru strângerea acestor taxe, adăugat la pierderea venitului prin prohibirea vinului şi la costul campaniei contra acelora care fabrică şi vând vinul pe ascuns, dacă ar intra din nou în casa de bani a statului, ne-am reduce taxele atât de mult, că n-ar mai fi o greutate pentru nimeni.

– Şi crezi tu că, în felul acesta, se pot rezolva problemele noastre şi fericirea Potrivitei să fie redată? întreabă Samsarul.

– Nicidecum, răspunse tovarăşul său. Trebuie neapărat să avem război. Deoarece am descoperit că nu există o fericire statornică în pace sau în virtute, mai bine să avem un mic război şi să păcătuim şi noi câte puţin. Uite, o budincă ce nu are decât un singur ingredient este dezgustătoare. Trebuie să fie aromată şi să i se dea gust; iar înainte de a avea plăcerea s-o mâncăm, trebuie să aşteptăm puţin după ea. Război şi muncă: lucrurile cele mai dezgustătoare din lume. Cu toate acestea, sunt foarte esenţiale fericirii şi existenţei unui popor. Pacea reduce nevoia de a munci şi a duce lenevia. Războiul te sileşte la muncă ca să te poţi reface de ravagiile lui. Pacea ne transformă în animale grase şi greoaie. Războiul face din noi oameni destoinici.

– Vasăzică, după cum zici tu, vinul şi războiul vor reda Potrivitei mândria şi fericirea de mai înainte, nu-i aşa?

Samsarul începu să râdă de gluma pe care o făcuse, apoi continuă:

– Ce mai drăcuşor ai devenit şi tu de când ai ajuns la comanda supremă a ostaşilor din oraşul nostru!

– Nu m-ai înţeles deloc, Samsarule, zise Cerbicosul cu răbdare. Numai prin vin şi război nu vom ajunge la nimic

altceva decât la ruina noastră. Eu nu sunt certat cu pacea, cu virtutea sau cu temperanţa. Cearta mea este cu teoreticienii greşiţi, care cred că numai prin pace sau virtute, ori numai prin temperanţă putem ajunge o naţiune puternică, virilă şi mulţumită.

Acestea toate trebuiesc amestecate cu război, cu vin cu greşeli, însă, într-o mare măsură trebuie să ni se adauge o muncă grea… mai ales muncă grea: deoarece trăind numai în pace şi prosperitate, nu este nevoie de muncă grea, iar la muncă nu se obişnuieşte decât omul excepţional şi numai atunci când e nevoie să o facă.

Dar haide, trebuie să te grăbeşti să-i dai lui Nesătulul suta de robi făgăduită, mai înainte de apusul soarelui; altfel, se va duce să relateze Fălosului gluma noastră.

Samsarul prinse a zâmbi cu tristeţe.

– Are să-mi plătească el odată şi odată pentru suta aceasta de robi şi poţi fi sigur că preţul va fi foarte mare.

– Cred, dacă va cădea şi stăpânul său, zise Cerbicosul.

– Nu „dacă”, ei „când” va cădea stăpânul său, corectă Samsarul.

Şeful războinicilor dădu din umeri, dar zâmbi mulţumit; un zâmbet care nu se şterse de pe figura lui nici după ce prietenul său se despărţi de el, luând-o la dreapta pe alt coridor.

CAPITOLUL XI - Îngeraş în robie.

Tarzan al maimuţelor fusese condus din cupola regală direct în carierele Potrivitei, care se aflau la un kilometru de cea mai apropiată cupola a oraşului. Erau opt cupole o a noua era în curs de construcţie, iar robii care ieşeau din cariere se îndreptau într-acolo încărcaţi cu sarcinile lor, în timp ce robii ce descărcaseră se înapoiau cu mâinile goale, sub paza ostaşilor.

Când Tarzan ajunse la intrarea carierei, i se arătă drumul spre etaj de jos; acolo, intră într-o cameră foarte mare, sub pământ, unde fu predat ofiţerului de gardă din carieră, căruia i se comunicară poruncile date de rege în privinţa tratamentului noului prizonier.

– Numele cui? întreabă scurt ofiţerul, deschizând un registru, de pe masa la care şedea.

– E fără grai, ca şi Mut-Urecheaţii, explică comandantul ce îl adusese pe Tarzan în carieră. Prin urmare, nu are nume.

– O să-l numim aşadar „Uriaşul”, pentru că aşa i s-a zis de când a fost prins.

Cu toate aceste cuvinte, ofiţerul scrise în registru lui numele de „Zuantrol”, trecând în coloana stăpânilor numele lui Valorosul, iar originea străinului o înscrise ca fiind Mărunţica. După aceea făcu semn unui războinic din jurul lui.

– Duceţi-l printre lemnarii de la capătul tunelului al 13-lea, la al 36-lea etaj de sus şi spuneţi Ventalului (mai mare peste zece inşi) să-i dea lucru uşor şi să aibă grijă să nu i se întâmple nici un rău. Toate acestea din porunca Majestăţii-Sale. Aşteptaţi un moment. Iată şi numărul său. Aplică-l pe umărul stâng.

Ostaşul luă din mâna ofiţerului o bucată rotundă de postav pe care erau însemnate cu negru câteva

hieroglife, o prinse de umărul stâng al tunicii verzi cu care era îmbrăcat Tarzan. Făcând prizonierului semn să apuce înainte, ieşi din cameră.

Tarzan a fost condus mai întâi printr-un coridor scurt şi întunecos, dar din care, după câţiva metri, intră în alt coridor, mai larg şi mult mai bine luminat, prin care merseră în aceeaşi direcţie cu el o mulţime de robi fără nici o sarcină în spinare.

Observă că pardoseala coridorului avea o înclinare constantă şi că se usuce puţin înspre dreapta, formând, astfel, o spirală întinsă, ce ducea către fundul pământului.

Atât pereţii coridorului cât şi tavanul erau întăriţi cu grinzi groase, iar pardoseala era pavată cu pietre late, tocite de milioane de picioare încălţate cu sandale, care au trecut pe deasupra.

La distanţe suficient de mici, erau aşezate în firide scobite în zidul din stânga lumânări aprinse. La distanţe regulate, porneau din acest coridor şi altele.

Deasupra fiecărei deschizături subterane era câte o inscripţie în hieroglifele ciudate din Minunia. După cum avea să afle mai târziu Tarzan, aceste inscripţii arătau etajele la care se aflau tunelurile ce dădeau în coridoarele circulare din jurul spiralei principale.

Din aceste coridoare circulare porneau un număr destul de mare de tuneluri orizontale, ducând în interiorul spaţiilor subterane, unde se tăceau lucrările. Tunelurile erau străbătute din loc în loc de luminătoare ce serveau la ventilaţie şi ca ieşiri de rigoare, ce ajungeau de la suprafaţă până la etajele cele mai de jos ale carierei.

Aproape la fiecare etaj, câţiva din ceata robilor se detaşau şi mergeau pe câte unul din tunelurile laterale, care la rândul lor, erau destul de bine luminate, deşi nu atât de mult ca spirala principală.

Din primele clipe de când începuse coborârea, Tarzan,

obişnuit din copilărie să observe tot ce-i cădea sub ochi, fusese atent la numărul întăririlor pe lângă care trecea, dar nu avea decât o idee slabă despre deosebirile de adâncime ale etajelor în care dădeau aceste tuneluri.

Ghici la întâmplare, socoti că înălţimea unui etaj să tot fi fost de trei metri; mai înainte de a ajunge la al treizeci şi şaselea, ştiu că trebuie să fi fost o greşeală în calculul său, deoarece nu putea să fi ajuns la 180 de metri adâncime iar luminile să ardă fără de nici o ventilaţie forţată din exterior în adâncime.

Coridorul orizontal în care intră acuma, după ce părăsise spirala principală, se suci deodată înspre dreapta şi apoi înspre stânga, iar după puţin traversă alt coridor, mult mai larg. În care se aflau robi cu poveri şi robi cu mâinile goale.

Două şiruri dintre aceştia, încărcaţi cu bolnavi, mergeau în direcţie din care venise Tarzan, iar un şir întreg de robi încărcaţi cu material lemnos mergea în direcţie cu el. Alături de aceşti robi erau alţii, fără sarcini.

După ce merseseră o distanţă considerabilă au ajuns lângă un grup de oameni care lucrau. Aici a fost predat unui Vental, care, în limba şi organizarea minuniană, era mai mare peste zece oameni.

– Aşa. Deci acesta e Uriaşul! exclamă Ventalul. Şi tocmai pe acesta să nu-l putem lua la munci grele?

Tonul lui era aspru şi neplăcut.

– Ce mai uriaş! Continuă el.

Nu-i mai mare decât mine şi decât ceilalţi. Nu înţeleg de ce le-o fi frică domnilor să-l pună la muncă. Lasă că te pun eu, băiete, la lucru şi de nu vei vrea..., cureaua! Mie nu-mi trebuie leneşi, sfârşi el, bătându-se cu pumnul în piept.

Ostaşul l-a adus pe Tarzan îşi arătă numaidecât dezgustul la auzul vorbelor Ventalului.

– Ai face mai bine, (Kalfastoban) Calfă Rea, zise el în momentul plecării, să asculţi de ordinele regelui. Nu aş

vrea să fiu în locul tău, dacă i s-ar întâmpla ceva acestui rob fără grai, dar care a pus în mişcare toate limbile din Potrivita şi care a făcut pe Fălosul să fie atât de gelos pe Valorosul, că i-ar înfige un pumnal între coaste, dacă nu i-ar fi teamă că nu mai poate să-şi însuşească meritele Valorosului.

– Calfă Rea nu se teme de regi, mormăi Ventalul, mai ales de specimenul ce profanează tronul din Potrivita. El nu poate prosti pe nimeni. Ştim cu toţii că Valorosul îi serveşte de creier şi Cerbicosul de sabie.

– Totuşi, îl sfătui ostaşul, ai grijă bună de Zuantrol.

Ventalul Calfă Rea puse noul său sclav să întărească cu lemnărie pereţii tunelului, pe măsură ce acesta era excavat din piatra carierei.

Rândul de sclavi ce veneau de la suprafaţa cu mâinile goale treceau pe o parte a tunelului până la capăt, luau câte un pietroi fiecare, sau, dacă pietroiul era prea mare, îl luau doi inşi, apoi porneau înapoi pe partea cealaltă a tunelului, ducându-şi greutăţile până în coridorul spiral şi de aici, înaintau în sus până la suprafaţă mai departe, până la cupola în construcţie.

Din spaţiile dintre straturile stâncii se scotea un fel de argilă uşoară, care era îndesată şi bătătorită la spatele peretelui de lemn, tunelul fiind anume lăsat destul de larg ca să permită acesta operaţie. În afară de robii întrebuinţaţi la argilă alţi robi tăiau lemnele după măsura necesară ducând-o acolo unde se simţea nevoia.

Munca lor consta şi în săparea unui şanţ îngust şi nu tocmai adânc, în care înfigeau capătul fiecărei scânduri sau grinzi ce formau peretele; iar, pe deasupra, aşezau scândurile ce serveau de tavan.

Tarzan lucra împreună cu oamenii care aşezau lemnăria. La fiecare capăt al grinzilor pentru tavan era o crăpătura, în formă de coadă de rândunică, în care se prindeau scândurile peretelui, iar argila bătătorită de la spate se întărea atât de bine, că în întregul lor, părea o

construcţie din cele mai solide, după cum şi era.

Această lucrare era foarte uşoară pentru Tarzan, cu toate că se mai simţea slăbit de rănile sale. Avea acum prilejul să observe tot ce se petrece în jurul său şi să adune noi informaţii în privinţa poporului în mânile căruia căzuse.

Despre Calfă Rea constată numaidecât că e un lăudăros mare, de la care nu avea să se teamă de nimic în timpul muncii zilnice, dar de care toţi robii trebuiau să se păzească să nu îi dea ocazia să-şi arate autoritatea brutală în faţa superiorilor săi.

Deşi robii din jurul lui Tarzan lucrau continuu, munca lor nu era din cele mai grele, iar gardienii de care erau supravegheaţi fără încetare un ostaş de fiecare patruzeci de robi, nu erau brutali.

Ceea ce însă îl uimea pe el tot atât de mult ca şi mai înainte, chiar din momentul când îşi venise în fire, era statura acestor oameni. Nu era pigmei, ei oameni de aceeaşi statură ca şi europenii.

Bineînţeles că nu era nici unul atât de înalt ca el, dar mulţi erau înalţi şi bine făcuţi.

Ştia bine că erau locuitori din Potrivita, acelaşi soi de oameni pe care îi văzuse în bătălie cu Mărunţica. Mai mult însă: vorbeau despre el că l-au prins în bătălia la care participase.

De asemenea, îl mai numeau Zuantrol, Uriaşul. Cu toate acestea, erau tot atât de mari ca şi el; când a ieşit din cupola regală, văzuse în drum, până la carieră, alte cupole uriaşe de aproape o sută cinzeci de metri fiecare.

Era un amănunt de necrezut - ceva imposibil - dar aşa trebuie să fi fost, deoarece nu-l puteau înşela ochii chiar atât.

Cu cât medita mai mult la acest fapt, cu atât se încurca mai rău. Aşa că renunţă la orice încercare pentru dezvăluirea misterului, începând să adune informaţii în privinţa celor de care au fost prinşi şi în privinţa închisorii

unde se afla, cu gândul că va sosi vremea când se va putea servi de aceste informaţii spre a scăpa de acolo.

Avu prilejul să afle ceva despre mişcarea politică din Potrivita. Oriunde a mers şi pe oricine a auzit vorbind asupra acestui subiect, observa o mare nemulţumire împotriva regelui şi a guvernului. Ştiind că un popor nemulţumit, hărnicia este întotdeauna la cel mai jos nivel, iar disciplina este într-un grad extrem de demoralizare, socotea că nu-i va fi greu, aşteptând cu răbdare şi fiind atent la toate mişcările, să găsească în curând prilejul pe care-l căuta.

Era hotărât să profite de neglijenţa celor care aveau răspunderea lui şi credea că, dacă nu i se va ivi prilejul nici azi, nici mâine, nu va trece mult până să găsească o cale de scăpare din robia în care-l ţineau potriviţii.

În sfârşit, când se termină şi lunga zi de lucru a robilor, au fost conduşi la locuinţele lor, care, după cum şi-a închipuit Tarzan, erau sub pământ, situate în apropierea locului de muncă al fiecăruia.

Cu mulţi alţi robi, a fost condus sus, până la al 35-lea etaj şi introdus într-un tunel al cărei capăt din spate era lărgit în aşa fel, încât să formeze o cameră mare. Intrarea în acest tunel a fost micşorată, aşa că numai un singur om putea să intre la un moment dat şi acela trebuia să coboare pe brânci.

Intrarea era închisă cu o uşă grea de stejar, iar în afară erau postaţi doi războinici, gardieni de noapte.

După ce a intrat acolo pe brânci. Tarzan s-a ridicat în picioare şi a privit în jurul lui; descoperi că se află într-o cameră destul de mare. În care ar putea să încapă până la cinci mii de robi.

Femeile pregăteau de mâncare la nişte foculeţe al căror fum se strecura în exterior prin deschizături practicate în tavan.

Fată de marele număr de foculeţe, cantitatea de fum era neînsemnat. Fapt ce se explica uşor prin natura

combustibilului: un fel de cărbune de lemn curat şi bine uscat. Dar faptul că gazele eliberate de acest cărbune nu-i asfixia pe toţi era de neînţeles pentru Tarzan. După cum era şi enigma lumânărilor care ardeau la aşa mari adâncimi, precum şi aerul curat de acolo.

Robii erau de toate vârstele: de la copii mici, până la oameni de vârstă mijlocie, dar mai bătrâni decât aceştia nu se vedeau intre ei. Pielea femeilor şi a copiilor era de o albeaţă pe care Tarzan nu o mai văzuse până atunci şi se minună, de fapt, până a aflat că unii nu au văzut niciodată lumina zilei de când s-au născut.

Copiii care se năşteau în carieră aveau să iasă cândva la lumina zilei, dar numai atunci când atingeau vârsta la care începea educaţia lor ca meseriaşi.

Femeile prinse în alte oraşe trebuiau să rămână aici până la moarte, sau până când se întâmpla unul din acele miracole rare, să fie alese de un războinic din Potrivita ca soţie.

Această eventualitate era destul de rară şi de îndepărtată, deoarece ostaşii îşi alegeau soţii dintre roabele cu tunica albă, cu care veneau zilnic în contact prin cupolele unde locuiau ei.

Feţele femeilor avea întipărite pe ele o întristare atât de clară. Încât în sufletul lui Tarzan se născuse imediat o mare simpatie pentru ele Niciodată nu mai avuse prilejul să vadă atâta disperare zugrăvită pe faţa cuiva.

Pe când străbătea încăperea o mulţime de priviri s-au îndreptat spre el; toţi ştiau că era străin, mai ales că avea în ţinuta lui ceva care-l deosebea de ei La câteva clipe după sosirea lui. aproape toţi robii şopteau între ei. Pentru că robii intraţi cu el au transmis şi celorlalţi datele legate de identitatea lui.

După puţin, o tânără care îngenunchea deasupra unui grătar pe care frigea câteva felii de carne, i-a surprins privirile şi i-a făcut semn să se apropie de ea. Tarzan a observat că era o fată foarte frumoasă, cu o piele palidă,

translucidă, a cărei albeaţă era şi mai accentuată de bogăţia părului negru.

– Dumneata eşti Uriaşul? a întrebat ea.

– Eu sunt Zuantrol.

– Mi-a spus „El” despre tine. a zis fata. Am să gătesc mâncare şi pentru tine. Cum gătesc şi pentru „El”. Numai dacă. Zise ea cu oarecare jenă. Nu ai pe altcineva care ai dori să-ţi gătească.

– Nu există nimeni care să facă asta pentru mine, a răspuns Tarzan. Dar cine eşti tu şi cine este „El”?

– Eu sunt Talaskar, Îngeraş, răspunse ea dar pe „El” îl cunosc numai după numărul său. Mi-a spus că atâta timp cât va rămâne rob. Nu are nume şi că se va folosi de numărul său. Care este 800 la cub, plus 19. Văd că şi d-ta eşti cu numărul 800 la cub plus 21. Nume nu ai? a întrebat ea, uitându-se pe numărul său.

– Îmi zic Zuantrol, Uriaşul.

– Ah! exclamă ea văd că eşti un om mare, dar cu greu te-aş putea numi uriaş. Şi „El” este tot din Mărunţica şi este aproape de înălţimea ta. Eu nu am auzit niciodată că ar exista uriaşi în Mărunţica, afară de poporul pe care-l numim Mut-Urecheaţi.

– Am crezut că era un Mut-Urecheat, se auzi deodată o voce de om la urechea lui Tarzan.

Tarzan a întors capul repede şi a văzut un rob care-l privea batjocoritor. I-a zâmbit şi apoi zise:

– Pentru stăpânii mei nu sunt decât un Mut-Urecheat.

Celălalt a ridicat din sprâncene mirat.

– Înţeleg, zise el. Poate ai dreptate. Însă să ştii că nu voi fi eu acela care să te trădeze.

– Ce voia să zică? a întrebat fata, după plecarea robului.

– Nu am vorbit de loc până acum de când m-au prins, explică el. Aşa că ei consideră că sunt fără grai, deşi sunt sigur că nu mă iau drept Mut-Urecheat. Sunt însă şi câţiva printre ei care susţin că nu pot fi altceva.

– Nu am văzut niciodată un Mut-Urecheat, a zis fata.

– Spre fericirea ta, zise Tarzan. Nu sunt nici plăcuţi la vedere, nici nu e bine să te întâlneşti cu ei.

– Totuşi, aş vrea să văd unul, a insistat ea. Întotdeauna am vrut să văd ceva care să se deosebească de aceşti robi, pe care îi văd zilnic.

– Nu-ţi pierde speranţa, o încuraja el. Cine ştie dacă nu va sosi foarte curând ziua când te vei reîntoarce din nou la suprafaţă.

– Să mă reîntorc? a întrebat ea mirată. Bine, dar nu am fost niciodată acolo.

– Nu ai fost niciodată afară din cariere? Poate vrei să zici că nu ai mai ieşit de aici de când ai fost prinsă?

– Am fost născută în această cameră, i-a explicat fata. Nu am ieşit niciodată la suprafaţă.

– Cum, eşti o sclavă din a doua generaţie şi te mai ţin în cariere? Nu înţeleg. În toate oraşele din Minunia, aşa mi s-a spus, se dă robilor din a doua generaţie tunica albă şi o libertate relativă la suprafaţă, în exteriorul carierelor.

– Nu pentru mine. Mama mea nu a dorit-o. A spus că mai bine să mor decât să mă mărit cu un potrivit sau cu un alt rob, ceea ce bineînţeles că ar trebui să fac, dacă sunt scoasă în oraş.

– Dar cum poţi să împiedici aceasta? Stăpânii voştri sigur nu lasă asemenea lucruri la discreţia sclavilor.

– Unde sunt atâţia sclavi, se mai pierde socoteala la unul sau doi, iar femeile, dacă nu sunt frumoase, nu se bucură de atenţia din partea stăpânilor. Naşterea mea nu a fost declarată, aşa că nu mă-au înscrisă în registrele lor. Mama a luat un număr de pe tunica uneia care a murit şi l-a aplicat pe tunica mea. În felul acesta, nu am atras niciodată atenţia stăpânilor şi războinicilor care vin câteodată prin camera aceasta.

– Bine, dar tu eşti frumoasă…, figura ta poate să atragă atenţia oricui, oriunde te-ai afla.

Atunci fata s-a întors câteva clipe cu spatele spre el, acoperindu-şi faţa şi părul cu mânile, după care s-a întors din nou spre el. Tarzan a văzut acum înaintea lui o babă urâtă şi zbârcită, la a cărei figură nu s-ar mai fi uitat nici un bărbat a doua oară.

– Doamne! a exclamat el surprins.

Figura fetei s-a destins încet, luându-şi aspectul normal de frumuseţe; apoi, cu mişcări iuţi şi îndemânatice, fata şi-a aranjat din nou părul dezordonat.

– Mama m-a învăţat aceasta, a zis ea, aşa că, de câte ori vin pe aici şi se uită la mine, nu mai vor să mă vadă a doua oară.

– Dar nu crezi că ar fi mai bine să te măriţi cu unul dintre ei şi să trăieşti o viaţă fericită la suprafaţă, decât să duci existenţa teribilă de sub pământ? a întrebat el. Războinicii din Potrivita, după cum cred eu, nu se deosebesc mult de cei din ţara ta.

Fata a clătinat din cap cu încăpăţânare.

– Nu pentru mine, a zis ea. Tatăl meu este din Răsărita, Mandamacu, un oraş foarte îndepărtat. Mama mea a fost furată din oraş. Numai cu două luni înainte de a mă naşte în această cameră îngrozitoare, departe de aer şi de lumina soarelui.

– Dar mama ta, a întrebat Tarzan, este şi ea aici!

Fata clătină din cap cu tristeţe.

– Au venit şi au luat-o de aici, acum vreo douăzeci de luni. Şi de atunci nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

– Dar ceilalţi nu te trădează niciodată.

– Niciodată! Oricare sclav ce trădează ar fi sfâşiat în bucăţi de camarazii lui. Dar iată, stăm de vorbă şi eu trebuie să fii foarte flămând.

Şi zicând aceasta, fata i-a oferit lui Tarzan o parte din carnea pregătită pe grătar. Tarzan ar fi preferat sa i se dea o bucată de carne crudă: dar, cum nu dorea să jignească fata. I-a mulţumit şi a mâncat bucata de carne ce i se ofense, aşezându-se pe genunchi, la foc, lângă ea.

– Curios lucru, a început fata, că „El” nu mai vine. Niciodată nu a întârziat atât de mult în momentul acela, s-a apropiat din spatele ei un rob puternic, ce s-a oprit la câţiva paşi de ea. Privindu-l furios pe Tarzan.

– Poate că el este, a zis Tarzan fetei, arătând cu mâna spre robul care a sosit.

Îngeraş întoarse capul repede, în ochii ei strălucind o rază de fericire, dar când l-a văzut cel oprit în spatele ei s-a ridicat repede în picioare şi s-a retras câţiva paşi plină de dezgust.

– Nu, zise ea. Nu este „El”.

– Găteşti şi pentru acesta? A întrebat individul care sosise, arătând spre Tarzan.

Fără ca fata să răspundă, noul sosit a continuat.

– Vezi. Pentru mine nu ai vrut să găteşti Dar cine este el ca să-i găteşti? Este mai bun decât mine? Atunci să ştiu că ai să găteşti şi pentru mine.

– Sunt destule femei care să-ţi gătească Karaftap, Ceafă-Groasă, a răspuns Îngeraş. Eu nu vreau să-ţi gătesc. Du-te şi roagă pe altele. Nu sunteţi aici atât de mulţi bărbaţi, încât să nu ni se mai dea voie să alegem pe acela pentru care dorim să gătim. Eu nu te pot alege pe tine.

– Dacă ţi-ai cunoaşte binele, ai găti şi pentru mine, spuse Ceafă-Groasă. Ba chiar am să te iau şi de soţie. Ştii că am dreptul, mai ales că te-am cerut de câteva ori înainte de a veni ceilalţi şi să mai ştii că, dacă te-aş lăsa altora, mai bine îi spui Ventalului tot adevărul despre tine şi are să te ia de aici. Ai văzut vreodată pe Calfă-Rea?

Fata s-a cutremurat.

– Voi avea grijă chiar de mâine să vorbesc cu Calfă-Rea şi să te ia de aici, a continuat Karaftap. Ştii bine că nu au să te lase să mai stai cu noi. Îndată ce vor afla că refuzi să înmulţeşti numărul robilor.

– Mai bine Calfă-Rea, decât tine, i-a răspuns fata repede. Te pot asigura că nici unul nu mă va avea.

– Eşti prea sigură, a strigat Karaftap.

Şi, făcând un pas spre ea, o smuci de braţ, mai înainte ca fata să poată evita. Trăgând-o cu sila spre el, a încercat să o sărute…, dar încercarea lui a eşuat.

O mână puternică s-a încleştat pe umăr şi a fost smuls de lângă prada lui şi aruncat la vreo trei metri distanţă, unde, împiedicându-se, s-a mai rostogolit câţiva paşi pe podea.

Între Karaftap şi fată a intrat brusc străinul, căruia în Potrivita i se zicea Uriaşul. Acesta îl privea pe Karaftap cu ochi scânteietori. În acel moment Karaftap s-a ridicat repede în picioare, a scos un urlet de furie şi s-a repezit asupra lui Tarzan, ca un taur înnebunit, cu capul în jos şi cu ochii injectaţi de sânge.

– Am să te ucid! zbiera el.

CAPITOLUL XII - Mitocanul Karaftap.

Fiul Primei Femei trecea mândru prin pădure. În mâna dreaptă purta o suliţă, iar de umăr îi atârnau un arc şi o tolbă cu săgeţi. După el veneau încă zece bărbaţi din specia lui, înarmaţi la fel, iar fiecare păşea cu mândrie, ca şi cum întreg pământul ar fi fost proprietatea lor.

Înspre ei, deşi încă destul de departe de vederea, auzul şi mirosul lor, venea alene o femeie din acelaşi neam cu ei, mergând fără teamă. După puţin însă şi-a încruntat sprâncenele şi s-a oprit, ascuţindu-şi auzul şi mirosind aerul.

– Bărbaţi! şi-a zis ea.

Mărindu-şi paşii. Muta porni spre ei. Erau mai mulţi la un loc; dacă i-ar fi putut surprinde, speriaţi şi puşi în încurcătură, bărbaţii nu ar fi fost în stare să fugă prea repede, iar Muta ar fi putut prinde vreunul.

Însă, de nu se întâmpla aşa după cum gândea ea, atunci... s-ar fi putut servi de proiectilele de piatră ce-i atârnau de cingătoare.

De mai multă vreme încoace bărbaţii se răriseră.

Câteva femei din tribul ei pornind prin pădure să-şi prindă bărbatul, nu se mai întoarse. Au văzut cadavre câtorva dintre ele prin pădure şi se întrebau mirate cum de au fost ucise.

În sfârşit au găsit bărbaţi: primii pe care a reuşit să-i întâlnească de două luni încoace. Acum sigur nu se va mai întoarce cu mâna goală la peştera ei.

A dat cu ochii de ei la o cotitură a cărării din pădure, dar, spre necazul ei, văzu că erau destul de departe. Dacă ar apuca s-o vadă, cu siguranţă că scapă cu fuga.

Muta era pe cale se ascundă, când a observat că e prea târziu chiar şi pentru aceasta. Un bărbat o arăta celorlalţi cu mâna.

A desfăcut un proiectil de la cingătoare şi strângând buzduganul mai bine în mână, Muta ar porni în fuga mare spre ei. Văzând că ei nu încearcă să scape, fu cuprinsă de mirare şi de plăcere. Cât de îngroziţi trebuie să fi fost bărbaţii aceştia, ca să stea atât de liniştiţi, la apropierea ei!

Dar ce mai era aceasta?

Uite-i, se îndreaptă toţi spre ea!

Acum putea să vadă şi expresia de pe figurile lor. Nici urmă de frică…, numai furie şi priviri ameninţătoare.

Dar ce erau acele lucruri ciudate pe care le duceau în mână? Unul din ei, cel mai de aproape, care alergase spre ea, se opri o clipă şi aruncă în ea un băţ lung şi ascuţit. Era foarte ascuţit băţul: cum o atinse în umăr, a început să curgă sânge.

Un alt bărbat se opri şi aruncă şi el un băţ transversal, al cărui vârf se înfipse în carnea ei, sub un braţ.

Iar în spatele acestor doi veneau ceilalţi, năvălind asupra ei cu arme la fel cu ale celor dintâi.

Muta îşi aminti de cadavrele femeilor găsite în junglă, de lipsa de bărbaţi în ultimele câteva luni şi cum nu era lipsită de judecată, cu toate că era grea la minte, făcu o legătură între ceea ce a văzut în ultimele secunde şi întâmplările petrecute, iar rezultatul chibzuinţei ei fu acela de a întoarce spatele şi de a porni în goana mare în direcţia din care a venit. Şi nici nu se opri din fuga ei nebună decât atunci când puterile au lăsat-o, căzând la intrarea în peştera sa.

Bărbaţii nu se luaseră după ea, deoarece nu au ajuns în starea aceea de emancipare care să le insufle destul curaj şi încredere pentru a-şi stăpâni teama ereditară de femei. Erau mulţumiţi că au reuşit să o gonească. A o urmări înseamnă a risca prea mult.

Când celelalte femei din tribul ei au văzut-o clătinându-se pe picioare la intrarea în peşteră şi că se întinde pe pământ, răsuflând din greu, au simţit

numaidecât că această situaţie se datorează unei spaime cumplite şi unei goane îndelungate.

Luându-şi buzduganele, alergă spre pădure, în intenţia de a ieşi înaintea aceluia care a urmărit-o pe tovarăşa lor, închipuindu-şi că trebuia să fi fost un leu sau altceva tot atât de îngrozitor.

Nevăzând însă nici un leu, se întoarseră la femeia încă întinsă în pragul peşterii sale.

– Pentru ce ai fugit atât? au întrebat-o ele în simpla lor limbă a semnelor.

– De bărbaţi, răspunse ea.

Pe feţele tuturor Mutelor din jurul ei apăru o expresie de dezgust, iar una o izbi cu piciorul şi o scuipă în faţă.

– Erau mai mulţi, le spuse ea şi m-ar fi ucis cu beţe zburătoare. Uitaţi-vă şi voi!

Cu aceste cuvinte, exprimate prin semne, le arătă săgeata înfiptă în braţul ei.

– În loc să fugă de mine, continuă ea. S-au repezit şi m-au atacat. Tot aşa trebuie să fi păţit şi celelalte care nu s-au mai întors şi ale căror cadavre le tot găsim prin pădure de luni întregi.

Această veste tulbură foarte mult pe mute. Încetară să necăjească pe tovarăşa lor obosită de fugă în schimb, şefa tuturor, cea mai îngrozitoare dintre ele. Păşea încoace şi încolo, foarte înfuriată. După un timp, se opri deodată, făcându-le semn.

– Haideţi cu toate! Să mergem împreună, să-i căutăm pe acei bărbaţi. Să-i prindem, să-i aducem aici şi să-i pedepsim cum merită.

Zicând aceasta, învârti buzduganul pe deasupra capului, făcând o strâmbătură teribilă de ciudată şi de furie.

Tovarăşele ei începură să danseze împrejurul ei, imitându-i expresia şi mişcările; iar, când ea a pornit spre pădure, au urmat-o şi ele…; o ceată de femei barbare, setoase de sânge…, afară de femeia care tot mai zăcea

întinsă, răsuflând din greu, unde căzuse. S-a săturat de bărbaţii…, se săturase de ei pentru toată viaţa.

– Am să te ucid, am să te ucid! Zbieră Ceafă-Groasă, repezindu-se asupra lui Tarzan, în odaia locuită de robii din cariera lui Fălosul, regele Potrivitei.

Tarzan se dete repede un pas la o parte, punându-i lui Ceafă-Groasă o piedică cu piciorul, iar acesta căzu cu faţa în jos la pământ. Mai înainte de a se ridica în picioare, se uită în jur, ca şi când ar fi căutat o armă şi privirile sale se oprise asupra grătarului înroşit de pe foc.

În clipa aceea, un murmur de dezaprobare ieşi din piepturile robilor din jur, care au urmărit cearta de la început.

– Fără arme! strigă unul. Ştii că nu se permite acestea printre noi. Luptă-te cu mânile goale, sau nu te lupta deloc!

Ceafă-Groasă era prea ameţit de mânie şi de gelozie ca să-i mai audă, sau să asculte de ei, dacă-i auzise. Apucând grătarul greu, se ridică şi se repezi la Tarzan, ca să-l izbească în faţă.

Acum alt rob îi puse piedică, iar doi au sărit la el, smulgându-i grătarul din mână.

– Luptă-te cum trebuie! îl mustră, ajutându-l să se ridice în picioare.

Tarzan rămase în timpul acesta zâmbitor şi indiferent la acţiunea lui Ceafă-Groasă iar intervenţia celorlalţi îl amuzase cu mult mai mult decât l-ar fi putut supăra furia mitocanului. Acum aştepta pe Ceafă-Groasă, iar când adversarul său văzu zâmbetul pe figura lui, se înfurie şi mai rău. Sărind îndârjit asupra lui, cu gândul nebun să-l distrugă.

Tarzan îl întâmpină cu un sistem de apărare din cele mai surprinzătoare şi pe care nu mai avusese prilej Ceafă-Groasă să-l vadă niciodată, de când era socotit mitocanul bătăuş de robi. Nu a fost decât un singur

pumn, care a izbit pe Ceafă-Groasă drept în bărbie, făcându-l să cadă întins şi nemişcat pe spate.

Ceilalţi robi, care, în timpul acesta, se adunaseră în număr mare să privească lupta, au aprobat lovitura îndemânatică a lui Tarzan cu strigăte de: „E-i, e-i”, ce constituia sistemul lor de aplauze.

Ceafă-Groasă ameţit şi zăpăcit, se ridică greoi în picioare şi cu capul aplecat în jos, se uită în jurul lui, căutându-şi inamicul.

Îngeraş a venit lângă Tarzan şi se uita drept în faţa lui.

– Eşti un bărbat voinic, îi zise ea.

Dar expresia din ochii ei mai spunea şi altceva, sau cel puţin, aşa i s-a părut lui Ceafă-Groasă.

Şi anume, i se păru că vede în privirile ei dragoste, pe câtă vreme nu era decât admiraţia pe care o simte o femeie normală faţă de manifestarea puterii pentru o cauză dreaptă.

Ceafă-Groasă a scos din gâtul său un sunet ce semăna mai mult a guiţat de porc, decât altceva şi se repezi din nou la Tarzan.

În timpul acela erau conduşi în coridor alţi câţiva robi, iar, cum uşa era deschisă, unul dintre războinicii de afară se uită înăuntru. Nu a reuşit să vadă mare lucru, dar ceea ce a văzut a fost de ajuns pentru el: un rob mare cu o chică de păr negru pe cap, ridicând pe alt rob deasupra capului şi apoi, aruncându-l cu putere la pământ.

Războinicul trecu cum putu mai repede în coridor şi făcându-şi drum printre robi, alergă spre cei doi combatanţi, înainte ca cineva să observe prezenţa lui, s-a oprit în faţa lui Tarzan şi a Îngeraş ului. Nu era altcineva decât Calfă-Rea.

– Ce înseamnă aceasta? strigă el cu voce răsunătoare.

Apoi adăugă:

– Aha, văd acum. Domnul Uriaş! Vrea să arate celorlalţi robi cât de tare este, nu-i aşa?

Se uită apoi la Ceafă-Groasă care se chinuia să se

ridice. Calfă-Rea se înverzi de furie, deoarece Ceafă-Groasă era unul din favoriţii lui.

– Asemenea fapte nu sunt permise aici, mă! strigă el, arătând pumnul lui Tarzan.

A uitat în furia lui că robul cel nou nu vorbea, nici nu putea înţelege. După puţin, îşi aminti despre toate şi făcu semn lui Tarzan să-l urmeze.

– O sută de curele la spate au să-i arate că nu trebuie să se mai certe cu cineva, zise Calfă-Rea tare, uitându-se ţintă la Îngeraş.

– Nu-l pedepsi, te rog, strigă fata, uitând de ea. Toată greşeala a fost a lui Ceafă-Groasă. Zuantrol s-a apărat numai.

Calfă-Rea nu-şi mai putu lua ochii de pe fată, iar după câteva clipe simţi şi ea primejdia şi se făcu roşie ca bujorul. Totuşi, nu fugi, ei a rămas rugându-se pentru Tarzan.

Figura lui Calfă-Rea se strâmbă într-un zâmbet ciudat şi-şi puse o mână pe umărul fetei, cu multă familiaritate.

– Ce vârstă ai tu? o întrebă.

Ea îi răspunse, tremurând din tot corpul.

– Am să văd pe stăpânul tău şi am să te cumpăr de la el, îi spuse Calfă-Rea. Ai grijă însă de nu-ţi lua pe nimeni de soţ, până atunci.

Tarzan se uită la Îngeraş şi i se părea că o vede pălind, aşa cum păleşte o floare în aer poluat. În momentul acela însă Calfă-Rea a găsit de cuviinţă să-i adreseze cuvântul.

– Ştiu că nu mă poţi înţelege, animal stupid, dar totuşi trebuie să spun, ca să audă cei din jurul tău şi să te poată feri de primejdii. De astă dată te iert, dar, de se mai întâmplă încă odată acelaşi lucru, îţi trag o sută de curele şi poate chiar mai multe. Iar, dacă aud că ai vreo legătură cu această fată, pe care am de gând să o cumpăr şi să o scot de aici, să ştii că-ţi merge şi mai rău.

După ce a terminat, porni spre intrarea tunelului,

ieşind în coridorul de afară.

Cum plecă Calfă-Rea şi uşa camerei se închise, Tarzan simţi mâna unui bărbat pe umărul său şi auzi pe cineva strigându-l pe nume:

– Tarzan!

Foarte ciudat răsună acest nume în urechile sale, în această cameră îngropată atât de adânc sub pământ, într-un oraş străin şi în mijlocul unui popor tot atât de străin, unde nimeni nu ştia cum îl cheamă. Cum se întoarse spre omul care-l chemase, un zâmbet de nespusă plăcere i se răspândi pe faţă.

– Cră... începu el.

Dar celălalt duse numaidecât un deget la gură şi-l opri.

– Taci, nu-mi pronunţa numele! Aici nu sunt decât „Aponato” sau 800 la club plus 19.

– Bine, dar statura ta? Eşti tot atât de înalt ca mine Cum să înţeleg asta? Ce s-a întâmplat de s-a mărit rasa minunienilor până la aşa proporţii gigantice?

Crăişor zâmbi.

– Egoismul omenesc nu-ţi permite să atribui această schimbare unei cauze opuse cu totul aceleia căreia-i atribuie acest fenomen.

Tarzan îşi încreţi fruntea şi se uită lung şi gânditor la prietenul său Crăişor. Încet, încet se răspândi pe faţa lui o expresie de neîncredere, care se transformă într-una de nespus haz.

– Adică, vrei să zici, începu Tarzan încet, cum că cu aş fi fost redus la aceeaşi mărime ca oricare minunian?

Crăişorul dădu din cap afirmativ:

– E mai greu de crezut aceasta decât că o întreagă rasă de oameni, împreună cu tot ce le aparţine, până şi clădirile, împreună cu pietrele din care au fost clădite, împreună cu armele lor şi cu bidivii lor, au fost măriţi până la statura ta?

– Bine, dragă, dar e imposibil! strigă Tarzan.

– Tot aşa aş fi zis şi eu acum câteva luni de zile,

răspunse prinţul. Chiar acum, când am auzit zvonul că te redusese, tot nu mi-a venit să cred până nu te-am văzut cu ochii mei când am intrat în camera aceasta.

– Şi cum s-a întâmplat asta!

– Cel mai învăţat om din Potrivita şi poate chiar din întreaga Minunie este Valorosul, explică Crăişor Acest lucru l-am recunoscut noi în intervalele ocazionale cât suntem în pace cu Potrivita, deoarece atunci se fac schimburi de idei şi mărfuri între cele două oraşe în felul acesta, am auzit despre multe minunăţii ce se atribuie celui mai mare (Valmac) învăţat.

– Nu am auzit niciodată vorbindu-se în Minunia despre un geniu, până acum, zise Tarzan, în credinţa că acesta este sensul cuvântului „valmac”.

– Un om de ştiinţă, care face miracole, ar fi o definiţie mai apropiată, Valorosul a fost acela care te-a prins, continuă Aponato. Făcându-se celebru în acelaşi timp printr-un mijloc tot atât de ştiinţific, pe cât de miraculos. După ce ai căzut în nesimţire şi erai încă în această stare, te-au adus în oraş aşezat pe o targă de nuiele, improvizată la faţa locului şi legată de spatele a douăzeci de bidivii. După ce te-au adus în felul acesta în Potrivita, Valorosul s-a pus la lucru ca să-ţi reducă statura. Întrebuinţând un aparat construit de el însuşi. Am auzit mai multă lume vorbind despre aceasta şi spunea că nu i-a luat multă vreme ca să te reducă

– Sper că Valorosul are şi puterea să refacă ceea ce a redus.

– Se spune că sunt îndoieli în privinţa aceasta. Nu a fost în stare să facă pe nimeni mai mare decât este, cu toate că în numeroasele sale experienţe a redus în mărime multe din animalele de ordine inferioară. Întreaga afacere, continuă Aponato, consta în aceea că Valorosul este în căutarea unui mijloc de a mări statura potriviţilor, ca să poată învinge în bătălie toate celelalte popoare din Minunia.

Până acum însă nu a fost în stare decât să găsească o metodă care să-i dea un rezultat cu totul contrariu celui pe care-l căuta. Prin urmare, nefiind în stare să facă pe nimeni mai mare decât este. Mă îndoiesc că te-ar mai putea reface la statura de mai înainte.

– În cazul acesta, zise Tarzan cu tristeţe, aş fi cea mai neputincioasă fiinţă, faţă de inamicii din propria mea lume.

– N-ai nici o grijă în această privinţă, prietene dragă.

Spuse Crăişor cu multă tristeţe. Eu însumi nu am nici o speranţă de a vedea Mărunţica vreodată. Numai prin înfrângerea completă a Potrivitei de către armatele tatălui meu, pot spera să mai fiu salvat, pentru că nimic altceva nu ar putea învinge garda de la intrarea în cariere.

Noi prindem, adeseori, robi în tunici albe de prin oraşele inamice, însă se întâmplă foarte rar să prindem şi robi în tunici verzi.

Numai în cazurile cele mai rare, ale unor atacuri repezi şi surprinzătoare în timpul zilei, s-ar putea întâmpla ca să dăm peste vreo ceată de robi în tunici verzi, scoşi la muncă. Aceasta însă nu s-a întâmplat încă, de când îmi pot aduce aminte.

– Cu alte cuvinte, tu crezi că ne vom petrece restul vieţii în această subterană? întrebă Tarzan.

– Mai pot fi şi zile când să fim scoşi la lucru afară din cariere, dar foarte rar.

Tarzan a dat din umeri cu neîncredere.

– Vom vedea, zise el, încheind discuţia.

După plecarea lui Calfă-Rea, Ceafă-Groasă se duse, şchiopătând, până de partea cealaltă a camerei, murmurându-şi în barbă tot felul de expresii răutăcioase la adresa aceluia de la care mâncase bătaie.

– Mă tem că îţi va face destule necazuri în viitor, zise Îngeraş lui Tarzan, arătând pe robul care pornise de acolo, îmi pare foarte rău, pentru că a fost numai vina

mea.

– Vina ta? întrebă Crăişor.

– Da, răspunse fata. Ceafă-Groasă m-a ameninţat, iar Zuantrol a intervenit şi l-a pedepsit.

– Zuantrol! exclamă Crăişor.

– Dar, răspunse Tarzan, acesta este numele meu.

– Aşadar pentru Îngeraş, te-ai bătut? Îţi mulţumesc, prietene. Îmi pare rău că nu am fost aici ca să o apăr chiar eu. Îngeraş găteşte pentru mine. Este o fată bună.

Crăişor se uită la fată cum gătea, iar Tarzan o văzu aplecându-şi ochii sub privirea lui şi roşindu-se ca bujorul.

Îşi dădu, atunci, seama că a descoperit, fără să vrea, o taină.

– Vasăzică, începu el, el este Aponato despre care tot îmi vorbeai, nu-i aşa, Îngeraş?

– Da, el este.

– Îmi pare rău că a fost prins şi el; totuşi, nu strică să ai un prieten aici, zise Tarzan. Noi trei ar trebui să fim în stare să găsim un plan de scăpare.

La auzul acestor cuvinte, ceilalţi doi clătinat din cap şi au zâmbit cu tristeţe fără a-i răspunde nimic. După ce au terminat masa, au stat un timp de vorbă iar la convorbirea lor luau parte, din când în când şi alţi robi, deoarece Tarzan, prin pedeapsa aplicată lui Ceafă-Groasă, îşi făcuse o mulţime de prieteni.

Ar fi stat de vorbă toată noaptea, dacă Tarzan nu ar fi întrebat pe Crăişor asupra dispoziţiilor referitoare la somnul robilor.

Crăişorul începe să râdă şi arătă cu mâna ici-colo şi dincolo prin odaie, pe diferiţi robi, care dormeau întinşi pe pardoseala de pământ. Femeile, bărbaţii şi copiii adormiseră, cea mai mare parte acolo unde cinaseră.

– Robii în tunici verzi nu prea sunt legănaţi în braţe, spuse Crăişor.

– Eu pot să dorm oriunde, dar dorm mai cu uşurinţă

când este întuneric. Am să aştept până se vor stinge luminile.

– Atunci ai să aştepţi cât lumea, îi explică Crăişor.

– Cum, luminile nu se sting niciodată? întrebă Tarzan.

– Dacă le-ar stinge, am muri numaidecât cu toţii, răspunse prinţul. Flăcările lor servesc la două scopuri: mai întâi împrăştie întunericul, adică ne luminează. Apoi, consumă toate gazele rele, care, altfel, ne-ar asfixia foarte repede. Aceste lumânări se deosebesc de cele obişnuite prin aceea că, în loc să consume oxigenul, au fost perfecţionate prin descoperirile şi invenţiile unui bătrân om de ştiinţă din Minunia, ca să consume gazele moarte şi să producă oxigen. Din cauza aceasta, sunt întrebuinţate aproape exclusiv în întreaga Minunie. Chiar cupolele noastre ar părea întunecoase, ar mirosi urât şi ar fi nişte locuri imposibile de locuit, dacă nu ar fi aceste lumânări. În cariere însă, fără lumânări nici nu s-ar putea lucra.

– Atunci nu mai aştept să se stingă şi cu acestea. Tarzan se întinse pe pământ şi zicând lui Tarzan şi Îngeraş ului un „Tuano”, noapte bună, adormi adânc.

CAPITOLUL XIII - Misterele cupolei regale.

Pe când Îngeraş le prepara prânzul a doua zi de dimineaţă, Crăişor îi spuse lui Tarzan că ar dori ca să fie puşi amândoi ia aceeaşi muncă, spre a putea fi totdeauna împreună.

– Şi dacă se întâmplă vreodată să se ivească prilejul la care te gândeşti într-una, pentru scăparea noastră, zise el, atunci va fi şi mai bine să fim împreună.

– Când vom pleca de aici, răspunse Tarzan. Trebuie negreşit ca să luăm cu noi şi pe Îngeraş.

Crăişor îi aruncă o privire repede, dar nu răspunse nimic.

– Mă veţi lua şi pe mine cu voi? exclamă Îngeraş. Ah, dacă s-ar putea realiza acest vis, ce fericită aş fi! Da, desigur, aş merge şi eu în Mărunţica şi aş fi roaba voastră, căci ştiu că nu-mi veţi face nici un rău. Dar ce folos de un astfel de vis! Pentru mine s-a sfârşit totul de acum Calfă-Rea m-a şi cumpărat de la stăpânul meu, care-şi vinde în tot anul robii, ca să-şi poată plăti taxele.

– Vom face tot ce ne va sta în putinţă, Îngeraş, făgădui Tarzan. Dacă Aponato şi cu mine vom găsi mijloace de scăpare, fără îndoială că te vom lua cu noi. Mai înainte, însă, trebuie să găsim mijloace de a fi împreună cât mai multă vreme.

– Eu, zise Crăişor. Am un plan, care ar putea să reuşească. Ei cred că nu poţi să le vorbeşti nici să le înţelegi limba. Fiind ceva plictisitor să lucrezi alături de un rob ce nu te înţelege. Îmi va fi uşor să-i conving ca să mă lase să fiu împreună cu tine. Dacă le voi spune că sunt în stare să comunic cu tine.

– Bine, întreabă Tarzan. Dar cum ai să comunici cu

mine fără să întrebuinţezi limba minuniană?

– Lasă pe mine! răspunse Crăişor Până când au să afle ei, pe alte căi. Că ne ştii limbai am să-i înşel foarte uşor.

Nu a trecut mult şi planul lui Crăişor a avut rezultatul dorit.

Gardienii au venit să ia robii pentru a-i aduce în diferite părţi ale carierei pentru munca zilnică. Au ieşit din camera de dormit. Tarzan se alătură de ceata de robi care construiau tunelul al 30-lea, de la al 36-lea etaj şi începu din nou lucrarea monotonă de întărire a tavanului şi a pereţilor tunelului.

Muncea cu atâta râvnă şi cu atâta folos, că până şi Calfă-Rea se văzu nevoit să-l laude şi să-l dea de exemplu celorlalţi. Numai Ceafă-Groasă, care mâna pietroaiele la câţiva paşi de Tarzan, se uita la el cu duşmănie.

Trecuseră vreo două ore de când începuse lucrul în dimineaţa aceea, când se pomeni că sosesc doi războinici şi se opresc lângă Calfă-Rea. Escortau un rob cu tunică verde, căruia Tarzan nu îi dăduse nici un fel de importanţă, nici celor doi războinici care îl însoţeau.

Aceasta însă, numai până ce prinse cu urechea câteva cuvinte din convorbirea lor, când aruncă o privire repede în partea aceea şi a văzut că robul adus de războinici nu era altul decât Aponato, sau 800 la cub plus 19.

Pe când Tarzan se uita la Crăişor, acesta îi prinse privirea şi îi făcu cu ochiul. Tot atunci făcu şi Calfă-Rea un semn lui Tarzan, să se apropie. Tarzan a traversat coridorul şi s-a oprit în faţa Ventalului.

– Haide, să te aud cum îi vorbeşti! strigă Calfă-Rea lui Crăişor. Eu nu cred că te va înţelege. Cum te-ar putea înţelege pe tine, când nu ne poate înţelege pe noi?

Sărmanul Calfă-Rea! El nu putea concepe că ar mai exista pe lume şi altă limbă decât a lor.

– Am să-l întreb în propria lui limbă, zise Crăişor. Dacă mă înţelege, vei vedea că dă din cap afirmativ.

– Foarte bine, strigă Calfă-Rea, întreabă-l!

Crăişorul se întoarse către Tarzan şi dădu drumul la vreo douăzeci de silabe amestecate şi neînţelese, dar după ce termină de vorbit, Tarzan dădu din cap afirmativ.

– Vezi? Întrebă Crăişor pe Calfă-Rea.

Acesta se scărpină gânditor în ceafa.

– Văd că e aşa, cum spui, admise el. Mutul a prins limbă.

Tarzan nu zâmbi de loc, cu toate că abia se mai putea ţine de râs, faţă de meşteşugul cu care Crăişorul înşelase pe potriviţi şi îi făcuse să creadă că poate comunica cu el într-o limbă străină.

Atât timp cât ar fi avut putinţa să mărginească la expresiile de „da” sau „nu”, înşelăciunea ar fi putut fi continuată cu uşurinţă, însă ştia foarte bine că, în astfel de împrejurări, s-ar fi ivit numaidecât greutăţi mari şi nu şi-ar putea închipui ce ar fi făcut mărunţelul, în cazul acela.

– Spune-i, zise un războinic către Crăişor, că stăpânul său Valorosul ne-a trimis după el şi întreabă-l dacă înţelege că nu este altceva de cât un rob şi că de purtarea lui depinde ce va avea între noi, precum şi viaţa sa. Explică-i că Valorosul are asupra lui dreptul de viaţă şi de moarte, după cum şi familia regală are aceleaşi dreptate asupra lui. Dacă vine liniştit la stăpânul său şi este ascultător, îi va merge bine, dar, dacă este leneş, obraznic şi ameninţător, să se aştepte să guste din vârful ascuţit al săbiei unui om liber.

De astă dată, Crăişor îşi lungi bolboroseala silabelor fără înţeles mai multă vreme. Se opri însă după un timp, nemaiputându-şi ţine râsul.

– Spune-le, răspunse Tarzan pe englezeşte, limba pe care desigur nici unul din cei de faţă nu o înţelegea şi le era tot atât de străină ca şi bolboroseala lui Crăişor; spune-le că, la primul prilej, o să-i sucesc gâtul

stăpânului meu; că nu-mi trebuie decât o umbră de supărare din partea lui Calfă-Rea, ca să pun mâna pe o grindă din astea şi să-l pocnesc în cap şi pe el şi pe războinicii dimprejurul lui. Mai spune-i că am intenţia să fug cu prima ocazie, luându-te pe tine şi pe Îngeraş cu mine.

Crăişor ascultă cu atenţie până ce Tarzan a terminat. După aceea, se întoarse către cei doi ostaşi cu care a venit şi le comunică, astfel:

– Zuantrol declară că înţelege foarte bine situaţia în care se afla şi că va servi bucuros pe nobilul şi ilustrul Valoros, de la care nu cere decât un singur lucru.

Traducerea liberă a lui Crăişor îl făcu pe Tarzan să zâmbească.

– Ce anume? întreabă un ostaş.

– Să mi se dea voie să-l însoţesc, pentru ca, în felul acesta, să poată îndeplini şi mai bine dorinţele stăpânului său, pentru că fără mine nu va şti nici ce este întrebat, nici ce se aşteaptă de la el.

Tarzan înţelese acum mijloacele prin care Crăişor ar fi trecut de toate greutăţile ce s-ar fi ivit în privinţa comunicării între ei şi se simţi foarte sigur în mâinile acestui prieten isteţ, atât timp cât i-ar fi convenit să pretindă că nu ştie minuniana.

– Şi noi ne-am gândit la acest lucru, sclavule, când am auzit că tu poţi să te înţelegi cu această creatură, zise războinicul către care se adresase Crăişor. Prin urmare, vă vom lua pe amândoi la Valorosul, care bineînţeles că va hotărî după cum doreşte, fără ca să te consulte pe tine sau pe alt rob. Haideţi acum!

– Vental Calfă-Rea, zise celălalt ostaş, ne luăm răspunderea pentru acest rob.

Şi, zicând aceasta, puse în mână Ventalului o bucăţică de hârtie, pe care erau însemnate mai multe hieroglife curioase.

Apoi, scoţând săbiile, făcu semn lui Crăişor şi lui

Tarzan să meargă înainte pe coridor, fiindcă povestea lecţiei pe care o administrase Tarzan lui Ceafă-Groasă a ajuns până în odaia de gardă a carierei, iar ostaşii se cam fereau acum.

Drumul lor îi duse printr-un coridor drept până la scara în spirală şi de aici, în sus, până la suprafaţă, unde Tarzan întâmpină aerul proaspăt şi lumina soarelui aproape cu un suspin de mulţumire, deoarece a fi lipsit de acestea, măcar pentru un timp cât de scurt, era pentru el cea mai mare pedeapsă.

Aici văzu din nou acea mulţime mare de robi ducându-şi fără încetare sarcinile grele încoace şi încolo. Mai văzu şi pe războinicii ce îi păzeau păşind măreţ, de-o parte şi de alta a lungilor şiruri de muncitori.

De asemenea, a văzut nobilii din clasele de sus îmbrăcaţi bogat, precum şi nenumăraţi robi în tunici albe, umblând în toate părţile, fie după serviciile stăpânilor lor, fie după propria lor plăcere.

Robii în tunică albă se bucurau de oarecare independenţă, pe care le-o da, bineînţeles, situaţia lor în oraş. Totdeauna erau robii cuiva, dar în unele cazuri şi mai ales când erau meşteşugari iscusiţi, singurul lor act de supunere faţă de stăpânii lor consta în a le plăti un bir oarecare asupra venitului lor.

Ei constituiau burghezimea din Minunia, precum şi casta cea mai înaltă a clasei servitorilor. Spre deosebire de robii cu tunici verzi, nu erau păziţi de soldaţi, care să le împiedice fuga, deoarece nu era nici o primejdie că vor încerca să scape, neexistând nici un oraş în întreaga Minunie în care starea lor ar fi putut fi mai bună.

În oricare alt oraş, afară de acela în care se născuseră, ar fi fost trataţi ca prizonieri şi reduşi imediat la tunica verde şi puşi la muncă grea.

Cupolele din Potrivita erau tot atât de impunătoare ca şi cele din Mărunţica. De altfel, lui Tarzan i se părură cu mult mai mari, el fiind de patru ori mai mic în momentul

plecări sale din Mărunţica. Erau opt cupole de acestea, complet ocupate şi încă una în construcţie, pentru că de la suprafaţă din Potrivita au ajuns să fie de 480.000; iar, cum în cupola regală nu se permitea prea multă înghesuială, celelalte erau extrem de încărcate.

Tarzan şi Crăişor au fost conduşi în cupola regală, dar nu au intrat prin coridorul regelui, care se afla în faţa porţilor unde fâlfăiau steagurile albe ţesute cu aur, ci pe coridorul războinicilor, care dă spre apus.

Cu deosebire de oraşul Mărunţica, în Potrivita se aflau spaţii frumoase printre cupole, plantate cu flori, tufişuri şi porni fructiferi, având alei presărate cu nisip şi pietriş.

Cupola regală era aşezată în faţa unei şosele mari, care ieşea într-un câmp, unde un corp de războinici făceau instrucţie. Erau numai a mie dintre ei…, un regiment, amak, cum s-ar zice în limba minuniană, amakul consistând din patru Ovande, de câte două sute cincizeci de oameni fiecare. Regimentul era comandat de un Kamak, iar escadroanele de câte un Novând. Fiecare Ovand sau escadron era compus din cinci entexe de câte cincizeci de oameni, având la rândul lor câte cinci Entale la fiecare Entex, aceste unităţi din urmă comandate, respectiv, de către un Ventex şi un Vental.

Evoluţiile Amak-ului se făceau cu o repeziciune caleidoscopică, atât pe jos, cât şi pe bidivii bine dresaţi. În special, una din aceste evoluţii îl interesă peste măsură pe Tarzan.

Două Ovande formau linia de la capătul câmpiei de exerciţii, iar alte două se formaseră în linie, la celălalt capăt. La comanda Kamaj-ului, întreaga mie de oameni a pornit în marş: două rânduri solide, care se apropiau unul de altul cu o iuţeală de tren expres.

Tocmai în momentul când părea imposibil să se mai evite un accident serios, când părea că nu mai trebuie decât o singură clipă ca atât călăreţii, cât şi bidivii să se zdrobească unii de alţii, într-o ciocnire îngrozitoare,

călăreţii care veneau dinspre apus îşi săltară bidivii şi au sărit, sau, mai bine zis, au zburat, pe deasupra capetelor părţii opuse, aterizând de partea cealaltă, fără să rupă rândurile şi continuând goana spre marginea câmpiei.

Tarzan comenta asupra acestei instrucţii şi asupra frumuseţilor grădinăritului din oraşul Potrivita, iar Crăişor îl ascultă. Discuţia lor continuă şi pe când erau în coridorul războinicilor, însă destul de departe de escorta lor, ca Tarzan să poată vorbi cu Crăişor cu o voce joasă, fără să poată fi auzit de gardă că vorbeşte în limba minuniană.

– E în adevăr o manevră foarte frumoasă, răspunse Crăişor, mai ales că a fost făcută cu o precizie la care se ajunge foarte rar. Am auzit şi eu că trupele lui Fălosul sunt renumite pentru perfecţiunea instrucţiei lor, tot aşa cum am auzit că Potrivita este renumită, cu drept cuvânt, pentru frumuseţea grădinilor sale. Însă să spun şi eu ceva, prietene dragă. Tocmai aceste lucruri constituie acestui oraş. În timp ce războinicii lui Fălosul fac practică şi ajung la perfecţie pe câmpul de instrucţie, războinicii tatălui meu, Inimă-Tare, sunt afară în câmpii, departe de contemplarea femeilor ce îi admiră şi a sclavilor care îi spionează, practicând arta războiului în condiţii mai aspre. Regimentul lui Fălosul ar putea învinge cu uşurinţă pe acela ale lui Inimă-Tare la o întrecere de felul aceleia pe care ai văzut-o adineauri; dar acum câtva timp ai văzut altceva - ai văzut numai 15.000 de mărunţei respingând 30.000 de războinici din Potrivita, care, în ziua aceea, n-au putut ajunge nici până la linia infanteriei.

Da, pot face ei instrucţie oricât de bine pe câmpul de paradă. Pot fi oricât de curajoşi - toţi minunieni sunt de altfel curajoşi dar nu au fost antrenaţi în arta serioasă a războiului, aşa cum sunt mărunţeii. Fălosului nu-i place aceasta. Este slab şi afemeiat. Nu iubeşte războiul. Ascultă de sfaturile acelora pe care îi iubeşte el, ale

lepădăturilor şi ale femeilor care insistă să renunţe cu totul la război, fapt care nu ar fi tocmai rău. Dacă ar putea convinge şi celelalte cetăţi din Minunia să renunţe la război.

Copacii frumoşi cu tufişurile atât de minunate din Potrivita, pe care ei le admiră atât de mult şi pe care le admir şi eu, mai ales într-un oraş inamic, ar face ca o întreagă armată de mărunţei să poată pătrunde noaptea, cu uşurinţă, până la porţile Potrivitei, fără să fie văzută, tocmai din cauza acestor copaci şi tufişuri.

Înţelegi tu acum, dragă prietene, pentru ce la noi nu ai văzut manevre atât de perfecte ca aici şi pentru ce noi nu am plantat atâţia copaci şi atâtea tufişuri în Mărunţica?

În momentul acela, un paznic se apropia repede de Crăişor şi-l atinse pe braţ.

– Ai spus că Zuantrol nu înţelege limba noastră. De ce îi vorbeşti într-o limbă pe care nu o poate înţelege? întreabă ostaşul.

Crăişorul nu ştia cât de mult auzise ostaşul din convorbirea lor. De auzise cumva pe Tarzan vorbind în limba minuniană, i-ar fi fost foarte greu să-l mai convingă că „Uriaşul” nu înţelegea limba. Prin urmare, trebuia să-şi închipuie că numai el a fost auzit şi să-i răspundă în sensul acesta.

– Vrea să ne vorbească limba şi eu mă străduiesc să-l învăţ, răspunse Crăişor numaidecât.

– A învăţat ceva? întreabă ostaşul.

– Nimic, răspunse Crăişor; este de o prostie fără seamăn.

După aceea, înaintară în tăcere, trecând prin mai multe coridoare şi urcând mai multe scări primitive din cele întrebuinţate de minunieni ca să ajungă în etajele de sus ale cupolelor lor. Cupola regală a lui Fălosul era foarte mare şi ar fi ajuns cu vârful la o înălţime de peste o sută treizeci de metri, dacă ar fi fost făcută pe o scală

în proporţie cu mărimea naturală a lui Tarzan.

Tarzan s-a urcat prin cupolă până când ajunse la o înălţime egală cu adâncimea la care s-a coborât în cariere. Pe când coridoarele din etajele de jos erau pline de oameni, cele din etajele de sus erau aproape goale. Din când în când, treceau printr-o cameră ocupată, dar în general odăile de aici era întrebuinţate ca magazii, mai ales pentru hrană, din care cantităţi mari erau uscate, conservate, bine împachetate şi aşezate în nenumărate rafturi.

Pereţii erau mai puţin ornamentaţi, coridoarele mai înguste şi în general, aspectul era mai sărăcăcios ca în coridoarele de jos. Totuşi, camerele prin care treceau uneori erau mai bogaţi ornamentate, iar lumea pe care o întâlneau - femei, bărbaţi.

- Erau cu mult mai bine îmbrăcaţi, fie că aparţineau claselor de nobili, fie robilor în tunică albă.

Robii în tunică albă erau ocupaţi cu diferite meşteşuguri, într-o cameră lucra un bărbat la obiecte în argint. În altă cameră se aflau bărbaţi care sculptau arabescuri pe cingătorile de piele; mai erau şi olari, ţesători, mecanici, zugravi, fabricanţi de lumânări şi mai ales, aceştia din urmă predominau în număr pe ceilalţi, deoarece, de fapt, lumânările erau, la acest popor, mai importante decât hrana zilnică.

În sfârşit au ajuns la etajul superior al cupolei, acolo unde odăile erau mult mai aproape de lumina zilei, la ultimul etaj grosimea zidurilor fiind mai mică. Totuşi şi aici aveau lumânări, ca şi în toate părţile.

Deodată, pereţii coridorului se prezentară ochilor săi extrem de bogat decoraţi, iar numărul lumânărilor se mări, astfel că bănui că se apropiau de reşedinţa unui nobil bogat şi puternic. S-a oprit după puţin, înaintea unei uşi unde stătea o gardă, cu care a intrat în vorbă unul din conducătorii lui Tarzan şi ai lui Crăişor.

– Spune-i Valorosului (Zertol) că am adus pe Zuantrol

şi încă pe un rob, care se poate înţelege cu el într-o limbă străină.

Santinela izbi cu un ciomag într-un clopot şi după puţin, apăru un rob în tunica albă, căruia santinela îi repetă cele spuse de paznicul lui Tarzan.

– Să intre, zise robul în tunică albă. Gloriosul meu stăpân, prinţul Valorosul, aşteptă să vadă pe robul său Zuantrol. Urmaţi-mă!

Îl urmară prin multe camere, până au ajuns în faţa unui războinic îmbrăcat cu o *pulenţă* care şedea la o masă pe care se afla un număr mare de instrumente ciudate, precum şi o sumedenie de volume mari şi greoaie, din hârtia groasă întrebuinţată în Minunia. Pe masă mai erau şi toate cele necesare pentru scris.

Bărbatul de la masă ridică privirile şi se uită un moment la aceia care au intrat în odaie.

– Ţi-am adus pe Zuantrol, robul tău, prinţe.

– Dar celălalt, cine este? Întreabă Valorosul, arătând pe Crăişor.

– Acesta vorbeşte limba străină a lui Zuantrol şi l-am adus aici ca să servească de translator, dacă binevoiţi să-l primiţi.

Valorosul dădu din cap afirmativ şi adresându-se lui Crăişor, îi porunci:

– Întreabă-l dacă simte vreo deosebire de când i-am redus statura.

După ce această întrebare a fost pusă lui Tarzan, în limba imaginată de Crăişor, limbă presupusă că puteau să se înţeleagă între ei, Tarzan dădu din cap, spunând, în acelaşi timp, câteva cuvinte în englezeşte.

– Zuantrol spune, ilustre prinţ, traduse Crăişor din imaginaţia lui, că nu simte nici o schimbare. Întreabă, însă, când veţi binevoi să-l readuceţi la mărimea lui normală şi când îi veţi da voie să se înapoieze în propria ţară, care este foarte departe de Minunia.

– Ca un minunian ce este, răspunse prinţul, ar trebui

să ştie că nu i se va da voie niciodată să se mai întoarcă în ţara lui. Mărunţica nu o s-o mai vadă de acum încolo.

– Dar el nu e din Mărunţica, nici nu este minunian, explică Crăişor. El a venit în oraşul nostru şi nu l-am făcut rob. Dimpotrivă, l-am tratat cu prietenie, pentru că este dintr-o ţară îndepărtată, cu care nu ne-am războit niciodată.

– Ce ţară este aceea? Întreabă Valorosul.

– Ni ştiu, dar după cum spune el, este o ţară foarte întinsă, dincolo de pădurea de copaci ghimpaţi, unde se găsesc milioane de oameni tot aşa de mari ca şi dânsul. El spune că poporul lui s-ar purta prieteneşte cu poporul nostru, aşa că nu trebuie să facem din el un rob, ci să-l tratăm ca pe un musafir.

– Dacă tu crezi aceasta, apoi trebuie să fii un om foarte simplu, mărunţelule, zise el. Noi ştim cu toţii că dincolo de Minunia nu mai există nimic altceva decât pădurea de nepătruns de copaci ghimpaţi, care se întinde până la marginea bolţii albastre sub care trăim cu toţii. Aş putea să cred cu uşurinţă că acest om nu este un mărunţel, dar trebuie să fie negreşit un minunian, deoarece toate fiinţele de orice natură ar fi ele nu pot exista în altă parte numai în Minunia. Fără îndoială că este o altă formă de Mut-Urecheat, vreun membru al unui trib care locuieşte departe de tot în munţi şi despre care nu am ştiut nimic acum. Dar, orice ar fi el, poate şti dinainte că niciodată nu…

În acest moment prinţul fu întrerupt de răsunetul unui clopot mare la intrarea din faţă a apartamentelor sale. Se opri să numere loviturile, iar când ajunseră la cinci şi nu continuară se întoarse către războinicii care au condus pe Tarzan şi pe Crăişor până acolo şi le zise:

– Duceţi pe robi în camera de alături. Vine regele; după ce va pleca, vă voi chema din nou.

Pe când treceau în camera pe care le-o arătase Valorosul, uşa principală a încăperii se deschise şi robul

în tunică albă apăru din nou.

– Vine Fălosul, anunţă el, Regele Potriviţilor, Domnitorul tuturor oamenilor, stăpânul tuturor fiinţelor; prea curajosul şi prea înţeleptul. Îngenuncheaţi înaintea lui, (Tagosto) Regele!

În clipa când Tarzan ieşi pe uşă, aruncă o privire înapoi şi văzu atât pe Valorosul, cât şi pe ceilalţi îngenunchind şi aplecându-se pe spate cât mai mult, cu mâinile ridicate deasupra capetelor lor, în momentul acela Fălosul intra, înconjurat de o gardă de vreo zece războinici.

Tarzan nu se putu opri să nu facă o comparaţie între acest domnitor Fălos şi cu soldatul atât de simplu şi atât de demn, Inimă-Tare, care domnea în Mărunţica şi care trecea prin cetate fără măreţie şi deseori, fără nici o altă escortă, decât un singur rob.

Acela era un domnitor în faţa căruia nimeni nu se îndoia până la pământ, dar pe care îl iubeau şi-l respectau toţi supuşii săi.

Fălosul văzu la rândul lui atât pe rob, cât şi pe războinici ieşind din cameră în momentul când el intra. Răspunse salutărilor lui Valorosul şi ale celorlalţi, apoi le făcu semn cu mâna că se pot ridica.

– Cine a ieşit din această odaie în momentul intrării mele? întreabă el, uitându-se bănuitor la Valorosul.

– Robul Zuantrol şi încă un rob care serveşte de traducător în limba lui, răspunse prinţul.

– Cheamă-l înapoi, porunci regele. Vreau să-ţi vorbesc ceva în ceea ce priveşte pe Zuantrol.

Valorosul a dat ordin unui ostaş să aducă pe rob înapoi, iar în cele câteva momente cât a trebuit pentru a se executa porunca, Fălosul ocupă un scaun înapoia mesei la care stătuse Valorosul.

Când Tarzan şi Crăişor au intrat din nou în cameră, gardienii îi împinseră înainte, până la câţiva paşi de masa la care şedea regele, poruncindu-le să îngenuncheze şi

să arate supunere unei persoane atât de înalte.

Crăişor era obişnuit încă din copilărie, cu obiceiurile robiei, astfel că, din fatalism, acceptă condiţia de servitudine pe care soarta o aruncase asupra lui. Fără nici o ezitare se lăsă într-un genunchi, salutând cu umilinţă pe acest rege străin.

Nu a fost imitat de Tarzan, care se gândea la Inimă-Tare şi cum nu îngenunchease nici chiar înaintea acelui rege demn, nu se gândea să acorde Fălosului o onoare mai mare decât prietenului său din Mărunţica. Dispreţuia curtenii şi robii care se umiliseră înaintea Fălosului.

Regele se uită furios la el.

– Individul acela nu îngenunchează, şopti el Valorosului, care era atât de mult aplecat pe spate, că nu observă lipsa de respect a robului.

Prinţul aruncă o privire repede spre Tarzan.

– Jos, omule! strigă el.

Dar îşi aminti imediat că Tarzan nu înţelegea minuniana şi porunci lui Crăişor ca să-i spună lui Tarzan să îngenuncheze. Când, însă, Crăişor pretinse să comunice lui Tarzan porunca prinţului, Tarzan a dat din cap negativ.

Fălosul a făcut semn celorlalţi să se ridice.

– Îl vom ierta de astădată, zise el, deoarece văzu în atitudinea robului ceva care-i spuse că Zuantrol nu va îngenunchea niciodată în faţa lui; iar pentru că robul era de valoare, pentru experienţa la fusese supus, regele preferă să-şi înghită mândria, decât să-l ucidă căutând să-l silească a îngenunchea.

– Nu e decât un Mut-Urecheat ignorant şi nimic altceva. Aveţi grijă să-i daţi instrucţiile necesare, ca rândul viitor să nu se mai întâmple aceasta.

CAPITOLUL XIV - Formula secretă a Valorosului.

Femeile din ţara Mutelor, în număr de cincizeci, au pornit prin pădure, în căutarea bărbaţilor, pentru a-i pedepsi cum se cuvine. Aveau în mână ghioagele lor grele, iar de cingătoare le atârnau pietricelele cu pene, armele lor cele mai grozave. Toate erau furioase peste măsură.

Niciodată nu se mai întâmplase, de când se ştiau ele, ca un bărbat să îndrăznească să le conteste autoritatea. Niciodată nu şi-au închipuit ele că un bărbat ar putea manifesta altceva decât spaimă grozavă la vederea lor.

Acum însă, în loc să fugă ca iepurii la apropierea lor, bărbaţii îndrăzniseră să le sfideze, să le atace şi chiar să le omoare.

Această stare de lucru era inadmisibilă şi prea nenaturală ca să poată exista, aşa că erau hotărâte să o schimbe cât mai curând.

Dacă ar fi avut darul vorbirii, ar fi spus şi ele acelaşi lucru ca mai sus, precum şi un mare număr de alte lucruri, ce nu se pot spune. Ceea ce-i aştepta pe bărbaţi era destul de grozav, femeile fiind foarte furioase; dar ce puteau ei aştepta de la acelea cărora li se refuzase de către natură darul vorbirii?

În această stare sufletească, au dat peste bărbaţi într-un luminiş mare, unde ei făcuseră un foc şi găteau carnea câtorva antilope.

Niciodată până atunci nu i-au mai văzut femeile aşa de graşi şi de bine făcuţi. Totdeauna, de câte ori îi prindeau, erau slabi şi aproape morţi de foame. Bineînţeles că puteau fi altfel, dar, de când Tarzan al maimuţelor a dat arme fiului Primei Femei, trăiau şi ei mai bine.

Mai înainte, îşi petreceau viaţa fugind de groază de teribilele lor femei, neavând nici timpul necesar să se hrănească mai bine şi nici liniştea sufletească atât de necesară. Acum însă, având arme, puteau să-şi procure carnea pe care nu o gustau decât o dată într-un an, pe când erau în captivitate la femei. Au trecut acum de la mâncarea de omizi, insecte, fructe şi rădăcini de plante, la o dietă constantă din carne bună şi proaspătă.

Mutele nu prea au dat atenţie înfăţişării fizice a bărbaţilor. Îi găsiseră şi aceasta le era destul.

S-au furişat tot mai aproape de ei, până când unul, ridicând capul, le-a descoperi. Dar atât de insistentă este puterea obiceiului asupra cuiva, că el a uitat, în momentul acela, de noua sa independenţă şi a sărit în picioare, fugind să se ascundă după un copac. Ceilalţi, fără să mai aştepte să afle cauza spaimei tovarăşului lor, alergară imediat după el.

Femeile s-au repezit şi au străbătut luminişul în aceeaşi clipă în care bărbaţii au dispărut printre copacii de partea cealaltă. Ele ştiau bine ce vor face bărbaţii.

Odată în pădure, fiecare se va opri după cel dintâi copac din drum. Acest obicei prostesc al bărbaţilor îi făcea să devină pradă uşoară femeilor mult mai greoaie la fugă.

Dar, în cazul de faţă, nu toţi bărbaţii au fugit. Unul s-a oprit după primii lui paşi şi răsucindu-se în călcâie, înfruntă hoarda de femei înfuriate.

Era fiul Primei Femei, căruia Tarzan îi împărtăşise ceva mai mult decât ştiinţa întrebuinţării armelor. A învăţat de la Tarzan, pe care-l adora şi pentru care nutrea un devotament de câine, primele elemente ale curajului şi rezultatul acestei calităţi sufleteşti.

Astfel, se întâmplă că tovarăşii săi mai fricoşi, după ce s-au oprit în spatele copacilor şi se uitau înapoi să vadă ce fac femeile, observară pe fiul Primei Femei înfruntând singur atacul a cincizeci de Mute furioase.

L-au văzut punând o săgeată în arc - ceea ce au văzut şi femeile. Dar nu au înţeles ce făcea el. Decât ceva mai târziu. Îl mai văzuseră întinzând şi apoi slobozind coarda arcului, iar, după o clipă, femeia cea mai apropiată căzu la pământ, cu inima străpunsă de o săgeată. Celelalte femei nu s-au oprit din atac, deoarece întregul incident s-a desfăşurat atât de iute, că el nu a pătrunsese încă în creierul lor stupid.

Fiul Primei Femei a pus o a doua săgeată în arc, slobozind-o şi pe aceasta. Altă femeie căzu la pământ, rostogolindu-se cât colo şi atunci, celelalte au ezitat..., au ezitat şi au fost pierdute, pentru că pauza a dat curaj celorlalţi bărbaţi, care priveau de după copaci.

Dacă unul singur era în stare să înfrunte cincizeci de femei şi să le oprească în loc, ce nu puteau face atunci unsprezece oameni uniţi?

S-au repezit, deci, cu suliţe şi cu săgeţi împotriva femeilor, tocmai în momentul când ele îşi reînnoiau atacul.

Acum ploua cu pietre de la cingătorile femeilor, dar ploaia de săgeţi era mai deasă şi mai bine îndreptată.

Femeia care le conducea pe Mute alergă cu curaj să se încaiere cu bărbaţii, folosindu-se de ghioaga ei şi în acelaşi timp, ţinând să înhaţe în mâinile ei puternice pe vreunul. În curând se încredinţară că suliţele bărbaţilor erau arme cu mult mai puternice decât ghioagele. Rezultatul fu că acelea care nu fuseseră rănite, nici ucise, întoarseră spatele şi fugiră.

Fiul Primei Femei dăduse dovada că posedă scânteia necesară unui comandant când hotărăşte soarta luptei pentru ziua aceea şi poate chiar pentru totdeauna. Acţiunea lui făcu epocă în existentă Mut-Urecheaţilor. În loc de a se mulţumi cu respingerea femeilor, în loc de a se bucura cu laurii câştigaţi atât de uşor, el răsturnă întreaga stare de lucru, printr-un singur semn ce-l făcu tovarăşilor săi. Din atacaţi cum erau, bărbaţii porniră

după el la atac contra femeilor. Iar, când văzură că acestea fug de ei, fură atât de entuziasmaţi de această nimicire a unui obicei cu mult mai vechi decât dânşii, că se repeziră imediat în urmărirea Mutelor.

La început, socotiră că fiul Primei Femei avea intenţia să le ucidă pe toate, aşa că rămaseră foarte surprinşi când îl văzură că, prinzând mai tânără şi mai „drăguţă” dintre ele, nu face altceva decât s-o înhaţe de păr şi s-o dezarmeze.

Atât de ciudat li se păru că unul dintre ei ar fi în stare să nu ucidă imediat femeia pe care o prinsese, că încetară urmărirea şi înconjurându-l, îi puseră tot felul de întrebări în limba semnelor.

– De ce o mai ţii? De ce nu o ucizi? Nu ţi-e teamă că te va ucide ea pe tine?

– Am intenţia s-o păstrez, răspunse aceasta. Nu-mi place să gătesc. Am s-o pun pe ea să-mi gătească. Dacă refuză, înfing suliţa în ea.

Şi, cu aceste cuvinte, făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să străpungă fata cu suliţa. Această ameninţare o făcu să se sperie şi să cadă în genunchi.

Bărbaţii începură să sară în sus şi în jos, peste măsură de surescitaţi, văzând câtă valoare are planul tovarăşului lor şi pătrunzându-se încet-încet de ideea că femeilor le poate fi frică de dânşii.

– Unde sunt femeile? îşi făcuseră semn unul altuia.

Femeile avuseseră timp să dispară.

Unul dintre ei porniră în direcţia în care apucară ele.

– Mă duc, făcu el semn. Am să mă întorc şi eu cu o femeie, care să-mi gătească!

Ceilalţi porniră în goană după dânsul, lăsând pe fiul Primei Femei cu soţia pe care o prinsese.

– Ai să-mi găteşti?

La semnele sale, ea nu răspunse decât cu un rânjet şi se strâmbă furioasă. Atunci fiul Primei Femei ridică suliţa şi cu mânerul ei greu, o izbi de câteva ori pe spate şi pe

cap, trântind-o la pământ şi stând ameninţător, gata să o mai lovească.

Speriată ea s-a târât din faţa lui, dar nu atât de repede ca să nu primească şi o lovitură bună de picior..

– Scoală-te! îi porunci el prin semne.

Femeia se ridică încet în genunchi şi îmbrăţişându-i picioarele, se uită la el cu o expresie de umilinţă şi de adorare.

– Ai să-mi găteşti? îi făcu el semn.

– Veşnic! răspunse ea în limba cu semne a acestui popor primitiv.

Tarzan nu stătuse decât câteva minute în camera alăturată, unde Valorosul primise pe regele său Fălosul, când fu chemat să apară singur înaintea lor; cum intră în odaie, stăpânul său îi făcu semn să se apropie de masa la care şedeau bărbaţii.

În încăpere nu mai rămăsese nimeni; până şi ceilalţi războinici fuseseră trimişi afară.

– Eşti cu totul sigur că nu înţelege nimic din limba noastră? întreabă regele.

– Nu a vorbit nici un cuvânt de când a fost prins, răspunse Valorosul. Noi ne-am închipuit, la început, că e o altă formă de Mut-Urecheat, însă am descoperit mai târziu că posedă o limbă prin care se poate înţelege cu unul din robii din Mărunţica. Prin urmare, putem vorbi fără nici o grijă înaintea lui.

Fălosul aruncă spre tovarăşul său o privire rapidă şi scrutătoare. Ar fi vrut ca Valorosul să i se adreseze cu titlul de „Prea Gloriosule”, ceea ce însemna mai mult decât titlul „Prea înţeleptule”, de care Valorosul se servea mai totdeauna.

Negreşit, regele ştia prea bine că poate înşela pe alţii, chiar pe el însuşi, în privinţa deşteptăciunii sale, dar bineînţeles că nu putea să prostească pe Valorosul.

– Nu am avut ocazia să discutăm niciodată în întregul

lor, zise regele, toate amănuntele experienţei acesteia. De aceea, am şi venit azi în laborator. Acum, când avem înaintea noastră obiectul discuţiei, nu strică să lămurim lucrurile şi să hotărâm ce măsuri vom lua mai departe.

– Da, prea înţeleptule, răspunse Valorosul.

– Spune-mi (Tagosto) Majestate, îl apostrofă Fălosul.

– Da, Majestate, zise prinţul, întrebuinţând cuvântul minunian de Tagosto, care însemna rege, ori şef regal, aceasta ca să satisfacă dorinţa Fălosului.

Să discutăm dar, continuă Valorosul, toată chestiunea de la început, deoarece prezintă posibilităţi de mare importanţă pentru tronul vostru.

El ştia ce însemna pentru Fălosul a „discuta chestiunea”. Toată discuţia nu ar fi costat decât într-o explicare foarte amănunţită a mijlocului prin care dânsul redusese statura robului Zuantrol până la o pătrime din mărimea originală. Totuşi, îşi pusese în gând, în măsura posibilităţii, să obţină şi el ceva în schimbul lămuririlor ce le da regelui, ştiind bine că acesta va întrebuinţa aceste lămuriri numai pentru a se putea făli şi mări în ochii supuşilor săi, nelăsând Valorosului nici o frunză din laurii binemeritaţi pentru descoperirile sale, pentru timpul consacrat în scopul ajungerii la această minune ştiinţifică.

– Înainte de a intra în această discuţie, o Tagosto, zise el, vă rog să-mi acordaţi o favoare la care râvnesc de foarte multă vreme şi pe care nu am îndrăznit să o cer până acuma, ştiind că nu merit să mi se recunoască talentele atât de mici şi prea puţinele servicii pe care le pot aduce ilustrului şi prea renumitului meu domnitor.

– Şi ce bunătate doreşti din partea mea? întreabă Fălosul cam oţelit.

El se temea, în inima lui, de acest om, cel mai deştept din tot regatul său şi prin urmare, fiind laş, teama lui se manifesta ca şi la alţi laşi: prin ură.

Dacă ar fi putut distruge pe Valorosul, ar fi făcut-o cât

mai bucuros, dar nu-i dădea mâna să o facă, deoarece numai de la dânsul mai putea să capete câte o cunoştinţă, două, în domeniul ştiinţei şi să aibă cu ce se făli în faţa celorlalţi supuşi ai săi.

– Aş vrea să fac parte şi eu din consiliul regal, zise Valorosul cât putu mai simplu.

Regele prinse a se nelinişti. Dintre toţi nobilii din Potrivita, numai pe acesta nu l-ar fi dorit printre consilierii regali..., consilieri pe care îl alesese anume pentru moleşeala recunoscută a minţilor lor.

– Bine, zise regele în cele din urmă, dar deocamdată nu este nici un loc vacant.

– Domnitorul întregii omeniri poate face un loc vacant cu multă uşurinţă, insinuă Valorosul, sau poate să creeze un post nou. De exemplu, vice şef al şefilor. Astfel, când Samsarul ar absenta, să fie cineva care să-i poată ţine locul. De altfel, eu am să vin foarte rar la întrunirile consiliului, deoarece îmi voi devota timpul perfecţionării descoperirilor şi invenţiilor noastre.

Ideea Valorosului deschisese o cale Fălosului, care se şi folosi şi de ea. Neavând altă obiecţie ca Valorosul să facă parte din consiliul regal doar că, în felul acesta, scăpa de taxele pe venit - taxe de care consilierii regali găsiseră mijlocul să se scape - socoti că acesta este şi motivul pentru care Valorosul voia să fie numit consilier regal.

Deci, regele nu avea nici o obiecţie faţă de această numire, dacă se putea aranja ca noul ministru să nu apară la întrunirile consiliului, deoarece i-ar fi fost ruşine, chiar Fălosului, să se laude cu descoperirile Valorosului în faţa acestuia.

– Foarte bine, zise regele. Vei fi numit chiar azi. Când am să te vreau în consiliu, voi trimite să te cheme.

Valorosul se înclină adânc.

– Şi acum, zise el, să începem discuţia experienţelor noastre, prin care sperăm să găsim mijlocul de a mări

statura războinicilor noştri când se duc la război cu duşmanul şi de a le reduce la mărimea normală după ce se înapoiază.

– Nu-mi place să vorbesc de războaie, strigă regele, cutremurându-se din cap până-n picioare.

– Aveţi dreptate, zise Valorosul, dar trebuie să fim pregătiţi de biruinţă, când suntem atacaţi de alte popoare.

– Aşa da, aprobă regele. Însă sunt sigur că, odată ce am perfecţionat această metodă a noastră, nu ne vor mai trebui decât foarte puţini războinici, iar restul populaţiei va fi întrebuinţată la ocupaţii mai paşnice. În sfârşit, te rog continuă.

Valorosul abia putu să-şi oprească un zâmbet şi ridicându-se de pe scaun, făcu înconjurul mesei şi se opri lângă Tarzan.

– Aici este, după cum ştiţi, zise el punând un deget la baza craniului lui Tarzan, un corp mic, oval, de o materie brună-roşiatică, conţinând un lichid care influenţează creşterea ţesuturilor şi a organelor. E multă vreme de când am constatat că orice amestec în funcţionarea normală a acestei glande poate schimba creşterea fiinţei căreia îi aparţine.

Experienţele făcute de şoareci au dat cele mai remarcabile rezultate, însă ceea ce am intenţionat, să aduc la îndeplinire - a mări statura unui om - n-am fost în stare să o fac. Am încercat mai multe metode, iar într-o zi am să descopăr şi pe cea adevărată. M-am convins că sunt pe urma ei şi nu mi-a mai rămas decât, pur şi simplu, o serie de experimentări.

Ştiţi că, dacă cineva se loveşte peste obraz, uşor de tot, cu o bucată de piatră foarte netedă, are o senzaţie plăcută. Aplicând aceeaşi piatră pe aceeaşi faţă şi în acelaşi fel, însă cu o forţă mai mare, vom vedea că senzaţia este cu totul opusă. Frecând această piatră încet peste faţă de mai multe ori în sus şi în jos, apoi

repetând aceeaşi mişcare de un număr mai mare de ori, vom descoperi că rezultatele sunt cu totul altele. Iată dar cât de aproape am ajuns de o soluţie: am metoda corectă, dar aplicarea nu e tocmai corectă.

Sunt în stare să reduc mărimea oricărei fiinţe, dar nu o pot mări şi cu toate că pot reduce cu multă uşurinţă, nu pot hotărî de mai înainte durata reducerii. În unele cazuri, subiectele nu şi-au revenit în starea normală decât după treizeci şi nouă de săptămâni, iar în altele durata nu a fost de trei săptămâni.

Au fost şi cazuri când starea normală a fost recâştigată gradat în timp de şapte zile; iar alte cazuri, când subiectele au trecut deodată de la starea redusă la cea normală, în mai puţin de un minut. Acest fenomen din urmă a fost întotdeauna însoţit de ameţeli şi chiar leşin, în clipele care precedau deşteptarea.

– Bineînţeles, comentă Fălosul. Acum să vedem şi noi. Eu cred că lucrul e cu mult mai simplu decât ţi-l închipui d-ta. Mi-ai spus că, pentru a reduce mărimea acestui om, l-ai izbit cu o piatră la baza craniului. Prin urmare, spre a-i mări statura, lucrul cel mai natural şi mai ştiinţific ar fi să-i dai o lovitură la fel drept în frunte. Adu o piatră şi am să-ţi dovedesc exactitatea teoriei mele.

În primul moment, Valorosul nu ştiu cum să facă să împiedice intenţia stupidă a regelui, fără ca să-l umilească şi fără ca să-i stârnească; dar, ca oricare curtean al Fălosului, era obişnuit să gândească repede în asemenea împrejurări. De aceea, găsi numaidecât o scăpare din dilema sa.

– Înalta voastră pricepere, Majestate, este mândria poporului nostru, iar glumele adânci ale înălţimii voastre fac disperarea curtenilor. Printr-o figură de stil din cele mai îndemânatice, aţi şi dat ideea atingerii succesului. Inversând felul cum am redus statura lui Zuantrol, vom fi în stare să o şi mărim. Dar ce folos? Am încercat aceasta şi nu am reuşit. Totuşi, nu strică să repetăm experienţa

după cum a fost făcută la început, apoi inversând lucrarea vom fi în stare, poate, să dăm de cauza nereuşitelor din trecut.

Şi, ducându-se repede în partea cealaltă a odăii, deschise unul din multele dulapuri de acolo şi luă dintr-o cuşcă o veveriţă, cu care sa înapoiat la masa regelui. Acolo legă animalul de o scândură foarte netedă, cu ajutorul unor ţăruşi mici şi cu sfoară: cu picioarele întinse în afară, cu corpul lăţit de scândură şi cu falca de jos aşezată pe o mică placă de metal înfiptă în scândură la acelaşi nivel cu suprafaţa acestea.

După aceea, aduse din dulap o cutie mică de lemn şi un disc mare de metal montat vertical între două suporturi ce îi permiteau să se învârtă cu ajutorul unei manivele.

Pe aceeaşi cu discul mobil era un disc staţionar. Acesta părea construit din şapte segmente, fiecare din material diferit.

Din toate aceste segmente, ieşea câte o periuţă presată uşor pe discul ce se învârtea.

De partea cealaltă a fiecărui segment din cele şapte ale discului staţionar, era aninat câte un fir de sârmă subţire. Valorosul uni aceste sârme cu şapte posturi ce se proiectau de pe suprafaţa cutiei de lemn. Unul singur dintre firele de sârmă animat la un post de pe una din părţile cutiei avea la cealaltă extremitate o mică placă de metal, curbată şi aninată, la rândul ei, de interiorul unei zgarde de piele. Valorosul aşeză această zgardă pe gâtul veveriţei, aşa ca placa de metal să vină în contact cu pielea de la baza craniului şi cât mai aproape de glanda hipofiză.

Îşi îndreptă apoi toată atenţia asupra cutiei de lemn, peste care, pe lângă cele şapte posturi de legătură, mai era un instrument rotund, un cadran marcat pe margine de o serie de hieroglife.

Din centrul acestui cadran se proiectau şapte tuburi

concentrice, de fiecare din ele atârnând câte un ac, ale căror forme sau culori se deosebeau între ele. Sub cadran, în capacul cutiei, erau fixate şapte discuri mici de metal ca să stea în arcul unui cerc, din centrul căruia se învârtea un tub de metal aranjat în aşa fel, încât capătul său liber putea fi mişcat până la oricare din cele şapte discuri de metal, după voinţa operatorului.

După ce făcu toate legăturile, Valorosul mişcă uşor capătul liber al tubului de la un disc de metal la altul, ţinându-şi tot timpul privirile aţintite asupra cadranului, ale cărui şapte ace se mişcau în diferite feluri, după cum schimba tubul de la un punct la altul.

Fălosul se uită şi el cu cea mai mare atenţie, însă cu o expresie de mare nebunie, în timp ce robul Zuantrol, neobservat de ceilalţi, se apropiase de masă, să poată urmări mai bine această experienţă, ce înseamnă atât de mult pentru el.

Valorosul continuă să manipuleze tubul mişcător, iar acele continuau să se mişte încoace şi încolo, de la o serie de hieroglife la alta, până când, în cele din urmă, „Valmakul”, omul de ştiinţă, rămase satisfăcut de începutul operaţiilor sale.

– Nu este totdeauna uşor, zise el, să poţi acorda instrumentul la frecvenţa organului asupra căruia lucrăm. Din orice materie, până şi dintr-un lucru neîntruchipat ca gândirea, emană particule identice micrometrice care abia se pot observa cu cele mai delicate instrumente ale mele.

Aceste particule constituie structura bazică a tuturor lucrărilor, fie însufleţite, fie neînsufleţite, cu trup sau fără trup. Frecvenţa, cantitatea şi ritmul emanaţiilor determina natura substanţei.

Odată găsit pe cadran coeficientul glandei în operaţie, va fi necesar, spre a putea interveni în funcţionarea ei proprie - şi nu numai să oprim creşterea acestei fiinţe, ei chiar să o inversăm - va trebui, zic, să micşorăm

frecvenţa şi să mărim cantitatea şi compoziţia ritmului acestor emanări.

Aceasta este ceea ce am de gând să fac acum.

Şi zicând aceasta. Valorosul manipulă câţiva butoni de pe una din laturi cutiei, apoi, apucând mânerul discului liber, începu să învârtească cu iuţeală.

Rezultatul fu instantaneu şi din cele mai mişcătoare.

Sub privirile Fălosului şi ale lui Zuantrol, veveriţa începu să se micşoreze, deşi îşi menţinea proporţiile neschimbate.

Tarzan, care urmărise fiecare mişcare şi fiecare cuvânt al Valmakului, se aplecase mult asupra mesei, ca să-şi poată însemna în memorie, cât mai exact, poziţia celor şapte ace. Regele uitându-se în sus, observă numaidecât cât de mult interes acorda Tarzan acestei operaţii.

– Nu ne mai trebuie ăsta aici, zise el, adresându-se Valorosului Trimite-l înapoi!

– Da, Majestate răspunse Valorosul, chemând un războinic, căruia îi dădu ordin să-l ia pe Tarzan şi pe Crăişor şi să-i ducă în altă cameră, până când prezenţa lor ar fi fost din nou necesară.

CAPITOLUL XV - Închisoarea.

Au fost conduşi prin mai multe camere şi coridoare înspre centrul clădirii, la acelaşi etaj cu camera în care rămăseseră regele şi Valorosul, până când au fost împinşi, în cele din urmă, într-o cameră mică; iar în urma lor ostaşii închiseră şi zăvorâră o uşă grea de stejar.

În această cameră nu era nici o lumânare. Totuşi, întunericul era micşorat de o lumină slabă de afară, aşa că se putea vedea puţin în interior. Camera conţinea două bănci şi o masă…, atâta tot. Lumina întră în cameră printr-o deschizătură îngustă, bine închisă, pe unde se putea vedea că era încă ziuă.

– Iată-ne singuri, şopti Crăişor. Acum putem vorbi cel puţin. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă, adăugă el, „nu te încrede nici măcar în pietrele camerei tale”.

– Unde suntem? Întreabă Tarzan. Tu cunoşti mai bine decât mine sistemul minunian de construcţie.

– Suntem la cel mai de sus etaj al cupolei regale a Fălosului, răspunse prinţul. Regele nu vizitează celelalte cupole din oraş cu atâta lipsă de pompă. Fii sigur, deci, că este cupola lui Fălosul. Acuma ne aflăm în una din camerele cele mai de mijloc, alături de luminatorul central, care străbate cupola de jos în sus până la acoperiş.

Din acest motiv nu avem nevoie de lumânare pentru a ne susţine viaţa; putem obţine aer îndeajuns prin deschizătura alăturată şi acum, spune-mi şi mie ce s-a întâmplat în camera aceea, în timpul cât ai stat împreună cu Fălosul şi Valorosul.

– Am descoperit felul cum mi-a redus statura, răspunse Tarzan şi ceva mai mult, am mai descoperit că în orice moment pot reveni la mărimea mea normală…, o întâmplare care poate avea loc în termen de trei până la

treizeci şi nouă de săptămâni de la data reducerii. Nici chiar Valorosul nu poate spune cu siguranţă când va avea loc aceasta.

– Să sperăm că n-o să se întâmple atâta vreme cât eşti în această cămăruţă, exclamă Crăişor.

– Aş avea mult de furcă până să ies afară, zise Tarzan.

– N-ai putea să ieşi niciodată, îl încredinţă prietenul său Crăişor. Îţi pot spune cu siguranţă că, dacă înainte de a fi redus, te-ai fi putut strecura pe brânci prin coridoarele mai largi de la etajele de jos, n-ai fi putut trece însă prin nici unul din coridoarele mai mici de la etajele de mai sus, care bineînţeles că sunt reduse în mărime proporţională cu înălţimea.

– În cazul acesta, trebuie să caut să ies de aici pe cât se va putea mai repede, zise Tarzan.

Crăişor se uită la el, clătinând din cap.

– Speranţa e unul din cele mai frumoase lucruri, prietene dragă, îi zise. De-ai fi minunian, ai şti că, în circumstanţe ca acelea în care ne găsim noi acum, orice speranţă este o pierdere zadarnică de energie mintală. Uită-te la aceste zăbrele; crezi că le poţi scoate din loc?

Şi, zicând acestea, Crăişor se duse la fereastră şi căută să zguduie gratiile cele groase de acolo.

– Nu le-am examinat încă, răspunse Tarzan; totuşi nu-mi voi pierde niciodată speranţa. Dacă poporul tău nu este pesimist, să ştii că acesta e motivul principal pentru care rămâne totdeauna în robie. Sunteţi prea fatalişti, Crăişor.

Şi tot vorbind, străbătu camera oprindu-se lângă prinţ şi apucând una din gratiile ferestrei.

– Mie nu mi se par prea tari, zise el.

Şi în acelaşi timp apăsă cu putere pe una din ele.

– Iată-le că se îndoaie!

Tarzan era foarte interesat acum, dar şi Crăişor nu mai puţin. Tarzan trase cu putere de două bare şi a reuşit ca să le smulgă din loc.

Crăişor se uită la el cuprins de cea mai mare mirare.

– Valorosul şi-a redus mărimea, dar ţi-a lăsat toată puterea pe care o aveai înainte, constată el.

– Altfel nu-mi pot nici eu explica succesul încercării mele, răspunse Tarzan, care, în timpul acesta, scoase şi celelalte gratii de la fereastră.

A îndreptat pe una din cele mai scurte şi le dete lui Crăişor, zicându-i:

– Acesta are să-ţi servească ca armă şi încă o armă destul de bună, de vom fi cumva nevoiţi să ne batem pentru libertatea noastră.

După aceea, se apucă să îndrepte încă o gratie, pentru el, sub privirile de mirare ale mărunţelului.

– Şi ai intenţia, întreabă el, să înfrunţi o cetate întreagă de 480.000 de oameni aşa, înarmat numai cu o bucată de fier?

– Fireşte, răspunse Tarzan, dar şi cu inteligenţa mea.

– Vei avea nevoie de toată deşteptăciunea ta.

– Şi am s-o întrebuinţez, n-ai grijă, îl asigură Tarzan.

– Şi când ai de gând să începi? îl întrebă Crăişor.

– La noapte, mâine, săptămâna viitoare…, cine poate şti! răspunse Tarzan, să se ivească prilejul necesar. Ea am să stau la pândă şi am să plănuiesc într-una. În felul acest, vezi bine, am început evadarea din clipa când mi-am venit în fire şi am aflat că sunt prizonier.

Crăişor, clătină din cap cu dezamăgire.

– Văd că nu ai nici o încredere în mine, se plânse Tarzan.

– Tocmai asta am, încredere…, încredere, replică Crăişor. Judecata îmi spune că nu vei putea reuşi şi totuşi, mi-am legat soarta de a ta, sperând că vei reuşi…, da, încrezându-mă în succesul tău. Dacă nici acesta nu este încredere, atunci nu ştiu cum i se mai poate zice.

Tarzan zâmbi. El râdea foarte rar, dar zâmbetul lui era unul dintre cele mai fermecătoare.

– Să începem atunci, zise el. Mai întâi, vom aşeza la loc

aceste gratii, astfel ca de la intrare să pară că nu au fost atinse, deoarece bănuiesc că vom avea, din când în când, câte un vizitator: de exemplu, cineva care ne aduce de mâncare...; acela care va veni până aici nu trebui să aibă nici un motiv de bănuială.

Potriviră împreună gratiile, astfel ca să poată fi scoase din loc cât se poate mai iute. În timpul acesta, începuse să înnopteze şi în cameră se făcu întuneric.

Nu trecu mult de când ispràviseră cu aranjarea gratiilor şi uşa camerei lor se deschise, dând acces la doi ostaşi, care îşi luminau drumul cu lumânări şi escortau un rob, încărcat cu vase în care se aflau mâncare şi apă de băut.

Când să plece împreună cu robul, lăsându-le mâncarea şi băutura înăuntru, lângă prag, războinicii luară şi lumânările cu dânşii. Crăişor îi strigă spunându-le:

– Nici noi nu avem lumânări. Lasă-ne te rog, una de-ale voastre.

– Nu aveţi nevoie de lumânări în camera aceasta, răspunse ostaşul. O noapte în întuneric o să vă prindă bine, iar mâine vă înapoiaţi în cariere. Valorosul a isprăvit cu voi. În cariere veţi avea destule lumânări.

Şi, zicând aceasta, ieşi din încăpere, zăvorând uşa după el. Cei doi robi auziseră zgomotul făcut de zăvor, însă nu mai răspunseră nimic. În cameră era acum atât de întuneric, de numai cu multă greutate şi pe dibuite, găsiră vasele în care era hrana şi apa ce li se adusese.

– Ce zici de asta? întreabă Crăişor, începând să mănânce. Mai crezi oare că are să-ţi fie uşor să scapi, când mâine ai să te găseşti din nou în cariere sub pământ.

– Nu o să se întâmple aceasta, răspunse Tarzan. Nici eu, nici d-ta nu vom fi mâine în cariere.

– Cum aşa? întreabă prinţul.

– Pentru că, ei având intenţia să ne ducă mâine în cariere, urmează să scăpăm de aici la noapte, răspunse.

Drept orice răspuns, Crăişor râse cu poftă.

După ce Tarzan termină de mâncat, se sculă şi se duse la fereastră, de unde luă gratiile. Apoi, luând pe aceea pe care o alese pentru el, se strecură printre pereţii ferestrei până la marginea din afară a pervazului, deoarece, cu toate că odaia lor se afla la cel din urmă etaj, zidurile erau destul de groase, mai bine de zece huali (unitatea de bază în Minunia, măsurând, după sistemul nostru, opt centimetri).

La această înălţime deschizătura ferestrei era cu mult mai îngustă decât aceea de la etajul interior La cele de jos, un războinic putea să stea în picioare şi să treacă cu pieptul înainte prin aceste deschizături.

La acest nivel Tarzan se văzu nevoit să meargă pe burtă până la marginea din afară.

Ajunse acolo, privirile sale nu întâmpinară decât un gol întunecos, deasupra căruia străluceau stelele, iar în dreapta şi în stânga se vedea reflexul luminilor interioare, arătând unde se aflau camerele luminate din interiorul cupolei. Deasupra lui nu era decât mică distanţă până la vârful cupolei. Până jos era un spaţiu enorm, de peste patru sute de huali, aproximativ treizeci de metri.

Tarzan, după ce văzu tot ce era de văzut de la marginea deschizăturii ferestrei, se înapoie în odaie.

– Ce distanţă este, Crăişor, întreabă el, de la fereastra asta până la acoperişul cupolei?

– Cel puţin doisprezece huali (aproximativ un metru), Răspunse mărunţelul.

Tarzan luă cea mai lungă gratie şi măsură în sus cum putu mai bine.

– Prea departe, zise el.

– Ce este prea departe? întreabă Crăişor.

– Ei şi! Care deosebirea dacă acoperişul e mai aproape sau…, nu cumva aveai intenţia să apuci pe acoperiş, ca să scapi de cupolă?

– Fireşte, dacă era posibil, adică dacă puteam ajunge până pe acoperiş. Acum însă trebuie să o apucăm în direcţia luminatorului, ceea ce va însemna că trebuie să traversăm întreaga cupolă din interiorul luminătorului până în afară. Drumul celălalt ar fi fost mai potrivit, prezentând mai puţină primejdie de a fi descoperiţi.

La auzul acestora din gura lui Tarzan, Crăişor începu să râdă cu mare poftă şi-i răspunse:

– Îmi face impresia că eşti încredinţat că, spre a scăpa dintr-un oraş minunian, nu ai de făcut nimic altceva decât să porneşti la drum şi să te depărtezi de el. Ei asta nu se poate.

La privirea mirată a lui Tarzan, Crăişor continuă:

– Ai uita de santinele? Nu te gândeşti că mai sunt şi patrule pe afară? Ai să fii descoperit înainte de a ajunge la jumătatea drumului, coborând cupola, bineînţeles dacă poţi ajunge până acolo fără să cazi şi să-ţi zdrobeşti oasele.

– Atunci poate că luminatorul ar fi cea mai sigură cale de scăpare, zise Tarzan. Pe aici vom fi descoperiţi cu multă greutate şi poate ajunge la fund, pentru că în interiorul luminătorului este întuneric, ca într-un beci.

– Ce spui? Vrei să te cobori în luminator? Ai înnebunit! Nici până la etajul următor nu poţi coborî fără să cazi, iar până la fundul luminatorului sunt peste patru sute de huali.

– Aşteptă şi ai să vezi, îi spuse Tarzan misterios.

După aceea, Crăişor îl auzi pe tovarăşul său umblând de colo până colo prin odaie. Mai auzi şi alte zgomote: acela făcut de metal prin frecarea lui de o piatră. După puţin, auzi nişte ciocănituri, silenţioase dar ferme.

– Ce faci acolo? întreabă el pe Tarzan.

– Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse acesta.

Crăişor trebui să aştepte, stăpânindu-şi curiozitatea.

După un timp Tarzan întrerupse tăcerea.

– Ai fi tu în stare să găseşti camera în care se află

închisă Îngeraş în carieră? întreabă el.

– Pentru ce? întreabă prinţul.

– Pentru că ne ducem după dânsa, explică Tarzan. I-am promis că nu vom pleca de aici fără să nu o luăm şi pe ea.

– Sunt în stare să o găsesc, răspunse Crăişor cam cu supărare, după cum se păru lui Tarzan.

Tarzan lucră câteva timp în tăcere, neauzindu-se nimic altceva decât roaderea fierului de piatră sau a fierului de fier şi o ciocneală înăbuşită.

– Ascultă, Crăişor, întreabă Tarzan deodată, cunoşti tu pe oricare locuitor din Mărunţica?

– De, nu aş putea afirma aceasta, răspunse Crăişor. În Mărunţica sunt un milion de suflete, dacă socoteşti şi robii. De unde să-i pot cunoaşte pe toţi?

– Dar cunoşti tu din vedere pe toţi care locuiesc în cupola regală?

– Fireşte că nu; nu pot să-i cunosc pe toţi care locuiesc în cupola regală, răspunse măruntelul. Totuşi, cunosc cea mai mare parte dintre nobili şi dintre războinici, cel puţin din vedere, dacă nu şi după nume.

– Dar altcineva îi cunoaşte pe toţi? întreabă Tarzan.

– N-aş crede, răspunse Crăişor.

– Foarte bine! Exclamă Tarzan.

După aceea, urmă iarăşi un timp de tăcere, întreruptă, tot de către englez.

– Încă ceva: un războinic poate merge oriunde în oraşul tău fără să fie întrebat?

– Oriunde, în împrejurări obişnuite, afară de cupola regală, în timpul zilei.

– Atunci nu poate să treacă pe acolo nici în timpul nopţii?

– Fireşte că nu.

– Dar în timpul zilei, poate să meargă un războinic unde ar vrea, prin cariere?

– Dacă ar avea un serviciu de făcut, sau e trimis de

cineva, nu-l întreabă nimeni despre afacerile sale.

Tarzan mai lucră o bucată de vreme în tăcere.

– Haide, zise el deodată. Suntem gata de plecare. La drum!

– Merg şi eu cu tine, zise Crăişor, pentru că ţin la tine şi socotesc că este mai bine să mor, decât să trăiesc rob. În felul acesta, vom avea, cel puţin, satisfacţia timpului ce ne mai rămâne de trăit, deşi atât plăcerea cât şi timpul vor fi de scurtă durată.

– Eu cred că vom gusta destulă plăcere, dragă prietene, răspunse Zuantrol. De va fi să nu putem scăpa, fii sigur că şi eu gândesc ca tine: mai bine mort, decât rob toată viaţa. Am ales noaptea asta pentru primii noştri paşi către libertate, deoarece îmi dau seama că, odată ce ne vom întoarce în carieră, şansele noastre de scăpare vor fi reduse aproape la zero, iar acum e singura noapte când mai suntem deasupra pământului.

– Şi cum crezi că o poţi ieşi din camera asta?

– Prin luminator. Însă spune-mi: vreunul din robii cu tunică albă intră vreodată ziua în cariere?

Crăişor se miră de rostul acestor întrebări privind evadarea lor; cu toate acestea, răspunse cu răbdare:

– Nu, dragă, tunicile albe nu se văd niciodată în cariere.

– Ai la tine gratia pe care am îndreptat-o?

– Da.

– Urmează-mă, pe deschizătura ferestrei. Ia cu tine şi celelalte fiare pe care le voi lăsa în deschizătură. Eu duc cu mine pe cele mai multe. Gata? Haide, dar!

Crăişor îl auzi pe Tarzan strecurându-se pe deschizătura ferestrei, fiarele pe care el le ducea în braţe întrerupând puţin tăcerea din cameră. Îl urma iar la intrarea între pereţii ferestrei, găsi câteva fiere pe care Tarzan le lăsase acolo pentru el.

Nu era decât patru, cu capetele îndoite în formă de cârlig. Era lucrarea pe care o făcuse Tarzan în întuneric…

iar Crăişor se mira de rostul lor. După câteva clipe. Înaintarea lui printre pereţii ferestrei a fost întreruptă de corpul lui Tarzan.

– Aşteptă un moment, zise acesta, până fac o gaură în marginea ferestrei; când o isprăvesc, vom fi gata.

După câteva momente, întoarse capul către tovarăşul său, zicându-i:

– Dă-mi barele de fier. După ce Crăişor i-a dat fierul cu cârlige la capete, îl auzi pe Tarzan lucrând ceva cu ele, fără mult zgomot.

Apoi îl auzi pornind înainte de deschizătura îngustă şi după puţin, Tarzan vorbindu-i din nou, mărunţelul îşi dădu seama că prietenul său s-a întors cu faţa spre el.

– Am să cobor eu mai întâi, Crăişor, zise el. Tu vino numai până la margine, iar, când mă vei auzi fluierând o dată, urmează-mă.

– Unde? întreabă prinţul.

– Jos în luminator, până la cea dintâi deschizătură la care vom ajunge şi să ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie nimeni în jos, măcar pe o distanţă de optsprezece huali. Am răsucit firele unul cu altul, iar cârligul de sus l-am băgat în gaura pe care am făcut-o în marginea ferestrei. În felul acesta, am construit un lanţ de optsprezece huali.

– Adio, prietene, zise Crăişor.

Tarzan zâmbi şi coborî afară din marginea ferestrei. Într-o mână avea fierul pe care-l oprise ca armă, iar cu cealaltă se atârnase de marginea ferestrei.

Sub el, pe o lungime de optsprezece huali (aproximativ un metru şi jumătate) atârna scara atât de şubredă făcută, din cârligele de fier ale gratiilor de la ferestre, iar mai jos de acesta un gol de peste treizeci de metri şi un întuneric de nedescris.

Tarzan nu ştia ce poate fi la fundul luminatorului. Se putea prea bine să fie chiar deasupra acoperişului camerei tronului regal, după cum era cazul în oraşul lui Inimă-Tare. Se mai putea, de asemenea, să nu fie decât

o curte interioară a clădirii.

Adevărul era imaterial, deoarece, dacă scara lui, atât de şubred improvizată, ar fi alunecat din gura pe care o făcuse în marginea de afară a ferestrei, sau, dacă vreunul din cârlige s-ar fi dezdoit sub greutatea lui, nu l-ar fi aşteptat decât o moarte îngrozitoare.

Se agăţă cu o mână de partea de sus a scării, după care, cu mâna în care ţinea fierul, se agăţă mai de jos de alt cârlig al scării. În felul acesta, cobora, rând pe rând, cu câţiva centimetri, foarte încet şi cu multă băgare de seamă, din două motive: cel mai important era acela că se temea ca nu cumva vreun cârlig să se dezdoaie deodată şi să fie precipitat în abis. Celălalt motiv era nevoia de a păstra liniştea.

Domnea un întuneric din cele mai mari, chiar acolo unde se afla el, atât de aproape de acoperiş. Amănuntul acesta era mai mult un avantaj pentru el, ascunzându-l de ochii vreunui ostaş ce s-ar fi uitat întâmplător pe vreo deschizătură a ferestrelor în partea opusă a luminatorului.

În timpul cât cobora, mişca picioarele şi într-o parte şi într-alta, pe lângă zid, ca să dea peste vreo deschizătură. Au ajuns cu mâinile aproape de sfârşitul scării şi tot nu simţise încă nici o deschizătură. În sfârşit, piciorul lui izbi la un moment dat în gol şi lăsându-se să atârne în spaţiu, simţi că talpa i se opreşte în marginea unei ferestre.

Coborî mai mult, până când putea privi în interior. Văzând că în odaie este întuneric, ceea ce însemna că nu dă în nici o cameră de locuit, ei poate numai într-un coridor, se coborî cu totul în intrarea ferestrei, sperând că partea dinăuntru nu va fi zăbrelită ca fereastră de sus şi că nici uşa nu va fi zăvorită pe dinafară. După aceea, fluieră o dată foarte uşor după Crăişor. N-a trecut decât o singură clipă şi simţi că scara de fier se mişcă: indiciu că tovarăşul său începuse să coboare.

Deschizătura ferestrei în care se afla el acum era mai

înaltă decât aceea a camerei din care ieşise, astfel că putea să sta drept în picioare. Aştepta acolo până sosi şi mărunţelul, pe care îl ajută să coboare lângă el.

– Uf! exclamă prinţul în şoaptă. N-aş putea să fac lucrul ăsta în timpul zilei, când aş vedea toată distanţa până la jos. Acum ce mai urmează? Am ajuns mai departe decât am visat vreodată că am putea ajunge. Încep să cred că scăparea noastră este în limitele posibilului.

– Nici n-am început încă, îl asigură Tarzan. Începem de acum încolo. Haide la drum!

Luând fiecare în mână fierul din care improvizaseră o armă atât de primitivă, se furişară încet printre pereţii ferestrei până de partea cealaltă a grosimii zidului.

Din fericire pentru ei, nu era nici o gratie la această fereastră să le împiedice înaintarea, aşa că au sărit jos în interiorul camerei. Apoi, pe dibuite, pipăind cu piciorul de câteva ori îl punea pe pardoseală şi cu arma întinsă înaintea lui, Tarzan făcu ocolul camerei, pe care o găsi destul de încărcată cu damigene şi sticle aşezate în lăzi de lemn.

La spatele lui venea tot atât de subtil, Crăişor. Prinţul de Mărunţica.

– Au ajuns într-o cameră în care nobilii însărcinaţi cu aplicarea legilor de producere a vinului au ascuns marfa pe care au confiscat-o, şopti mărunţelul la urechea lui Tarzan.

Am auzit destul de multe despre această afacere de când am fost făcut prizonier…; războinicii robii par a nu vorbi decât despre aceasta şi despre taxele mari la care sunt supuşi. Se prea poate ca uşile acestei camere să fie zăvorâte cât se poate de bine pe dinafară…; ei păzesc aceste băuturi interzise mai mult decât şi-ar păzi aurul şi giuvaerurile.

– Am găsit un loc deschis care duce până la uşă, şopti Tarzan. Uite, se şi vede lumină pe sub uşă.

S-a strecurat pe furiş până la capătul drumului ce ducea la uşă. Amândoi îşi ţineau strâns în mâna armele, iar Tarzan încearcă uşor să apese pe clanţă. Nu era închisă. Încet, încet, Tarzan o deschise de câteva degete.

Prin această crăpătură putea să vadă o parte din camera alăturată. Pardoseala era acoperită cu covoare din cele mai bogate, moi şi groase. Porţiunea de zid pe care o vedea între deschizătura uşii era acoperită cu ţesături bogate, în culori vii şi desene din cele mai ciudate..., desene splendide, dar barbare. Înaintea lor zăcea întins pe pardoseală, cu faţa în jos, un om, iar lângă capul lui se formase un loc de un lichid roşu, care pătase covorul cel alb de sub el.

Tarzan mai deschise uşa de vreo palmă şi văzu încă trei oameni, dintre care doi erau întinşi pe pardoseală, iar al treilea pe un divan.

Această scenă, atât de măreaţă în coloritul ei şi atât de tragică prin sugestia misterului unor morţi violente, a provocat din partea Tarzan o privire mai lungă decât ar fi acordat în alte împrejurări.

După aceea, deschise uşa larg de tot, sări până în centrul camerei, ridicând arma gata să lovească, nedând posibilitate de atac niciunui duşman care s-ar fi ascuns după uşă. Bineînţeles că dacă intra încet în cameră, ar fi fost în primejdia ca cineva să-l atace, dacă acel cineva s-ar fi ascuns după uşă în acest scop.

Însă, prin săritura făcută până în mijlocul camerei, a putut să vadă de împrejurul său şi să pareze.

În felul acesta, orice atac s-ar fi proiectat împotriva lui. Totuşi, o privire rapidă prin cameră îi arătă că nu era nimeni acolo care ar putea fi în stare să-l atace, deşi pe pardoseală, de partea cealaltă a camerei unde nu văzuse încă, erau şase oameni întinşi pe jos şi îngrămădiţi într-un colţ.

CAPITOLUL XVI - Plimbarea celor doi travestiţi.

Crăişor stătea alături de Tarzan, cu arma ridicată gata să riposteze contra oricui ar fi îndrăznit să-i întrebe ce caută în acea cameră. După câteva clipe însă, lăsă jos mâna în care ţinea gratia, dând drumul fierului pe pardoseală, în timp ce figura lui se însenină de un zâmbet.

Tarzan se uita la el cu mirare.

– Cine sunt oamenii aceştia? întreabă el. Ai putea să-mi spui pentru ce au fost omorâţi?

– Nu sunt morţi, amice, răspunse Crăişor. Sunt nobilii în grija cărora s-a dat oprirea vinului. Nu sunt morţi..., sunt morţi de beţi.

– Bine, dar sângele de la capul acestuia de lângă mine? întreabă Tarzan.

– Nu e sânge, ei vin roşu.

Tarzan zâmbea.

– Nici nu puteau alege mai bine noaptea în care să facă chef, a zis el. Dacă nu se îmbătau, am fi găsit închisă uşa pe care am intrat. Da, desigur, dacă nu se îmbătau, am fi avut de a face cu zece războinici care să ne oprească drumul. Am avut noroc.

Abia au terminat de vorbit, când o uşă de partea cealaltă a camerei s-a deschis larg de tot şi pe ea intrară doi războinici. Mai întâi s-au uitat la cei doi străini din faţa lor, apoi prin cameră, la trupurile celorlalţi.

– Ce căutaţi aici, robilor? A întrebat unul.

– Şşş! spunea Tarzan, punând un deget la buze.

Intraţi repede, ca să nu vă audă şi ceilalţi.

– N-are cine să ne audă! îi răspundea un ostaş.

Cu toate acestea, au intrat amândoi în cameră închizând uşa după ei.

– Ce înseamnă aceasta? îl întreabă pe celălalt ostaş.

– Înseamnă că sunteţi prizonierii noştri, a strigat Tarzan, trecând repede pe lângă ei şi punându-se cu spatele în faţa uşii, cu drugul de fier, gata să lovească.

Cei doi potriviţi se strâmbau într-un rânjet hidos şi trăgându-şi săbiile, au sărit asupra lui Tarzan, uitând, în momentul acela, de mărunţelul care, la rândul lui, a profitat de prilej, luând sabia din teaca unuia dintre nobilii amorţiţi de beţie.

Această substituire de arme, îl făcea un adversar primejdios oriunde în Minunia, pentru că între toţi nobilii din Mărunţica, nu exista altul care să mânuiască sabia cu atâta îndemânare ca prinţul de coroană.

Tarzan numai cu un drug de fier, trebuia să înfrunte doi spadasini deodată şi poate că ar fi fost învins dacă, în momentul acela, nu-i venea în ajutor Crăişor, atacând un războinic.

Celălalt războinic s-a luptat cu Tarzan.

– Cum ai spus? Prizonierii tăi? Na!

Cu astfel de cuvinte, potrivitul l-a ataca mereu pe Tarzan. El, deşi nu putea duela cu aceeaşi îndemânare ca adversarul său, nu se împotrivise zadarnic pe timpul lui Bolgani şi a lui Numa.

Mişcările sale erau ca fulgerul, iar puterea sa era tot atât de mare ca şi înainte de a fi micşorat în statură de către Valorosul.

La primul asalt al celor doi războinici, sări deoparte ca să evite împunsăturile de sabie, dar, spre marea mirare care avusese intenţia să nu fie decât un pas mai departe, se văzu ocolind întreaga încăpere.

Adversarul l-a ajuns imediat, atacându-l cu furie, în timp ce tovarăşul lui era ocupat cu prinţul moştenitor al Mărunţichii, Crăişor.

De două ori a apărat Tarzan loviturile de sabie cu fierul lui. O împunsătură din partea adversarului fu aproape să-l străpungă; Tarzan sări de o parte tocmai la timp.

A fost momentul cel mai primejdios, deoarece ostaşul

împungea înspre abdomen..., primejdios pentru Tarzan, dar pentru adversarul său fu chiar momentul morţii, căci, în clipa când vârful săbiei sale trecea pe lângă Tarzan fără să-l atingă, acesta învârti drugul de fier şi lovi pe potrivit, sfărâmându-i capul în bucăţi.

După aceea, vru să-l ajute pe Crăişor, dar fiul lui Inimă-Tare nu avea nevoie de ajutor. Chiar în momentul acela a băga sabia în pieptul adversarului, care căzu la pământ.

Crăişor s-a răsucit pe călcâie, căutând să alerge în ajutorul lui Tarzan, dar ceea ce a văzut îl făcu să zâmbească de plăcere.

– Ai întrecut, numai cu un drug de fier, pe un spadasin din Minunia! strigă el. N-aş fi crezut cu putinţă, aşa că m-am grăbit să-mi dau gata adversarul, ca să-ţi pot veni în ajutor, până nu era prea târziu.

Tarzan începu să râdă.

– Închipuie-ţi, adăugă el şi eu m-am gândit la acelaşi lucru în privinţa ta.

– Şi ai fi avut toată dreptatea, dacă nu aveam norocul să pun mâna pe sabia aceasta, îl asigură Crăişor. Acum, ce mai facem? a întrebat el. Am ajuns mult mai departe de cât mi se părea posibil.

De acum încolo, nimic nu mă va mai surprinde.

– O să schimbăm hainele cu nenorociţii aceştia de cavaleri, îi spunea Tarzan, începând să se dezbrace pe când vorbea.

– Fă şi tu la fel ca mine şi vei vedea imediat.

– Văd că mai este şi altă lume tot atât de mare ca şi minunieni, a declarat el, cu toate că, până nu te-am cunoscut pe tine, n-aş fi crezut una ca asta.

Câteva clipe mai târziu, amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele războinicilor din Potrivita, iar Tarzan încercă să îmbrace pe unul din cei doi ucişi de ei cu tunica lui verde.

– Dar asta de ce o mai faci? Se mira prinţul.

– Fă şi tu la fel ca mine şi vei vedea imediat. Crăişor făcu după cum i s-a spus şi după ce schimbarea era

completă, Tarzan arunca un cadavru pe umăr, ducându-l în magazia de vinuri, urmat de Crăişor, care aducea pe cadavrul celălalt.

Trecând printre pereţii deschizăturii ferestrei până la marginea ei din afară, unde dădea în luminător, Tarzan a aruncat sarcina din spate, apoi a aruncat-o şi pe a lui Crăişor.

– Dacă nu vor examina prea de aproape, şiretenia mea va servi să-i convingă că am murit, încercând să fugim.

Şi, tot vorbind, desfăcu două din cârligele scării improvizate, pe care s-au coborât de la fereastra închisorii şi le-a aruncat după cadavre.

– Aceasta o să-i convingă şi mai mult, adăuga el ca explicaţie.

S-au întors amândoi în camera în care se aflau nobilii îmbătaţi şi unde Crăişor începu să le caute prin buzunare şi să le ia toţi banii ce i-a găsit.

– O să avem mare nevoie de bani, a zis el, dacă avem intenţia să pozăm în războinici potriviţi, fie chiar pentru un timp scurt. Eu cunosc acest popor din renumele lui şi prin urmare, ştiu că aurul poate cumpăra multe lucruri de care vom avea nevoie…; poate să facă chiar pe gardieni să închidă ochii la multe, iar funcţionarii să fie mult mai amabili faţă de noi, bineînţeles, dacă nu ghicesc adevărul.

– Partea aceasta a afacerii o las pe seama ta Crăişor, i-a răspuns Tarzan, pentru că eu nu cunosc obiceiurile poporului vostru. Să nu mai rămânem aici. Aceşti domni ne-au servit destul de bine, dar s-au servit şi pe ei prin urgia la care s-au dedat, căci şi-au salvat vieţile în felul acesta, ceea ce n-au putut face ceilalţi doi, care au fost oameni de treabă.

– Aşa e lumea, reflectă Crăişor.

– Văd şi eu că aşa e lumea, atât în Minunia, cât şi în oricare altă parte.

Tarzan porni înainte, spre uşă şi văzu că este un

coridor în loc să fie o altă cameră, după cum se aştepta, socotind după apropierea camerei de luminator. A pornit înainte pe coridor în cea mai mare tăcere.

La ora aceea târzie din noapte, coridorul era cu totul gol.

În drumul lor, treceau pe lângă camere luminate, unde dormeau liniştiţi bărbaţi cât şi femei, la lumina lumânărilor. Văzut o santinelă dormind la uşa apartamentelor unui nobil.

Nimeni nu i-a descoperit. În felul acesta, au trecut printr-o serie de drumuri înclinate şi coridoare ce nu se mai terminau.

Curând au ajuns departe de tot de camera în care au fost închişi şi de unde, bineînţeles, că ar fi început cercetările şi urmărirea lor, în cazul când corpurile aruncate în luminător n-ar fi fost descoperite imediat, sau poate ar fi fost recunoscute drept ceea ce erau în realitate.

La un moment dat, observă că se apropie de ei, în lungul unui coridor, un rob în tunică albă. El trecu mai departe, fără să le dea nici o atenţie, iar, după puţin apăru un alt rob, tot în tunică albă.

Tarzan şi Crăişor şi-au dat seama că se apropie dimineaţa şi că în curând coridoarele vor fi pline de locuitorii cupolei.

– Ar fi mai bine, zicea Crăişor, să găsim un loc unde să ne ascundem până când circulaţia pe coridoare se mai înteţeşte. Dacă e lume multă, nu vom fi băgaţi în seamă, cum am fi dacă e lume puţină pe coridoare.

Camerele pe lângă care treceau erau ocupate de familii. Cele libere erau fără lumânări, aşa că nu erau locuri bune de ascuns pentru mai multă vreme.

După puţin timp Crăişor atinge pe Tarzan pe braţ, arătându-i o serie de hieroglife deasupra unei uşi de care ei se apropiau.

– Iată cel mai potrivit loc, a zis el.

– Ce loc este acesta? a întrebat Tarzan.

Şi, apropiindu-se mai mult, a continuat cu surprindere:

– Vai, Crăişor, nu vezi că e plin de lume? Când se vor trezi aceştia, vom fi descoperiţi.

– Descoperiţi, da, însă nu recunoscuţi, a răspuns mărunţelul. Această cameră este un hotel de noapte, unde ne putem cumpăra pentru un scurt timp un loc de dormit. Fără îndoială că sunt destui vizitatori din alte cupole, aşa că străinilor nu li se va da multă atenţie.

Au intrat în cameră şi s-au adresat unui rob cu tunică albă.

– Lumânări pentru doi, ceru Crăişor, dând robului o monedă de aur din cele luate de la nobilii beţi.

Robul le-a dus în colţul celălalt al camerei, unde era destul loc pe podea iar după ce a aprins două lumânări, i-a lăsat în voia lor.

După aceea, amândoi fugari s-au întins pe jos, cu feţele spre perete, ca să poată fi şi mai mult apăraţi în timpul somnului.

Când Tarzan s-a trezit, văzu că n-a mai rămas nimeni în cameră, afară de el, Crăişor şi robul care le-a acordat sălaş. Robul le-a adus o găleată cu apă şi s-au spălat pe marginea unui canal ce înconjura camera de jur-împrejur, pe la baza zidului, după cum e obiceiul în Minunia.

Apa se scurgea prin nişte ţevi până dincolo de marginea cetăţii, unde era întrebuinţată pentru udatul semănăturilor.

Deoarece toată apa trebuia adusă în cupole până la diferitele etaje numai în găleţi, cantitatea întrebuinţată la spălat era redusă la minimum posibil, nobilii şi războinicii primind cea mai mare parte din apă, pe când robii în tunici albe trebuiau să se mulţumească cu ce a mai rămas, să se spele prin râurile pe lângă care se ridicau, de obicei, cupolele.

Robii în tunici verzi o duceau şi mai prost şi sufereau îngrozitor din cauza lipsei de apă toţi minunieni fiind

oameni cărora le plăcea curăţenia.

Aceşti robi trebuiau să se mulţumească cu apa ce se aduna din când în când prin locurile mai adânci ale carierelor, dar şi atunci numai dacă Ventalii le dădeau voie să întrebuinţeze această apă. În tot cazul, apa fiind stagnantă, nu era bună de băut, ei doar pentru spălat.

După ce Crăişor şi Tarzan s-au spălat cum au putut mai bine, au ieşit în coridor: unul din drumurile cele largi ale cupolei prin care acum treceau în sus şi în jos şiruri de oameni.

Fugarii au găsit în această mulţime cel mai bun mijloc de a se ascunde, nimeni nebăgându-i în seamă. Coridorul era bine luminat, la intervale dese, de lumânări groase, care aveau şi rolul de a purifica aerul.

Uşile deschise arătau prăvălii de diferite feluri, în care atât oamenii, cât şi femeile se tocmeau pentru mărfuri. Acum avu şi Tarzan prilejul, pentru prima oară, să vadă o parte din viaţa potriviţilor.

Toate prăvăliile erau conduse de robi în tunici albe, însă muşterii erau amestecaţi, atât războinici, cât şi robi, reprezentaţi ai ambelor sexe.

Era prima ocazie pentru el să vadă mai de aproape femeile din clasa războinicilor, în afara locuinţelor. A văzut el pe prinţesa Steluţa în palat şi a mai zărit din când în când, câte o femeie printre uşile deschise ale camerelor, dar acum le vedea de aproape, în oraş, pentru prima oară.

Feţele le erau vopsite cu un roşu închis, iar urechile albastru-deschis; îmbrăcămintea le era astfel întocmită, că piciorul stâng şi braţul stâng erau goale, cu toate că, de se întâmpla să se dezvelească cât de puţin glezna sau încheietura mâinii în partea dreaptă a corpului, îşi potriveau imediat îmbrăcămintea, dând dovadă de pudoare.

Pe când Tarzan le privea, i-a trecut prin cap o comparaţie între ele şi cucoanele în vârstă văzute în

toalete de ceremonie în Europa.

Acelea aveau gâtul şi spatele gol până sub umeri, fără să se sinchisească de aceasta, dar ar fi murit decât să lase să li se zărească cât de puţin un genunchi.

Acoperişul prăvăliilor erau acoperite cu desene strălucitoare, prezentând, de regulă, mărfurile ce se vindeau înăuntru, mărfuri descrise prin hieroglife. Tot în hieroglife era şi numele proprietarului prăvăliei.

După un timp, atenţia mărunţelului fu atrasă de una din aceste prăvăli şi atingându-şi prietenul de braţ, îi arătă cu mâna în direcţia aceea.

– Iată un loc unde se serveşte mâncare, a zis el. Hai să mâncăm!

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult în momentul de faţă, îi răspunde Tarzan. Crede-mă că sunt mort de foame!

Au intrat într-o prăvălioară unde mai mulţi muşterii stăteau pe jos, având lângă ei scăunaşe de lemn pe care li se servea mâncarea în vase de lemn.

Crăişor găsi un loc gol în fundul prăvăliei, însă departe de o uşa care dădea într-o altă cameră şi care, la rândul ei, era tot o prăvălie, însă de alt soi, deoarece nu toate prăvăliile aveau fericirea să fie la faţă în coridor, ei multe aveau intrări una din alta, ca şi aceste două.

După ce s-au aşezat, au tras lângă ei un scaun, apoi s-au uitat prin împrejur, aşteptând să fie serviţi.

Crăişor a comunicat lui Tarzan că acest local este de mâna a treia, probabil servind pe robi şi războinici mai săraci, dintre care se aflau mai mulţi în diferite părţi ale prăvăliei.

După îmbrăcămintea lor veche şi roasă, se putea prea bine deduce gradul lor de sărăcie. În prăvălia de alături, se vedeau alţi câţiva din aceşti nefericiţi războinici, ce îşi cârpeau îmbrăcămintea cu materiale cumpărate din acea prăvălie.

Mâncarea a fost servită de un rob în tunică albă, făcută din cel mai prost material şi care a rămas foarte

surprins văzând că plata mâncării şi a serviciului i se făcea în aur.

– Foarte rar se întâmplă să vină prin prăvălia noastră războinici destul de bogaţi spre a avea aur. Tot ce intră în tejgheaua noastră sunt bucăţi de fier, de plumb şi destui bani de lemn, foarte rar aur. A fost o vreme când vedeam aurul mai des şi când cei mai mulţi muşterii de-ai mei făceau parte din bogătaşii oraşului.

– Vedeţi acolo pe omul acela înalt, cu faţa încreţită? A fost şi el odată bogat..., cel mai bogat războinic din cupola lui. Priviţi-l acum! Uitaţi-vă şi la ceilalţi din camera alăturată, cum muncesc cu mâinile lor proprii, pe când altădată posedau robi tot aşa de bogaţi ca şi ei, închiriind, la rândul lor, alţi robi ca să le execute îndatoririle. Toţi aceştia sunt victimele taxelor pe care Fălosul le-a pus pe industrie.

A fi sărac, în ziua de azi, înseamnă ca să ai o viaţă mai uşoară decât cel bogat, pentru că săracul nu are taxe de plătit, iar aceia care lucrează din greu ca să adune avere nu au alt rezultat pentru truda lor decât oboseala, deoarece guvernul le ia totul în taxe.

Dincolo este un om care a fost odată foarte bogat. A muncit greu ca să-şi adune o avere mare. Dar după câţiva ani de la impunerea noilor taxe ale Fălosului, a ajuns să muncească din greu ca să poată câştiga un venit ce nu trecea peste taxele pe care le plătea. După un timp, văzu că şi aceasta este imposibil.

Avea un duşman, un om care i-a făcut mult rău.

Acestuia, fiind sărac, i-a dat tot ce i-a mai rămas din marea lui avere. Credeţi-mă că a fost una din cele mai grozave răzbunări!

De unde până mai ieri cel sărac a fost un om mulţumit, azi este victima necazului celuilalt, deoarece a ajuns să fie numai umbră de el, din cauza celor optsprezece ore de muncă zadarnică din fiecare zi, ca să-şi poată asigura un venit cu care să-şi plătească taxele.

După ce au terminat de mâncat, cei doi fugari s-au întors în coridor, continuându-şi drumul în jos, spre etajul unu, căutând totdeauna să treacă prin coridoarele cele mai frecventate, unde socoteau că li se va da mai puţină atenţie.

Acum întâlneau în drum foarte mulţi călăreţi, care alergau în goana mare prin coridoare, fără să le pese câtuşi de puţin dacă călcau vreun pieton. E o minune, socotea Tarzan, dacă vreunul din aceştia ajunge vreodată teafăr la destinaţie.

În sfârşit, au ajuns şi la etajul cel mai de jos şi erau în căutarea unuia din cele patru coridoare care i-ar fi dus afară din cupolă, când drumul le-a fost întrerupt cu desăvârşire de o mare mulţime, adunată intersecţia a două coridoare.

Cei mai din urmă îşi întindeau gâturile ca să vadă ce se petrecea în mijlocul mulţimii. Fiecare punea întrebări peste întrebări vecinilor săi, dar nimeni dintre nu ştia ce s-a întâmplat, până când, în cele din urmă, au ajuns şi până la ei fragmente din cele cunoscute de alţii.

Tarzan şi Crăişor nu îndrăzneau să întrebe, însă erau foarte atenţi. Au aflat cauza pentru care s-a adunat atâta lume acolo.

Ca răspuns la întrebarea pusă de cineva din mulţime, un individ, care-şi tăia drum dinspre centru în afară, a răspuns că lumea s-a strâns acolo să vadă rămăşiţele a doi robi ucişi pe când căutau să scape.

– Erau închişi în una din celulele de robi din apartamentele Valorosului, situate la etajul superior. Au încercat să scape de acolo, coborându-se pe o scară improvizată prin luminatorul central. Scara li s-a rupt şi au căzut de la acea înălţime pe acoperişul camerei tronului, unde li s-au găsit corpurile acum câteva minute. Îngrozitor de mutilate. Acum sunt duşi afară pentru hrana fiarelor. Unul a fost o mare pierdere pentru Valorosul, deoarece era robul său Zuantrol, asupra căruia

făcea experienţe.

– Ah! exclamă cel care asculta. I-am văzut pe amândoi ieri!

– Azi nu i-ai mai cunoaşte, adăugă informatorul său, atât de mult s-au desfigurat prin cădere.

În sfârşit, după o vreme, după ce mulţimea s-a mai împrăştiat, Tarzan şi Crăişor şi-au continuat drumul, observând coridorul robilor care era tocmai în faţa lor, coridor pe care au fost scoase cadavrele victimelor din seara anterioară.

– Ce vroia să zică, a întrebat Tarzan, cu aceea că duc cadavrele pentru hrana fiarelor?

– Aşa scăpăm noi de corpurile robilor, replica mărunţelul. Le trimitem la marginea junglei, unde sunt devorate de fiare sălbatice. Lângă Mărunţica sunt o mulţime de lei bătrâni şi fără dinţi, care nu trăiesc decât din carnea robilor. Ei sunt curăţitorii acestor cadavre şi atât sunt de obişnuiţi ca să fie hrăniţi în felul acesta, că se întâmplă, adeseori, să iasă înaintea acelora care duc leşurile, mergând alături de ei, urlând şi mârâind până la locul unde sunt depuse cadavrele.

– În felul acesta vă scăpaţi de toţi morţii?

– Numai de robi. Cadavrele războinicilor şi ale nobililor sunt arse.

– Atunci, nu va trece mult, replica Tarzan şi orice primejdie prin identificarea celor doi va dispare cu totul.

Şi, cu aceste cuvinte, a arătat cu mâna înainte, spre coridorul pe care au apucat războinicii ce conduceau caii de spinarea cărora fuseseră legate cadavrele.

CAPITOLUL XVII - Trădarea.

– Acum unde mai mergem? întreba Crăişor, după ce a ieşit din cupolă prin coridorul robilor şi stătea să răsufle, în lumina strălucitoare a soarelui de afară.

– Arată-mi drumul spre cariera unde se află camera noastră.

– Pesemne că te-ai săturat de scurta libertate pe care ai replică mărunţelul.

– Ne întoarcem după Îngeraş, după cum am promis, îi aminti Tarzan.

– Ştiu, i-a răspuns prinţul şi nu pot decât să-ţi laud credinţa şi curajul, însă trebuie să mă plâng de raţiunea ta. Va fi imposibil să o salvăm pe Îngeraş. Dacă nu ar fi aşa, atunci primul care ar alerga în ajutorul ei aş fi eu Sunt convins, după cum este şi ea convinsă, că nu există nici o posibilitate de scăpare pentru ea. Vom reuşi să ne aruncăm din nou, de bună voie, în mâinile acelora care ne-au prins.

– Să sperăm că nu, a zis Tarzan, dar, dacă tu crezi că încercările noastre sunt condamnate nereuşitei şi că vom fi prinşi din nou, nu ai decât să nu mă însoţeşti. Aveam nevoie de tine să mă conduci până în apartamentul unde se află închisă Îngeraş. Dacă poţi să-mi arăţi drumul până acolo, nu îţi mai cer nimic.

– Tu aşa crezi, că eu caut să evit primejdia? A întrebat Crăişor. Nu, amice. Unde mergi tu, merg şi eu; dacă tu eşti prins, voi fi şi eu prins. Ştiu că nu vom reuşi, însă nu vreau să ne despărţim, aşa că sunt gata să merg unde vei merge şi tu.

– Bine, spune Tarzan. Condu-mă acum până la cameră şi foloseşte-te de ceea ce ştii despre obiceiurile minunienilor şi de toată isteţimea ta ca să putem intra în clădire.

Au mers, fără a fi opriţi pe aleile populate dintre

cupolele din Potrivita. Au trecut de câmpul de instrucţie în care războinicii făceau manevre militare cu o preciziune rară. Au ajuns până dincolo de cupole pe drumurile bătătorite de robi şi de mândrii lor paznici.

Aici s-au alăturat unei coloană lungi ce mergea în direcţia carierei în care fuseseră închişi, luând loc în coloana gardienilor de pe margini şi ajungând, în felul acesta, la intrarea carierei.

După ce au trecut de camera de gardă au încetinit amândoi pasul, rămânând din ce în ce mai mult la capătul coloanei ca, în aşa fel, când aceasta va ajunge la un nivel cu un etaj mai sus decât acela pe care ei voiau să-l ajungă, să se poată dezlipi de coloană fără fi observaţi.

A părăsi o coloană nu însemna decât să te lipeşti de alta, deoarece nu era o despărţire propriu zisă, ei o parte din robi o luau fie la dreapta, fie la stânga, după nevoie, mergând fiecare după treburile sale.

Când ajunseră la al treizeci şi cincilea etaj şi au intrat în tunelul ce ducea spre camera în care era închisă Îngeraş, s-au pomenit, fără să ştie cum, singuri în aceste coridoare, nefiind în acel moment nici un fel de activitate care să ceară prezenţa altor robi şi deci prezenţa vreunui paznic.

În faţa uşii acelei camere, au găsit un singur paznic, ce şedea întins pe podea cu spatele rezemat de zid. La vederea lor, s-a ridicat în picioare şi le făcu somaţiile obişnuite.

Crăişor, care era înaintea lui Tarzan, s-a apropiat de paznic şi s-a oprit în faţa lui, zicând:

– Am venit să luăm pe Îngeraş.

Tarzan, care era chiar la spatele lui Crăişor, zărea de o dată o lumină vie scăpărând în ochii războinicului. Ne-a recunoscut oare?

– Cine v-a trimis? întreabă paznicul.

– Stăpânul ei, Valorosul, minţi Crăişor, prinţul

moştenitor al tronului din Mărunţica.

Expresia de pe figura războinicului s-a schimbat.

– Du-te şi ia! a spus el.

A tras zăvorul, deschizând uşa. Crăişor şi Tarzan au intrat înăuntru pe deschizătura din faţa lor.

– Nu ştiu, a răspuns Crăişor. În Mărunţica războinicii sunt trimişi în cariere numai pentru perioade scurte, aşa că nu se mută acolo cu locuinţa, nici nu-şi aduc robii cu ei. Nu ştiu cum este obiceiul în Potrivita. Se prea poate ca Ventalul acesta să-şi fi sfârşit termenul de serviciu în carieră. Pe de altă parte, se poate că a fost detaşat pentru un timp mai lung la acest serviciu şi camerele lui să fie în etajul de sus al carierei. În tot cazul, va trebui să întrebăm.

Nu trecu mult şi Tarzan a oprit din drum un războinic care mergea în aceeaşi direcţie ca şi ei şi l-a întrebat:

– Unde pot să găsesc pe Ventalul Calfă-Rea?

– Întreabă la camera de gardă şi-ţi vor spune, dacă te priveşte cumva aceasta, a răspuns el, aruncând o privire suspectă către amândoi. Eu, unul, nu ştiu.

După ce au trecut de acest soldat şi au ajuns la prima cotitură, unde războinicul nu-i mai putea vedea, au mers cât au putut mai iute, temându-se ca să nu li se taie cumva retragerea din cariere prin cine ştie ce incident banal.

Apropiindu-se de ieşire, s-au ataşat de o coloană de robi, care mergeau afară încărcaţi cu pietre destinate cupolei în construcţie.

În felul acesta, au ajuns cu ei la camera de gardă, unde robii au fost notaţi în registru.

Ofiţerul de gardă şi soldaţii lucrau în mod mecanic şi se părea că le va fi tot atât de uşor să iasă din carieră, după cum au şi intrat, când deodată ofiţerul a încruntat din sprâncene şi începu să numere.

– Câţi robi aveţi în grămada asta?

– O sută, a răspuns unul din războinicii care îi

conduceau.

– Pentru ce vă trebuie patru ostaşi?

– Nu suntem decât doi, răspundea războinicul.

– Noi nu suntem cu ei, zise Crăişor repede.

– Ce căutaţi atunci, aici? a întrebat ofiţerul.

– Vă putem spune numai între patru ochi, a zis prinţul din Mărunţica.

Ofiţerul făcu semn robilor să plece, apoi i-a chemat pe Crăişor şi pe Tarzan în camera alăturată, unde comandantul gărzii îşi avea biroul.

– Arătaţi-mi acum biletele voastre.

– N-avem bilete, răspundea Crăişor.

– N-aveţi bilete? O să vă fie, în cazul acesta, greu să vă explicaţi, nu-i aşa? obiectă ofiţerul.

– Nu ne va fi deloc greu să ne explicăm unei persoane de inteligenţa d-tale, răspundea prinţul, sunând în buzunar punga cu piesele de aur. Suntem în căutarea lui Calfă-Rea. Suntem informaţi că posedă o sclavă pe care dorim s-o cumpărăm şi nefiind în stare să obţinem bilete de intrare în cariere din cauza timpului scurt, am pornit în căutarea omului nostru fără bilete. Eşti bun să ne îndrepţi înspre camerele lui Calfă-Rea?

Şi, odată cu aceste cuvinte, sună banii din nou.

– Cu cea mai mare plăcere, răspunde ofiţerul. Calfă-Rea stătea la al cincilea etaj al cupolei regale, pe coridorul central, cam la jumătatea drumului între coridorul regelui şi acela al războinicilor. Deoarece şi-a isprăvit serviciul în cariere azi-dimineaţă, cred că nu veţi avea nici o greutate să-l găsiţi acasă.

– Vă mulţumesc, răspunde Crăişor, aplecându-se pe spate, după sistemul de salutare al minunienilor.

Şi acum, (adăuga el, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva), te-aş ruga să fii aşa de bun şi să-mi dai voie să-ţi las un mic semn al recunoştinţei noastre.

Şi zicând acestea, a scos din pungă o monedă din cele mari, de aur, pe care le avea şi a întins-o ofiţerului.

– Nu vreau să vă supăr, zise ofiţerul, aşa că primesc frumosul vostru dar, cu care sper să mai pot îndulci suferinţele săracilor. Fie ca nenorocul să nu vă ajungă niciodată!

Toţi trei s-au înclinat, în semn de salut, iar Tarzan şi Crăişor au părăsit camera de gardă şi după câteva clipe, erau din nou în aer liber la suprafaţă.

– Până şi în Minunia! exclamă Tarzan.

– Ce ai spus?

– Mă gândeam la codrul meu atât de simplu şi atât de cinstit şi la fiinţele de acolo, pe care oamenii le numesc animale şi fiare.

– Dar cum vrei să le numească? a întrebat Crăişor.

– Judecând după criteriul pe care l-au stabilit oamenii pentru ei şi pe care nu le observă, fiinţele din junglă ar trebui să fie numite semi-zei, răspunde Tarzan.

– Mi se pare că te înţeleg, zice Crăişor, râzând. Dar gândeşte-te, ce am fi făcut noi, dacă intrarea din această carieră ar fi fost păzită de vreun leu oarecare? Piesa noastră de aur nu ne-ar mai fi servit la nimic.

Deci, slăbiciunile omeneşti îşi au şi ele calităţile lor, pentru că prin aceste slăbiciuni, în cazul de faţă, a triumfat dreptatea faţă de nedreptate, iar mita a luat rolul virtuţii.

Întorcându-se la cupola regală, au ocolit pe lângă partea de răsărit a construcţiei până la faţa de nord, unde se afla coridorul robilor.

Când au ieşit din cupolă, au mers înspre apus, către coridorul războinicilor.

Dacă ar trece de prea multe ori pe acelaşi drum, s-ar putea întâmpla să fie recunoscuţi de cineva, faptul surprinzând şi îndemnând pe cei din calea lor să-i observe mai bine.

În câteva minute, după ce au intrat în cupolă, au ajuns la al cincilea etaj. Merg cu îndrăzneală până la punctul din coridorul central, unde se află ofiţerul de gardă şi

care, la întrebarea lor, le arată unde se găsesc camerele lui Calfă-Rea.

Umblau foarte atenţi, dându-şi seamă amândoi că cea mai mare primejdie consta în probabila recunoaştere de către Calfă-Rea, a trăsăturilor lor.

Ştiau că, dintre toţi potriviţii, el era singurul care i-ar fi putut recunoaşte mai curând decât oricare altul, deoarece i-a văzut aproape necontenit cu timpul petrecut în carieră.

Au ajuns aproape la jumătatea drumului dintre coridorul robilor şi cel al războinicilor, când Crăişor opri o tânără sclavă şi întrebă unde se află camerele lui Calfă-Rea.

– Ca să ajungi până acolo, trebuie să treci prin camerele lui (Hamadaban) Poamă-Rea, răspundea fata. Uite, acolo, la a treia intrare din coridor.

După ce plecă fata, Tarzan îl întrebă pe Crăişor dacă va întâmpina vreo greutate să intre în camerele lui Calfă-Rea, iar Crăişor i-a răspuns:

– Nu. Greutatea va fi să ştim ce avem de făcut după ce intrăm acolo.

– Ştim pentru ce am venit, răspundea Tarzan. Prin urmare, nu e nevoie decât să ne ducem planul la îndeplinire, înlăturând din drum toate obstacolele.

– Foarte simplu, zise prinţul, începând să râdă.

Tarzan fu nevoit să zâmbească şi el la gluma prinţului.

– Ca să fiu sincer, pot să spun că n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce vom face după ce intrăm sau ieşim de acolo, dacă vom găsi pe Îngeraş şi o vom lua cu noi: dar aceasta nu mi se pare deloc ciudat, deoarece nu ştiu nimic sau aproape nimic despre situaţia în care mă voi afla, din moment în moment, în acest oraş bizar, dintr-o lume şi mai bizară decât el.

Tot ce putem face, este să ne dăm silinţa a îndeplini cât mai bine planul.

Până acum am ajuns mai departe decât m-am aşteptat

şi mult mai uşor decât credeam… Poate să ne terminăm expediţia fără nici o primejdie…, însă se prea poate să nu înaintăm nici zece metri şi să dăm de vreun obstacol de neînvins.

Oprindu-se în faţa intrării a treia, au privit în interiorul camerei, unde văzură câteva femei şezând pe podea. Două erau din clasa războinicilor, pe când celelalte erau sclave în tunică albă. Crăişor intră cu îndrăzneală.

– Aici sunt camerele lui Poamă-Rea? a întrebat el.

– Aici sunt, i-a răspuns o femeie.

– Şi cele de dincolo sunt ale lui Calfă-Rea, nu-i aşa?

– Da.

– Dar dincolo de camerele lui Calfă-Rea. Ce mai este?

– O galerie lungă ce duce până la coridorul din afară. Pe această galerie sunt o mulţime de camere în care locuiesc sute de persoane. Nu-i cunosc pe toţi. Pe cine căutaţi?

– Pe Palastar, răspundea Crăişor repede, alegând primul nume de care şi-a adus aminte.

– Nu-mi aduc aminte de numele acesta, zicea femeia, încreţind, gânditor, din sprâncene.

– Nu face nimic, răspunde Crăişor. Îţi mulţumesc de lămuriri. Găsesc eu acum pe cine caut, deoarece drumul meu era să trec prin camerele lui Poamă-Rea şi ale lui Calfă-Rea, până voi ajunge într-o galerie în care se află camera lui Palastar. Se poate însă ca să mă îndrepte mai bine Calfă-Rea.

– Calfă-Rea s-a dus undeva împreună cu Poamă-Rea răspundea femeia, însă îi aştept să se întoarcă din moment în moment. Nu vrei să aştepţi aici, până se întorc?

– Mulţumesc, răspundea Crăişor repede. Dar sunt sigur că nu voi avea nici o greutate să găsesc camera prietenului meu. Dea Domnul ca lumânările voastre să ardă multă vreme şi luminos!

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, străbătu camera şi

intră în apartamentul lui Calfă-Rea, urmat de Tarzan.

– Mi se pare, amice, că trebuie să lucrăm foarte repede, spunea prinţul.

Tarzan se uită jur-împrejur în cameră. Era goală. Mai multe uşi arătau camerele ce dădeau în această cameră. Unele erau închise, iar altele despărţite numai cu perdele de postav gros.

Tarzan s-a dus repede la cea mai apropiată şi a încercat clanţa. Uşa nu era încuiată şi Tarzan intră înăuntru. În interiorul camerei însă, era foarte întuneric.

– Adu o lumânare, Crăişor, ceru Tarzan.

Prinţul duse două lumânări dintr-o firidă din apropiere.

– O magazie, spuse el, când lumânarea a luminat camera. Văd destule lucruri de mâncare, lumânări din belşug şi multă îmbrăcăminte. Vezi, dragă? Calfă-Rea nu-i sărac. Taxele nu l-au ruinat încă.

Tarzan, care stătea în uşa magaziei, la spatele lui Crăişor, s-a întors deodată şi s-a uitat spre cealaltă cameră. Auzi voci dinspre camerele lui Poamă-Rea: voci de bărbat. Pe una din ele a şi recunoscut, o clipă mai târziu…, era a lui Calfă-Rea.

– Hai cu mine, se aude vocea groasă a Ventalului. Vino în camerele mele, Poamă-Rea, să-ţi arăt sclava cea nouă pe care am cumpărat-o ieri. Tarzan a împins pe Crăişor în magazie, apoi a intrat şi el acolo închizând uşa.

– Ai auzit? şoptea el.

– Da, am auzit. Era vocea lui Calfă-Rea.

Uşa magaziei avea o mică deschizătură la înălţimea omului acoperită cu o perdea de postav gros pe dinăuntru. Dând puţin la o parte perdeaua, putea să obţină o vedere a celei mai mari părţi din cameră şi în acelaşi timp, să audă tot ce vorbeau cei doi bărbaţi, care au venit acolo din camerele lui Poamă-Rea.

– Am făcut cel mai bun târg, a relatat Calfă-Rea, când am cumpărat sclava aceasta. Aşteaptă un moment şi ţi-o aduc aici. Şi se apropie de o altă uşă pe care a deschis-o.

– Ieşi de acolo! Porunci el cu voce tunătoare.

Din camera cea mică a trecut în camera cea mare, o fată de o drăgălăşenie nespusă şi cu mersul unei adevărate regine, fără cea mai mică urmă de slugărnicie în atitudinea ei.

Ţinea capul sus, iar la Vental se uita cu atâta dispreţ, că el făcu un pas înapoi, fără voie.

Era Îngeraş.

Crăişor şi-a dat seama că, niciodată până atunci, nu a apreciat îndeajuns frumuseţea fetiţei care gătea pentru el în camera robilor de sub pământ.

Calfă-Rea i-a dat să îmbrace o tunică albă din material fină care scotea cu mult mai bine în relief faţa ei palidă şi bogăţia părului ei negru, decât tunica cea verde în care a văzut-o întotdeauna îmbrăcată.

– Aparţinea Valorosului, îşi lămurea Calfă-Rea prietenul dar mă îndoiesc să fi văzut vreodată, căci, altfel, nu mi-ar fi vândut-o pe suma cea mică ce i-am plătit-o.

– Ai intenţia s-o iei de soţie şi s-o ridici până la clasa noastră? întrebă Poamă-Rea.

– Asta n-am s-o fac, răspundea Calfă-Rea, pentru că atunci, nemaifiind sclavă, n-o voi mai putea vinde. Femeile cer prea multă cheltuială. Am s-o ţin câteva timp şi am s-o vând înainte de a-şi pierde din valoare. Mai mult încă: o să am de pe urma ei şi un câştig frumos.

Degetele lui Tarzan s-au încleştat, ca şi cum ar fi strâns pe cineva de gât, iar mâna dreaptă a lui Crăişor se strecură iute către mânerul săbiei.

În momentul acela, a intrat din camerele lui Poamă-Rea una din femeile de acolo şi se opri în prag.

– Au sosit doi gardieni din cariere, împreună cu un rob în tunică verde şi întreabă de Calfă-Rea, raportă ea.

– Să intre, porunci Ventalul.

După câteva clipe, cei anunţaţi au intrat, iar robul era Ceafă-Groasă.

– Ah! exclamă Calfă-Rea. Bunul meu rob Ceafă-Groasă,

cel mai bun din toate carierele! Ce aduce la mine?

– Spune că are o informaţie de mare valoare pentru d-ta, răspunde un gardian, dar nu vrea să spună nimănui, decât d-tale personal. A spus că-şi dă viaţa, dacă informaţia lui este fără valoare, aşa că şeful de gardă ne-a poruncit să-l aducem până aici.

– Ce informaţie ai tu, Ceafă-Groasă? întrebă Calfă-Rea.

– O informaţie de mare importanţă, strigă Ceafă-Groasă. O informaţie de care nobilul Valoros şi chiar regele, vor fi foarte încântaţi; dacă spun la cineva şi mă mai întorc în cariere, ceilalţi robi mă vor ucide. D-ta ai fost bun cu mine întotdeauna, aşa că am cerut să fiu adus în faţa d-tale, Vental Calfă-Rea, ştiind că, de pot căpăta făgăduiala d-tale că voi fi răsplătit cu tunica albă, nu voi mai avea a mă teme de ceilalţi robi.

– Ştii bine că eu nu pot să fac aceasta.

– Ştiu, e adevărat, că numai regele poate da asemenea ordine; dar, dacă intervii pentru mine, sigur nu te va refuza.

– Atât pot să fac: să-ţi făgăduiesc că voi interveni în favoarea ta la rege, dacă informaţia pe care o aduci este de o aşa valoare ca să justifice intervenţia mea. Mai mult nu pot să fac.

– Eu mă mulţumesc şi cu atât, dacă-mi promiţi.

– Foarte bine, îţi promit. Acum, spune-mi: ce lucru ştii tu, pe care şi regele ar vrea să cunoască?

– Zvonurile se împrăştie repede prin Potrivita, zicea Ceafă-Groasă. De aceea, am auzit şi noi despre moartea celor doi robi, Aponato şi Zuantrol, la mai puţin de un ceas după ce li s-au descoperit cadavrele.

Deoarece amândoi robi aparţineau Valorosului şi au fost închişi împreună cu mine în aceeaşi cameră din carieră, bineînţeles că-i cunosc foarte bine.

Închipuiţi-vă, deci, surpriza mea, azi când am trecut prin spirala centrală, am văzut atât de Zuantrol cât şi pe Aponato, îmbrăcaţi în războinici şi mergând spre ieşire.

– Cum arătau la faţă? Întreabă de o dată un ostaş din cei care a adus pe Ceafă-Groasă. Robul i-a descris pe amândoi, cât a putut mai bine.

– Aceiaşi oameni, exclamă ostaşul, care m-au oprit pe mine în spirală, întrebându-mă despre locuinţa lui Calfă-Rea.

În timpul acesta, s-a adunat la uşa camerei lui Calfă-Rea o ceată întreagă de femei şi de bărbaţi, atraşi de prezenţa unui rob cu tunica verde, însoţit de gardieni.

Una din aceste femei era o sclavă tânără, ce a luat cuvântul imediat:

– Şi eu am fost întrebată, de aceiaşi oameni, acum câteva minute.

Una din femeile lui Poamă-Rea a scos un ţipăt uşor, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

– Nu-s nici cinci minute de când cei doi inşi au trecut prin camerele noastre şi au intrat în ale lui Calfă-Rea. M-au şi întrebat chiar ce mai este dincolo de camerele lui Calfă-Rea. Părea că sunt în căutarea cuiva, al cărui nume îmi era necunoscut, un nume străin.

– Palastar, n-a zis aşa? îi aminti o tovarăşă.

– Da, da, aşa a zis, adăogând că locuinţa aceluia se află în galeria de dincolo de camerele lui Calfă-Rea.

– Nu există nimeni cu numele acesta, în toată cupola regală, zicea Calfă-Rea. N-a fost decât o şiretenie, ca să poată pătrunde în apartamentul meu.

– Sau să treacă dincolo de el, zicea un ostaş.

– Trebuie să ne grăbim să-i prindem, propuse celălalt.

– Vom lăsa pe Ceafă-Groasă aici, în grija ta, Vental Calfă-Rea, spune primul gardian. Fii bun şi caută în apartamentul d-tale, iar noi vom căuta prin galeria de dincolo.

Haide! S-a adresat el gardianului celălalt.

Şi, traversând amândoi camera, au pornit pe galeria ce ducea în coridorul din afară.

Gardienii erau însoţiţi şi de Poamă-Rea, împreună cu

mai mulţi bărbaţi din cei adunaţi în cameră, lăsând pe Calfă-Rea şi pe Ceafă-Groasă, împreună cu femeile, în apartamentul Ventalului.

CAPITOLUL XVIII - Vocea misterioasă din zid.

Calfă-Rea începu imediat cercetarea diferitelor camere din apartamentul său, dar, mai înainte de a face aceasta, Ceafă-Groasă a atins de braţ şi l-a oprit în loc.

– Un moment numai, bunule Vental! se ruga el. Dacă ei sunt aici, n-ar fi mai bine ca să te asiguri de prinderea lor, închizând uşile din apartamentul d-tale?

– O idee superbă, Ceafă-Groasă! îl lăudă Calfă-Rea în felul acesta, putem să căutăm fără grijă, peste tot. Afară cu voi, femeilor! strigă el, făcând semn doamnelor din Potrivita să treacă în apartamentul lui Poamă-Rea.

După aceea, au închis uşile, atât acele care duceau spre Poamă-Rea, cât cele care dădeau în galerie.

– Acum, stăpâne, zise Ceafă-Groasă, ar fi bine să-mi dai şi mie o armă, mai ales că cei pe care îi căutăm sunt doi la număr.

Calfă-Rea a scos pieptul în afară, cu mândrie.

– Nu te teme! a strigat el. Calfă-Rea poate învinge o duzină ca aceştia. Dar, ca să fii şi tu în apărare, ia o sabie din camera aceea: iar în timpul acesta, am să închid pe pisica asta sălbatică, din nou, în celula ei.

A ajuns fata chiar la uşa camerei şi întinzând mâna, a prins-o de braţ.

– N-o lua aşa de repede, frumuşico, îi spunea el. Dă-mi o sărutare înainte de plecare, dar nu te feri de mine. Îndată ce mă conving că ticăloşii aceea de robi nu sunt în camerele mele, vin la tine. Nu-mi duce dorul, nu voi lipsi multă vreme.

Îngeraş s-a răsucit pe călcâie şi: pleosc! se auzi palma fetei pe obrazul lui Calfă-Rea.

– Ia-ţi mâinile murdare de pe mine! strigă ea.

– Afurisito! ripostă el.

Dar nu i-a dat drumul şi s-au luptat în felul acesta până au dispărut în cameră. Între timp, robul Ceafă-Groasă a pus mâna pe clanţa uşii magaziei şi a intrat.

În momentul acela, un rând de degete ca oţelul s-au încleştat prin întuneric de gâtul lui.

Ar fi ţipat de spaimă, dar n-a putut scoate nici un sunet, atât de strâns îi era gâtul. S-a zbătut, încercând să lovească cu pumnii, însă cel care îl ţinea strâns de gât era atât de puternic, că părea inuman.

Atunci Calfă-Rea a auzit o voce, rece şi îngrozitoare, şoptindu-i în ureche:

– Mori, Ceafă-Groasă! Iată-ţi soarta pe care o meriţi şi care ştiai că te va ajunge, dacă ai îndrăznit să te întorci în camera robilor Valorosului, după ce ai trădat pe doi dintre ei. Mori, Ceafă-Groasă şi află înainte de a muri că ucigaşul tău este chiar acela pe care l-ai trădat. Pe Zuantrol l-ai căutat, pe Zuantrol l-ai găsit!

Odată cu aceste cuvinte, degetele teribile s-au încleştat şi mai puternic de gâtul lui Ceafă-Groasă. Robul s-a zbătut convulsiv după aer.

Apoi, cele două mâini care îl ţineau de gât l-a sucit uşor în direcţii opuse, iar capul trădătorului a fost răsucit de jur-împrejur, din gât.

Aruncând la o parte cadavrul, Tarzan a sărit în camera principală din apartamentul Ventalului şi alergă spre uşa celulei Îngeraşului, cu Crăişor numai la doi paşi după el.

Tarzan când a intrat în cameră, văzu biata fată în braţele Ventalului, care, furios de rezistenţa ei, pierduse orice raţiune şi încerca să o doboare prin lovituri de pumni, de care ea se apăra cum putea, apucându-l de braţe.

O mână grea ca plumbul s-a lăsat pe umărul Ventalului.

– Ne căutai pe noi, i-a şoptit o voce la urechea. Iată-ne!

Calfă-Rea a dat drumul fetei şi s-a întors repede,

trăgând şi sabia din teacă. În faţa lui, se aflau cei doi robi, ambii înarmaţi, deşi numai Aponato şi-a scos sabia. Zuantrol, care l-a prins de umăr, nu scosese încă sabia.

– O duzină ca ăştia poate învinge Calfă-Rea, nu-i aşa? l-a întrebat Tarzan, repetând cuvintele de laudă ale lui Calfă-Rea către Ceafă-Groasă.

– Iată-ne! Nu suntem decât doi, lăudărosule, dar nu putem să aşteptăm până ai să-mi arăţi toată vrednicia ta. Ne pare rău, dar n-avem ce-ţi face. Dacă nu te legai de fată, aveam intenţia să te închid în camera asta, de unde să-ţi dea drumul cineva, mai curând sau mai târziu. Brutalitatea ta, însă, nu merită decât o singură pedeapsă… moartea.

– Ceafă-Groasă! strigă înspăimântat Calfă-Rea.

Nu mai avea acum siguranţa şi aroganţa de mai înainte. Era stăpânit de groază şi tremura din cap până-n picioare, în mâinile lui Tarzan.

– Ceafă-Groasă! Ajutor! Striga el mereu.

– Ceafă-Groasă e mort, îl înştiinţa Tarzan. A murit fiindcă şi-a trădat tovarăşii. Ai să mori şi tu, fiindcă ai fost brutal cu o sclavă fără apărare. Împunge-l cu sabia, Crăişor! N-avem timp de pierdut pe aici.

După ce prinţul din Mărunţica a scos sabia din inima Ventalului Calfă-Rea, iar cadavrul acestuia a căzut pe podeaua camerei, Îngeraş s-a aruncat la picioarele lui Tarzan.

– Zuantrol şi Aponato! a strigat ea. N-am crezut niciodată că vă mai pot vedea. Ce s-a întâmplat? Ce căutaţi aici? M-aţi scăpat pe mine, dar voi sunteţi pierduţi. Fugiţi!… Nu ştiu unde aţi putea fugi, dar, în tot cazul, fugiţi de aici! Ar fi teribil să vă găsească cineva în momentele acestea. Nu pot să înţeleg de ce aţi venit aici.

– Încercam să scăpăm, i-a explicat Crăişor, iar Zuantrol n-a vrut să plece fără tine. Te-a căutat prin carieră şi abia te-a găsit aici, în cupola regală. Până acum a făcut

lucruri pe care le credeam imposibile; dar totuşi te-a găsit.

– De ce ai făcut aceasta pentru mine? a întrebat Îngeraş, uitându-se cu mirare la Tarzan.

– Pentru că ai fost foarte bună cu mine când am fost adus în camera robilor Valorosului, a răspuns Tarzan şi pentru că ţi-am promis că, atunci când va sosi timpul să scăpăm de aici, vom pleca toţi trei.

A ajutat-o să se scoale în picioare şi a condus-o în camera principală. Crăişor stătea puţin la o parte, posomorât şi cu privirile aţintite în jos.

Tarzan s-a uitat la el cu o expresie de mirare, dar înlătură numaidecât gândul ce a făcut să se ivească această expresie, deoarece îl aşteptau alte lucruri, mai importante, cărora trebuia să le dea imediată atenţie.

– Crăişor, tu cunoşti căile pe unde primejdia de a fi descoperit este mai mică? Sunt două întrebări la care nu pot să răspund în mod satisfăcător: dacă trebuie să ieşim de aici prin camerele lui Poamă-Rea, sau să mergem prin galeria opusă lor. Uite, încă ceva, (a continuat Tarzan, rotindu-şi ochii prin cameră)… o deschizătură în tavan. Unde o fi ducând?

– Poate duce oriunde sau nicăieri, i-a răspuns mărunţelul. Multe camere au asemenea deschizături. Uneori duc în poduri mici, care n-au nici o legătură cu alte camere. Alteori duc în camere secrete şi chiar în coridoare, la un nivel mult mai înalt ca al lor.

S-a auzit atunci, o ciocănitură în uşa ce dădea în camerele lui Poamă-Rea şi o voce de femeie strigând:

– Deschide, Calfă-Rea! A venit din carieră un ofiţer în căutarea lui Ceafă-Groasă. Vrea să-l întrebe despre santinela de la intrarea camerei robilor Valorosului. Această santinelă a fost găsită moartă şi se bănuieşte că ar fi o conspiraţie printre robii de acolo.

– Trebuie să mergem pe galerie, a şoptit Crăişor, pornind iute spre uşa care dădea acolo.

Dar când au ajuns la uşă, au văzut clanţa pusă în mişcare de cineva de afară, care încerca să deschidă. Uşa Însă era încuiată pe dinăuntru.

– Calfă-Rea! strigă o voce din galeria de dincolo. Dă-ne drumul înăuntru! Robii n-au plecat pe aici. Dă-ne drumul iute!

Tarzan s-a uitat repede jur-împrejur. Buzele i se rânjiseră de i se vedeau colţii, deoarece în momentul acela a devenit din nou o fiară sălbatică, încolţită.

A măsurat din ochi distanţa de jos până la deschizătura din tavan; apoi, făcându-şi vânt printr-o fugă de câţiva paşi, sări în sus, spre deschizătură.

A uitat însă până la ce măsură reducerea greutăţii sale îi afecta agilitatea. A sperat că poate să ajunge cu mâna de marginea deschizăturii; dar, în loc de aceasta a intrat cu totul pe ea şi a aterizat pe picioare într-o cameră întunecoasă.

Răsucindu-se pe călcâie, s-a uitat în jos la prietenii săi din camera de dedesubt, pe a căror figură se zugrăvise consternarea. El nu s-a mirat de aceasta, deoarece a fost tot atât de surprins ca şi ei de ceea ce i s-a întâmplat.

– E prea departe pentru voi ca să săriţi, nu-i aşa? a întrebat el.

– Prea departe!

Atunci el a coborât pe deschizătură, cu capul în jos, prinzându-se de marginile gurii de pod cu îndoitura genunchiului.

Bătăile de la uşa galeriei s-au accentuat şi acum se auzea şi din camerele lui Poamă-Rea o voce de bărbat, care înlocuise vocea de femeie de adineauri. El cerea supărat să i se deschidă imediat uşa apartamentului.

– Deschide! porunci el. În numele regelui, deschide!

– Deschide tu! Strigă acela care bătea în uşa opusă, crezând că cererea de deschidere venea din interiorul camerei, în care căuta să intre şi el.

– Cum pot să deschid? zbieră celălalt. Uşa este

încuiată de partea ta!

– Nu-i încuiată de partea mea. E încuiată de partea ta! Strigă celălalt supărat.

– Minţi! îi strigă acela care căuta să intre din camerele lui Poamă-Rea. Şi ai să fii pedepsit pentru aceasta.

– Ba tu minţi, i-a răspuns celălalt şi am să raportez Majestăţii-sale.

Tarzan atârna cu capul în jos în cameră şi cu mâinile întinse spre tovarăşii săi.

– Ridică pe Îngeraş până la mine, îl instrui pe Crăişor.

Tarzan a prins-o pe fată de încheietura mâinilor şi a tras-o cât a putut mai sus, până ce ea a fost în stare să se apuce de cingătoarea lui şi să se poată sprijini să nu cadă.

După aceea, a apucat-o mai de jos şi ridicând, a ajutat-o să urce şi ea în pod.

Războinicii înfuriaţi de la cele două uşi au încetat convorbirea şi au început să izbească în uşă, cu scopul de a sparge. Cu toată grosimea uşilor, loviturile lor erau atât de puternice, că uşile ameninţau să sară în bucăţi din moment în moment.

– Umple-ţi buzunarele cu lumânări, Crăişor, îi sfătui Tarzan, apoi fă o săritură până la mâinile mele.

– Am avut grija asta. Am luat mai multe lumânări de cât avem nevoie. Acum ţine-te bine. Sar!

Unul din canaturile uşii tocmai au sărit în bucăţi până în centrul camerei, în momentul chiar când Tarzan a prins din zbor pe Crăişor de amândouă mâini.

Iar după un moment amândoi bărbaţi şedeau în genunchi în întunericul din pod, uitându-se în jos pe deschizătură, În camera de sub ei. Au văzut uşa dându-se în spate şi apărând zece războinici comandaţi de ofiţerul lor.

În primul moment, s-au uitat cu totul surprinşi în jurul camerei, apoi întreaga lor atenţie a fost atrasă de bubuiturile de la uşa cealaltă. Figura ofiţerului s-a

luminat de un zâmbet ciudat; a mers repede la uşa galeriei, pe care a deschis-o.

Asupra lor era o altă ceată de războinici înfuriaţi, dar după ce le explică neînţelegerea au început să râdă toţi, deşi pe de altă parte erau cam ruşinaţi.

– Dar cine a fost aici? întrebă ofiţerul care a venit cu ostaşii.

– Calfă-Rea cu robul lui, Ceafă-Groasă, explică o femeie care aparţinea lui Poamă-Rea.

– Atunci trebuie să fie ascunşi pe undeva, zice un ostaş.

– Controlaţi apartamentul! A poruncit ofiţerul.

– S-a şi găsit unul, zice un războinic, arătând cu degetul pe podea, lângă uşa magaziei.

Ceilalţi s-au uitat în direcţia aceea şi văzură un trup întins pe podea. Nu era nevoie să se uite de două ori să constate că era mort.

Un războinic s-a dus până la magazie, de unde a tras afară cadavrul lui Ceafă-Groasă, al cărui cap de abia se mai ţinea de trup, printr-o fâşie îngustă de piele. Până şi războinicii aceştia oţeliţi s-au dat înapoi îngroziţi, uitându-se în jurul lor, prin cameră.

– Ambele uşi erau încuiate pe dinăuntru, spune ofiţerul. Cel care a comis fapta, trebuie să fie încă aici.

– Oricine ar fi, n-a fost fiinţă omenească, şoptea o femeie din camera vecină, care era la spatele soldaţilor.

– Căutaţi cu îngrijire, spunea ofiţerul.

Şi, fiind om curajos, a pornit primul, a intrat într-o cameră, apoi în cealaltă, unde îl găsi pe Calfă-Rea cu pieptul străpuns de sabie.

– E timpul s-o ştergem de aici, dacă avem pe unde, şopti Tarzan la urechea lui Crăişor. Nu va trece mult şi unul va descoperi deschizătura aceasta.

Amândoi au pornit pe dibuite, cu cea mai mare grijă, fiecare într-o direcţie opusă, pe lângă pereţii podului.

Mişcarea lor, oricât de uşoară, stârnea un praf gros,

praf depus acolo de veacuri întregi, care-i îneca, dar care le dovedea şi faptul că această cameră nu a fost întrebuinţată, cine ştie de câtă vreme.

După puţin, Crăişor a auzit un „Psst!” uşor din partea lui Tarzan, cu care acesta îi atrăgea atenţia, iar după aceea:

– Veniţi amândoi încoace; am găsit ceva.

– Ce ai găsit? a întrebat Îngeraş, apropiindu-se.

– O deschizătură jos, la marginea zidului. E destul de mare ca să se poată strecura un om pe acolo. Crezi tu Crăişor, că am putea să aprindem o lumânare?

– Nu încă, a răspuns prinţul.

– Atunci intru aici fără lumânare, anunţă Tarzan; trebuie să vedem unde duce tunelul acesta.

Lăsându-se pe brânci, începu să se strecoare în tunel, Îngeraş, care era la spatele lui, simţea cum se depărtează. Nu putea să-l vadă, fiind prea întuneric.

Au aşteptat amândoi puţin timp, dar Zuantrol nu se mai întorcea. De jos, din cameră, se auzeau vocile ostaşilor. Fugarii se întrebau dacă cei care au făcut percheziţie nu vor căuta şi în pod. Adevărul este că nu aveau de ce să se teamă în momentul acela.

Soldaţii s-au hotărât să stea la pândă în camera mare, socotind că, în felul acesta, ar fi cu mult mai mult în siguranţă, decât dacă ar intra câte unul pe acea gaură întunecoasă din tavan, în căutarea celui capabil să rupă cu totul gâtul unui om.

Când se va da jos şi trebuia să se dea jos odată, erau gata să-l distrugă, sau să-l prindă de viu, dacă se putea; însă până atunci, se mulţumeau să aştepte sosirea lui.

– Ce i s-a întâmplat lui Zuantrol? şopti Îngeraş.

– Ţii mult la el, nu-i aşa? Întreabă Crăişor.

– De ce nu? îl întreabă fata, drept orice răspuns. Tu nu ţii deloc la el?

– Ba da, i-a răspuns Crăişor.

– Nu-i aşa că este un om minunat?

– Este n-am ce zice, răspunde Crăişor.
– Aş vrea să se întoarcă mai curând.
– Şi eu aş vrea.
În momentul acela, ca şi cum ar fi primit un răspuns la dorinţa lor, au auzit un şuierat uşor din adâncul tunelului în care a intrat Tarzan.
– Veniţi după mine! le şopti el.
Prima dată a intrat Îngeraş şi după ea Crăişor, într-un tunel cu multe zigzaguri, dibuind drumul prin întuneric, până când, după un timp au zărit o flacără înaintea lor. Era lumânarea pe care a aprins-o Zuantrol într-o cămăruţă destul de înaltă ca să le permită a sta în picioare.
– În sfârşit, am ajuns şi până aici, le spune el. Iar pentru că mi s-a părut că este un loc bun de ascuns, am aprins lumina şi v-am chemat şi pe voi. Putem sta aici mai bine ca în pod, până când voi explora tunelul mai departe. După cum îmi fac eu socoteala, acest tunel n-a mai fost întrebuinţat de foarte multă vreme, poate de mai multe generaţii, aşa că socot că nu va veni nimeni să ne caute pe aici.
– Crezi că o să ne urmărească? a întrebat Îngeraş pe Crăişor.
– Cred că da, răspundea acesta. De aceea, pentru că nu putem să mergem înapoi, trebuie să mergem înainte, cât mai repede. După socoteala mea, capătul acestui tunel trebuie să dea în vreo cameră. Poate chiar într-un coridor pe unde o să găsim o cale mai uşoară de scăpare.
– Crăişor are dreptate, admise Tarzan. Nu putem câştiga nimic dacă rămânem aici. Eu mă duc înainte, Îngeraş să vină după mine, iar tu formezi ariergardă. Dacă găsim locul închis cu desăvârşire, tot nu pierdem nimic, fiindcă l-am cercetat cu minuţiozitatea.
Luminându-şi drumul toţi trei, de data asta cu câte o lumânare în mână, au pornit încet pe tunelul îngust,

trecând prin mai multe camere, până când, spre marea lor uşurare, au văzut că se lărgeşte şi se înalţă deodată, aşa că puteau merge drept în picioare.

De aici încolo, tunelul începea să coboare repede la un nivel mai jos, iar, după câteva minute au ajuns într-o cameră mică, unde Îngeraş, cu răsuflarea oprită, ca şi cum ar fi văzut ceva înspăimântător, a apucat deodată pe Tarzan de braţ.

– Ce este acolo? a şoptit ea, arătându-i în întuneric.

Jos pe podea, într-o parte a camerei, se vedea o formă ghemuită, care abia se distingea în beznă.

– Dar acolo? a întrebat fata, arătând în partea opusă a camerei.

Tarzan i-a dat la o parte mâna de pe braţ şi a pornit imediat în direcţia aceea, cu candela în mâna dreaptă. S-a apropiat bine de forma ghemuită şi s-a aplecat să o examineze. Punând o mână pe ea şi apăsând puţin, a simţit cum s-a transformat într-o grămadă de praf.

– Ce a fost? a întrebat fata.

– „A fost” un om, i-a răspuns Tarzan. Era însă mort de ani de zile. A fost legat în lanţuri de zidul acesta. Până şi lanţurile au ruginit cu desăvârşire.

– Dar celălalt?

– Sunt mai mulţi, zicea Crăişor. Nu-i vezi? Uită-te acolo şi dincolo şi de partea cealaltă.

– În tot cazul, nu ne pot face nici un rău, a adăugat Tarzan, străbătând camera spre o uşă din cealaltă parte.

– Totuşi, ne spun ceva, îşi dădu părerea Crăişor.

– Şi ce ne-ar putea spune oare?

– Că acest coridor avea legătură cu camerele unui om foarte puternic din Potrivita. Atât de puternic trebuia să fie, încât se scăpa de duşmanii lui în felul acesta, fără să fie întrebat de nimeni. Ne mai spune, de asemenea, că toate acestea s-au întâmplat cu mulţi ani mai înainte.

– Felul în care am găsit corpurile ne spunea acelaşi lucru, zicea Tarzan.

– Nu tocmai, răspundea Crăişor. Furnicile i-ar fi redus în această stare în scurtă vreme. În secolul trecut morţii erau lăsaţi în cupole, iar furnicile ne scăpau de ei, mâncându-i în câteva ceasuri. Erau foarte curioase aceste furnici. De o mărime neobişnuită, atacau chiar oamenii vii. A ajuns să fie o astfel de primejdie, că a trebuit să luăm toate măsurile spre a nu le mai atrage în cupole. A trebuit chiar să ne luptăm cu ele.

S-au dat bătălii mari în Mărunţica între minunieni şi furnici şi mii de războinici de ai noştri au fost devoraţi de vii.

Dar, cu toate că am ucis miliarde de furnici, mătcile lor le reproduceau mai iute decât puteam noi să ucidem pe acelea care ne atacau soldaţii.

În cele din urmă, ne-am gândit să le atacăm cuiburile. A fost un masacru îngrozitor, dar am reuşit să le ucidem mătcile şi de aici încoace, furnicile nu mai vin în cupolele noastre. Trăiesc, prin vecinătate, însă se tem de noi. Totuşi, noi nu riscăm a le atrage în număr mare în cupole, lăsându-ne morţii pe acolo.

– Crezi că acest coridor duce în camera unui nobil mare? a întrebat Tarzan.

– Cred că aşa era odată. Totuşi, timpurile aduc schimbări.

Acum poate că tunelul este zidit. Se poate ca înainte să fi dat în camera unui fiu de rege; astăzi poate că acele camere au fost transformate într-o baracă de soldaţi, sau într-un grajd pentru cai.

Tot ce putem şti în mod hotărât, spunea Crăişor, este faptul că n-a fost întrebuinţat de nimeni, de foarte multă vreme, aşa că n-ar fi de mirare ca acest tunel să fie necunoscut potriviţilor din ziua de azi.

După ce au ieşit din camera morţilor, tunelul cobora abrupt la etajele de mai jos, intrând, în cele din urmă, într-o a treia cameră, mai mare decât celelalte de până acum. Pe podeaua acestei camere zăceau corpurile mai

multor oameni.

– Aceştia n-au fost înlănţuiţi de zid, remarcă Tarzan.

– Se vede bine că nu. Au murit luptându-se, după cum se poate observa din poziţia oaselor şi a săbiilor.

Şi, cum s-au oprit să se uite un moment prin cameră au auzit, deodată zgomotul unei voci omeneşti.

CAPITOLUL XIX - Salonul Domniţei Steluţa.

Zilele treceau şi Tarzan nu se mai întorcea acasă. Fiul său devenea din ce în ce mai îngrijorat. A trimis cercetaşi prin toate satele învecinate, dar fiecare se întorcea cu acelaşi raport:

„Nimeni n-a văzut pe marele Buana”.

Atunci Korak trimise o telegramă prin cel mai apropiat oficiu, întrebând în toate punctele principale din Africa, unde credea el că ar fi putut ateriza Tarzan. Cerând să i se comunice dacă l-a văzut cineva sau a auzit de el. Totdeauna însă răspunsul era negativ.

În cele din urmă, aruncându-şi de pe el hainele care indicau civilizaţia şi-a luat armele primitive şi porni la drum, împreună cu vreo douăzeci dintre cei mai iuţi şi mai curajoşi Waziri, în căutarea tatălui său.

A căutat şi prin junglă şi prin pădure, multă vreme şi foarte amănunţit, aşa cum ştia el să caute.

În acelaşi timp, a angajat şi serviciile satelor din apropierea locului pe unde căuta, astfel că terenul cercetat de el era pieptănat ca şi cu un pieptene des. Dar, cu toată truda lor, nu a putut să dea nici peste cel mai mic indiciu asupra soartei lui Tarzan.

De aceea, descurajat cu totul, neobosit, a căutat fără încetare, prin jungle şi prin câmpii, până la marginea pădurii de copaci ghimpaţi.

Iar în cupola regală a Fălosului, regele potriviţilor, trei persoane s-au oprit între cei patru pereţi de piatră ai unei camere ascunse, ascultând o voce omenească părea că le vine la urechi, chiar din zidurile de care erau înconjuraţi.

Pe podea, în jurul lor, zăceau oasele unor oameni morţi demult. Împrejurul lor s-a ridicat praful depus acolo de veacuri.

Fata s-a apropiat, lipindu-se de Tarzan.

– Cine să fie? a întrebat ea în şoaptă.

– Este vocea unei femei, i-a zis Crăişor.

Tarzan a ridicat lumânarea sus de tot, deasupra capului său şi a făcut un pas spre zidul din stânga, apoi s-a oprit şi a arătat cu mâna în partea aceea. Ceilalţi s-au uitat şi ei şi au văzut o deschizătură în zid, la vreo doi huali (16 cm) mai sus de capul lor.

Tarzan a predat lumânarea lui Crăişor, a renunţat la sabie, a pus-o jos pe podea, apoi a sărit uşor înspre deschizătură, unde a rămas agăţat de marginea ei câteva clipe trăgând cu urechea, după care s-a lăsat înapoi, jos în cameră.

– E un întuneric de nepătruns acolo, şoptea el. Persoana a cărei voce se aude trebuie să fie într-o cameră alăturată de aceleia în care m-am uitat. În această cameră nu este nici o fiinţă omenească.

– Dacă este un întuneric de nepătruns, cum poţi şti aceasta? a întrebat Crăişor.

– Dacă ar fi fost cineva acolo, l-aş fi mirosit.

Ceilalţi s-au uitat la el cuprinşi de mirare.

– Sunt sigur de aceasta, a zis Tarzan. Deoarece pot simţi cum vine curentul de aer din camera aceea, pe deschizătură, în această cameră. Dacă ar fi fost acolo vreo fiinţă omenească, emanaţia lui ar fi fost adusă drept la nările mele.

– Şi ai fi putut simţi acest lucru? a întrebat Crăişor. Prietene dragă, multe pot să cred de tine, dar asta nu.

Tarzan începu să zâmbească auzindu-l.

– Eu cel puţin am curajul convingerilor mele, a zis el şi de aceea mă duc să cercetez. După sunetul clar al vocii, sunt sigur că nu trece prin vreun zid solid. Trebuie să fie o deschizătură care dă în camera unde se află femeia, iar

noi trebuie să cercetăm toate căile posibile de scăpare de aici.

Şi zicând acestea, a pornit din nou spre deschizătură.

– Să nu ne despărţim! a strigat fata. Unde merge unul, să meargă şi ceilalţi.

– Două săbii sunt mai bune decât una, afirmă Crăişor, cu inima pe jumătate.

– Foarte bine, răspunse Tarzan. Eu plec primul, pe urmă tu o ajuţi lui Îngeraş, să mă urmeze.

Crăişor dădu din cap afirmativ, iar după vreo două minute stăteau toţi trei sus în întuneric, lângă peretele camerei.

La lumina lumânărilor, au văzut o trecătoare îngustă, care nu dădea nici o indicaţie că ar fi fost întrebuinţată de curând. Zidul prin care au trecut era de piatră, dar de partea cealaltă, în faţa lor, era un perete din scânduri.

– Această trecătoare a fost construită ca să despartă o cameră, iar de partea cealaltă sigur scândurile sunt foarte bine lustruite şi probabil, împodobite cu tablourile cele mai frumoase, a explicat Crăişor.

– Trebuie să fie, atunci şi o uşă, a zis Tarzan, o uşă care dă din această trecătoare în camera de alături, nu-i aşa?

– O uşă secretă, probabil, a răspuns Crăişor.

Au pornit în lungul trecătorii, ascultând cu atenţie. La început n-au fost în stare să ghicească decât că vocea era de femeie, dar după un timp au auzit şi cuvintele:

-... dacă mi-l dădeau mie.

– Mult prea glorioasa mea stăpână, a răspuns o altă voce de femeie, desigur că atunci nu s-ar fi întâmplat nenorocirea.

– Valorosul este un dobitoc şi merită să moară, dar tată meu este un dobitoc şi mai mare, s-a auzit prima voce. Are să ucidă pe Valorosul, dar, odată cu acela, au pierit şi şansele pentru descoperirea secretului prin care războinicii pot fi transformaţi în uriaşi. Dacă mă lăsau să-l

cumpăr pe Zuantrol, el n-ar mai fi putut scăpa. Au crezut că plănuiam să-l ucid. Crede-mă, însă, că acest gând era foarte departe de adevăratele mele intenţii.

– Dar ce ai fi făcut cu el, minunată domniţă?

– Nu-i treaba unei sclave ca să întrebe, sau să ştie, replică prinţesa supărată.

Puţin timp, niciuna din cele două femei nu vorbit nimic.

– Ai auzit? Era vocea domniţei Steluţa, îi şopti Tarzan lui Crăişor la ureche. Este fiica Fălosului, fata pe care vroiai s-o prinzi şi s-o faci prinţesă. Crede-mă că ai fi avut destul de furcă cu ea.

– E atât de frumoasă pe cât se spune?

– Este foarte frumoasă, dar al dracului de rea.

– O luam din datorie; ce era să fac? a zis Crăişor.

Tarzan nu răspunse. În mintea lui, se desfăşura un plan de acţiune. Vocea de dincolo de despărţitură s-a auzit din nou:

– Era un bărbat minunat, cu mult mai minunat decât oricare din războinicii noştri.

Apoi, după o tăcere scurtă, vocea a continuat:

– Acum poţi să pleci, sclavo şi ai grijă să nu fiu deranjată până când soarele nu va ajunge aproape de amiază.

– Dea Domnul să-ţi ardă lumânările tot aceeaşi nemurire ca şi frumuseţea ta, prinţesă, a zis sclava, ieşind cu spatele din apartament.

Un moment mai târziu, cele trei persoane de după despărţitura de lemn a camerei au auzit o uşă închizându-se.

Tarzan s-a strecurat pe trecătoare, căutând uşa secretă pe unde se putea trece în apartamentul ocupat de domniţa Steluţa, care se pregătea să se culce. Uşa secretă fu găsită de Îngeraş.

– Uite! a şoptit fata.

După aceea, au examinat toţi trei clanţa secretă. Era foarte simplă, însă se deschidea de partea cealaltă, prin

apăsarea unui punct oarecare de lângă uşă.

– Aşteptaţi aici, a zis Tarzan tovarăşilor săi. Mă duc să aduc pe domniţa Steluţa. Dacă nu putem scăpa cu ajutorul ei, sper că vom fi în stare să ne răscumpărăm libertatea, cu un asemenea ostatic.

Fără să mai stea să discute proiectul a tras de clanţă şi a împins uşa uşor. Înaintea lui era apartamentul Steluţei.., de o frumuseţe feerică, în mijlocul căruia, pe o bucată de marmură, stătea întinsă prinţesa, cu o candelă enormă arzând la cap, iar alta la picioare.

Indiferent de luxul de care sunt înconjuraţi, indiferent de averea sau poziţia lor socială, minunienii nu dorm niciodată pe un obiect mai moale decât o pânză subţire ce o întind pe pământ sau pe platforme de lemn, de piatră ori de marmură, după cum le dă mâna.

Lăsând uşa deschisă, Tarzan intră repede în apartament şi porni drept spre domniţa, care stătea întinsă cu ochii închişi, fie că era adormită, fie că invoca pe Morfeu.

Abia ajunse la jumătatea drumului, când un curent trânti uşa, cu un zgomot care ar fi trezit pe cineva şi din morţi.

Imediat domniţa fu în picioare în faţa lui. În primul moment, a rămas tăcută privind la el, apoi porni încet spre el. Mlădierile elegante ale corpului ei şi atitudinea graţioasă îi dădea impresia că Steluţa seamănă cu o leoaică.

– Zuantrol! a şoptit ea. Ai venit pentru mine?

– Da, am venit după tine, domnişoară, a răspuns Tarzan. Nu striga deloc şi nu ţi se va întâmpla nici un rău.

– Nu voi striga deloc, şopti Steluţa.

Şi închizând ochii pe jumătate, îi alunecă la piept, atârnându-se, cu braţele ei moi, de gâtul lui.

Tarzan s-a dat înapoi şi i-a desfăcut delicat mâinile.

– Nu mă înţelegi, domnişoară, i-a zis. Eşti prizoniera mea şi trebuie să vii cu mine.

– Da, a şoptit domnişoara, sunt prizoniera ta, însă tu eşti acela care nu înţelegi. Eu te iubesc. Am dreptul să-mi aleg pe oricare rob ca să fie prinţul meu consort. Te-am ales pe tine.

Tarzan clătina din cap, cu nerăbdare.

– Nu mă iubeşti, a zis el. Îmi pare rău că tu crezi aceasta, deoarece eu nu te iubesc. Însă n-am vreme de pierdut. Haide!

Cu aceste cuvinte, păşi mai aproape, ca s-o apuce de mână.

– Eşti nebun? a întrebat ea. Ori poate nu ştii cine sunt eu?

– Eşti Steluţa, fiica Fălosului, a răspuns Tarzan. Ştiu foarte bine.

– Şi îndrăzneşti să-mi refuzi dragostea!

Ea a răsuflat greu, pieptul ridicându-se şi coborându-se sub emoţia puternică ce o copleşea.

– Nu-i vorba de dragoste între noi, a răspuns Tarzan Pentru mine nu este decât o problemă de libertate şi de viaţă. Tot aşa şi pentru tovarăşii mei.

– Iubeşti pe alta? a întrebat Steluţa.

– Da, i-a răspuns Tarzan.

– Şi cine e fata? a întrebat Steluţa.

– Vrei să vii cu binele, ori vrei să mă faci să te iau de aici cu forţa?

Fata rămase un moment tăcută cu fiecare muşchi încordat, iar din ochii ei negrii i-au scăpărat scântei După puţin, însă, expresia feţei sale s-a schimbat, îndulcindu-se; a întins mâna lui Tarzan şi a zis:

– Bine, Zuantrol, o să te ajut să scapi de aici. Şi o fac aceasta pentru că te iubesc. Vino după mine.

Zicând acestea, s-a întors şi a pornit să străbată apartamentul.

– Dar tovarăşii mei? Nu pot să plec fără ei.

– Unde sunt ei?

El nu i-a răspuns la întrebare, nefiind încă sigur de

intenţiile ei.

– Arată-mi drumul, a zis el şi mă întorc să îi iau.

– Da, a răspuns ea, o să-ţi arăt drumul şi poate că mă vei iubi atunci mai mult decât o iubeşti pe cealaltă.

În trecătoarea de la spatele despărţiturii de lemn, Îngeraş şi Crăişor aşteptau rezultatul încercării lui Tarzan. Fiecare cuvânt al convorbirii lui cu domnişoara Steluţa l-au auzit şi ei.

– Te iubeşte, a zis Crăişor. Vezi, te iubeşte.

– Nu văd nimic, i-a răspuns Îngeraş. Faptul că nu iubeşte pe domnişoara Steluţa nu înseamnă că mă iubeşte pe mine.

– Ba te iubeşte… şi îl iubeşti şi tu…, am simţit aceasta de când a sosit în carieră. Dacă nu mi-ar fi prieten, l-aş străpunge cu sabia.

– Şi de ce l-ai străpunge cu sabia, dacă mă iubeşte…, adică dacă m-ar iubi? a întrebat fata. Sunt eu atât de jos, încât preferi să-ţi vezi prietenul mort, decât să mă ia pe mine?

– Eu… nu pot să spun ce voiam să zic.

Fata a început să râdă, apoi s-a stăpânit deodată.

– Uite, îl duce din camera ei, a zis ea. Ar fi mai bine să-l urmărim şi noi.

Şi, pe când Îngeraş punea degetele pe clanţa cu care se încuia uşa, Steluţa conducea pe Tarzan, traversând camera, spre o altă uşă de partea cealaltă a camerei…, dar nu pe uşa pe care ieşise sclava cu puţin mai înainte.

– Urmează-mă, a şoptit domnişoara şi vei vedea ce înseamnă iubirea Steluţei.

Tarzan, nefiind tocmai sigur de intenţiile ei, i-a urmărit cu multă băgare de seamă.

– Ţi-e frică, a spus ea. N-ai încredere în mine. Foarte bine, apropie-te atunci şi uită-te singur prin această cameră, înainte să intri acolo.

Crăişor şi Îngeraş au intrat în apartament chiar în clipa când Tarzan s-a apropiat de uşa lângă care stătea şi

Steluţa.

Au văzut atunci podeaua de sub picioarele lui Tarzan prăbuşindu-se deodată, iar Zuantrol dispărând din ochii lor.

Pe când el era precipitat în adâncime, au auzit râsul sălbatic al Steluţei: râs care a urmat pe Tarzan în întunericul în care a fost prăvălit.

Crăişor şi Îngeraş au sărit repede să străbată camera, dar era prea târziu. Bucata de podea, care s-a lăsat în jos sub greutatea lui Tarzan, a revenit la locul ei.

Steluţa stătea în picioare alături, tremurând de mânie şi uitându-se în jos, spre locul pe unde a dispărut omul căruia i-a mărturisit că-l iubeşte. Tremura ca o floare la bătaia vântului..., tremura de furia nebună a propriei sale pasiuni.

– N-ai venit pentru mine? Atunci nu vei merge nici la alta! a strigat ea.

Şi întorcându-şi faţa, îl văzu pe Crăişor şi pe Îngeraş alergând spre ea.

Ceea ce a urmat să se desfăşoare atât de repede, că ar fi imposibil să se descrie faptele.

Toată afacerea s-a terminat chiar mai repede ca Tarzan să ajungă la fund şi să aibă timp să se ridice în picioare de unde căzuse.

Camera în care s-a aflat era luminată de mai multe lumânări, ce ardeau în nişte firi de zăbrelite.

Dincolo, în faţa lui, era o poartă grea, cu gratii de fier, prin care putea să vadă o altă cameră luminată, iar pe o bancă şedea un om, cu capul aplecat pe piept, într-o atitudine de deznădejde.

La zgomotul făcut de căderea precipitată a lui Tarzan, omul din camera vecină a ridicat privirea şi văzând pe Zuantrol, a sărit drept în picioare.

– Priveşte! În stânga ta! a strigat el.

Iar Tarzan, întorcându-se în direcţia aceea, a văzut două fiare enorme, cu ochii verzui, gata să sară asupra

sa.

Primul său impuls a fost ca să se frece la ochi, întocmai cum face cineva care vrea să alunge o vedenie sau un vis supărăcios, pentru că ceea ce a văzut el erau două pisici africane..., pisici sălbatice, după conturul formelor lor, dar uriaşe.

Tarzan uită, în primul moment, că avea decât o pătrime din statura lui normală, iar că pisicile, care i se părea lui mari cât un leu, nu erau decât pisici de mărimea normală speciei.

În timp ce fiarele veneau spre el, Tarzan şi-a tras sabia, pregătindu-se să se bată pe viaţă şi pe moarte cu aceste pisici enorme, aşa cum a făcut de atâtea ori mai înainte, cu puternicii lui veri, leii din junglă.

– Dacă le poţi evita, până te apropii de poarta aceasta, a strigat omul din camera vecină, îţi dau drumul înăuntru. Zăvorul este de partea mea.

Dar, chiar când a vorbit omul, amândouă pisicile l-au atacat pe Tarzan.

Crăişor, trecu pe lângă Steluţa, călcă drept în locul de pe podeaua pe unde a dispărut Tarzan.

Iar, când podeaua s-a scufundat cu el, auzi în urma lui un strigăt sălbatic, izbucnit de pe buzele frumoasei domniţe de Potrivita.

– Aha! Pe tine te iubeşte! a ţipat ea. Dar n-are să aibă parte de tine, nici mort!

Atât a auzit Crăişor, deoarece, în clipa aceea, a dispărut şi el în adâncime, iar clapa din podeaua s-a închis la loc.

Îngeraş a făcut câteva paşi înapoi în faţa înfuriatei Steluţa, care s-a repezit la ea cu pumnalul în mână.

– Mori, sclavo! a strigat ea, repezind pumnalul în pieptul Îngeraşului.

Dar fata a prins-o de încheietură iar după un moment se rostogoleau amândoi pe podea îmbrăţişate, într-o luptă disperată.

Fiica regelui Fălosul a căutat din toate puterile, să înfigă pumnalul în pieptul sclavei, iar Îngeraş se lupta să evite lovitura şi în acelaşi timp, să apuce de gât pe adversara ei.

Odată cu atacul primei pisici, a urmat şi atacul celei de-a doua, care nu voia să fie lipsită de nici o bucăţică din partea ei de pradă, amândouă fiind straşnic de flămânde. Tarzan, însă, a întâmpinat atacul primei, sărând un pas la o parte şi apoi sărind la loc, ca să înfingă sabia în fiară.

Crăişor, care şi-a tras sabia în momentul când a intrat în camera Steluţei, fu precipitat aproape în ghearele celei de a doua fiare.

Pisica sălbatică s-a speriat de apariţia neaşteptată a unei a doua fiinţe omeneşti, a sărit înapoi, tocmai de partea cealaltă a camerei, mai înainte da a-şi fi putut aduna iar curajul, să atace din nou.

În camera de deasupra, Îngeraş şi Steluţa s-au luptat cu sălbăticie, ca două tigroaice cu chip de om. Se rostogoleau încoace şi încolo, prin cameră, încordându-se şi dându-şi lovituri una alteia. Steluţa striga:

– Mori, roabo! N-ai să-l poţi avea!

Îngeraş tăcea menajându-şi forţele, astfel încât, încetul cu încetul, deveni stăpână pe situaţie într-un moment, însă, au ajuns să se rostogolească tocmai pe locul pe unde Tarzan şi Crăişor s-au prăbuşit în abis.

Cum şi-a dat seama de ce se întâmplă cu ea, Steluţa scoase un ţipăt disperat de groază:

– Pisicile! Pisicile!

Apoi, amândouă au dispărut prin podeaua camerei.

Crăişor nu a urmărit fiara care s-a retras de partea cealaltă a subteranei, ei a sărit repede în ajutorul lui Tarzan, aşa că amândoi au fost în stare să gonească şi să se retragă încet, spre poarta de fier, unde bărbatul din camera vecină stătea gata ca să-i admită în refugiul său.

Cele două pisici au mai atacat odată şi încă odată, dar

s-au retras repede, sărind iute la atac şi iute înapoi, deoarece au gustat din ascuţişul săbiilor cu care se apărau cei doi oameni.

Bărbaţii au ajuns aproape de poartă. Încă o clipă şi vor putea sări înăuntru. Pisicile atacă din nou, dar şi acum au fost respinşi, până de partea cealaltă a închisorii.

Atunci bărbatul din camera vecină a deschis poarta.

– Repede! strigă omul.

Dar, în aceeaşi clipă, alte două corpuri omeneşti s-au prăbuşit pe deschizătura din tavan…, două corpuri strâns îmbrăţişate, care s-au rostogolit pe pământ, drept în drumul pisicilor.

CAPITOLUL XX - Fuga din Potrivita.

Când Tarzan şi Crăişor au văzut pe Îngeraş şi Steluţa expuse atacurilor sălbatice ale fiarelor flămânde, s-au repezit amândoi în ajutorul celor două fete.

Pisicile însă, în clipa aceea, ca şi în momentul când Crăişor a căzut, s-au speriat de apariţia neaşteptată a acestor două fiinţe omeneşti, iar în prima clipă au sărit în partea cealaltă a camerei.

Steluţa scăpă pumnalul din mână în momentul când s-au prăbuşit prin deschizătură. Îngeraş văzu pumnalul pe pământ, lângă ea. Dând drumul domnişoarei, apucă repede arma şi sări în picioare.

Dar Tarzan şi Crăişor au fost lângă ea în clipa aceea deoarece pisicile reveneau la atac.

Steluţa s-a ridicat pe jumătate, zăpăcită. S-a uitat împrejur, cu figura desfigurată de groază. În clipa aceea le-a observat şi bărbatul din camera vecină.

– Steluţo! a strigat el. Domnişoara mea, vin!

Şi luând scaunul pe care şedea, singurul obiect ce i-ar fi putut servi de armă, a deschis porţile şi a sărit în camera unde cei patru inşi înfruntau pisicile furioase.

Animalele, cu răni din care curgea sânge, erau acum înnebunite de durere, de furie şi de foame.

Ţipând şi mârâind, s-au aruncat asupra săbiilor celor doi bărbaţi, ce aveau grijă să împingă fetele la spatele lor şi să se dea înapoi încet, spre poartă. În momentul acela, bărbatul cu scaunul din camera vecină sosi în ajutorul lui Tarzan şi al lui Crăişor şi toţi trei s-au străduit să respingă atacul pisicilor.

Scaunul deveni, în mâna acelui om, o armă de apărare aproape tot atât de bună ca şi săbiile, astfel toţi cinci s-au retras încet spre poartă.

Pe neaşteptate, fără cel mai mic indiciu prevenitor, pisicile au atacat fiecare din câte o parte, în spatele bărbaţilor, ca şi cum ar fi simţit că femeile sunt o pradă mai uşoară. Una a ajuns atât de aproape de Steluţa, încât ar fi prins-o, dacă bărbatul cu scaunul nu sărea cu o furie de nedescris asupra fiarei, lovind puternic cu scaunul şi silind-o să fugă de lângă Steluţa.

Dar furia lui părea atât de mare, încât a început să urmărească fiara, alergând după ea cu scaunul ridicat, răcnind şi izbind în pisică cu atâta eficacitate, că ambele animale căutară să scape de atacul lui. Astfel au reuşit cu toţi să se refugieze în camera pe care el a ocupat-o mai înainte.

Nu le mai dădu timp să atace din nou, trânti uşa şi a încuiat repede. După aceea, s-a întors şi a privit la ceilalţi patru din cameră.

– Valorosul! a strigat ea.

– Robul tău! I-a răspuns nobilul, lăsându-se într-un genunchi şi s-a aplecat pe spate, cu mâinile întinse deasupra capului.

– Mi-ai salvat viaţa, Valorosule, a zis Steluţa. Mai mult încă: ai făcut aceasta în urma tuturor răutăţilor pe care le-am debitat pe seama ta! Cum aş putea oare să te răsplătesc?

– Te iubesc, prinţesa mea, după cum ştii şi tu de multă vreme, a răspuns Valorosul. Acum este prea târziu, deoarece mâine voi muri din porunca regelui meu. Fălosul a vorbit. Eu însă nu pot să spun decât atâta, chiar în faţa fiicei sale: că numai propria lui ignoranţă îl împiedică a schimba hotărârea la care a ajuns.

– Ştiu, a răspuns Steluţa. Este tatăl meu, dar nu-l iubesc deloc. A ucis-o pe mama într-un moment de gelozie nedreaptă. Este un dobitoc…, dobitocul dobitocilor.

Şi sfârşind de vorbit, s-a întors spre ceilalţi.

– Valorosule, a zis ea, aceşti robi voiau să scape. Acum

am putea fugi şi noi de aici, odată cu ei şi să găsim azil în ţara lor.

– S-ar putea, dacă are cineva destulă trecere în propriul său oraş, a răspuns Valorosul.

– Acesta, a zis Tarzan, văzând prilejul cel mai minunat de a-şi redobândi libertatea, este fiul lui Inimă-Tare, regele Mărunţichii, fiul său cel mai mare şi prin urmare, prinţ moştenitor. Steluţa s-a uitat la Tarzan câteva clipe.

– Am fost o ticăloasă, Zuantrol, a zis ea. Am crezut că pe tine te vreau şi fiind fiică de rege. Eram învăţată să nu mi se refuze nimic din ce voiam să am.

După aceea, s-a întors spre Îngeraş, zicându-i:

– Ia-ţi bărbatul, fetiţo şi să fii fericită cu el.

Şi cu aceasta, a împins uşor pe Îngeraş spre Tarzan; dar fata s-a tras înapoi.

– Ai greşit Steluţo, a zis ea. Eu nu iubesc pe Zuantrol şi nici el nu mă iubeşte pe mine.

Crăişor s-a uitat la Tarzan, ca şi cum ar fi aşteptat ca aceasta să dezmintă imediat cele spuse de Îngeraş, însă Tarzan nu a făcut decât să aprobe din cap cuvintele fetei.

– Adică nu iubeşti pe Îngeraş ? a întrebat Crăişor.

– Din contră, o iubesc foarte mult, a răspuns Tarzan, dar nu aşa cum ai crezut tu. Sau cum ţi-a fost teamă că aş iubi-o. O iubesc pentru că este o fată bună, miloasă şi prietenă sinceră şi o mai iubesc pentru că era necăjită şi avea nevoie de iubire şi de protecţia pe care numai noi doi puteam să i-o dăm. N-o iubesc aşa cum un bărbat şi-ar iubi aleasa deoarece am şi eu o soţie în ţara mea, dincolo de pădurea copacilor ghimpaţi.

Crăişor nu a mai zis nimic şi a rămas pe gânduri.

Se gândea la ceea ce va face, când se va întoarce în oraşul lui şi unde, după datină. Îi era impus să se însoare cu o prinţesă din alt oraş.

El nu voia însă nici o prinţesă. Numai pe Îngeraş o voia, pe mica sclavă din Potrivita, al cărei nume abia îl

cunoştea şi despre ai cărei părinţi nu a auzit niciodată.

Voia pe Îngeraş, dar ştia bine că Mărunţica nu va putea s-o aibă decât ca sclavă. Dar, cum iubirea lui pentru ea era adevărată, nu voia s-o insulte nici măcar gândindu-se la o asemenea eventualitate.

Dacă nu putea s-o aibă ca prinţesă, nu mai voia s-o aibă deloc... şi de aceea era trist Crăişor, fiul lui Inimă-Tare.

N-a avut însă multă vreme de reflectat la necazul său, deoarece prietenii lui plănuiau acum asupra mijloacelor de scăpare.

– Gardienii, a început Valorosul, când vin să hrănească pisicile, vin din partea asta.

Zicând acestea, le-a arătat o uşă mică, în zidul opus a camerei în care a fost închis.

– Şi fără îndoială că uşa nu este închisă, a zis Steluţa, deoarece nici un prizonier nu poate ajunge până la această uşă fără să nu treacă prin camera în care erau cele două pisici.

– Să vedem, a zis Tarzan.

Şi s-a îndreptat repede spre uşă.

Nu-i trebuia decât un moment s-o deschidă De la uşă înainte se forma un coridor, în care au intrat toţi cinci, unul după altul, luminându-şi drumul cu lumânările luate din camera carnivorelor.

Coridorul era puţin înclinat în sus. Iar după un spaţiu dădea într-un alt coridor mai mare, în care, la o mică distanţă, stătea un războinic, probabil de gardă, în fata unei uşi.

Steluţa s-a uitat pe după primul colţ şi văzu santinela de acolo.

– Bravo! a exclamat ea. Am nimerit în propriul meu coridor, iar războinicul de acolo face de gardă în faţa uşii mele. Îl cunosc bine. A scăpat de plata taxelor timp de treizeci de săptămâni numai prin intermediul meu. Ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru mine, aşa că n-avem de ce

ne teme. Şi isprăvind, a păşit cu îndrăzneală în coridor, apropiindu-se de santinelă, urmată de ceilalţi patru.

Tarzan a auzit vorbele urmăritorului şi s-a întrebat ce vor face acum potriviţii. Şi-a dat seama că oferta regelui era o mare momeală pentru ei.

Dacă n-ar fi fost şi Îngeraş cu ei, i-ar fi sfătuit pe camarazii săi să se oprească şi să rămână cu prietenii lor, dar nu a vrut ca fata să fie sacrificată.

De aceea şi-a tras sabia şi a rămas puţin mai în urmă, cu toate că Valorosul nu i-a înţeles scopul mişcării.

– Predaţi-vă şi veţi fi iertaţi cu toţii! A strigat urmăritorul.

– Niciodată, a răspuns Valorosul.

– Niciodată, a răspuns ca un ecou Steluţa.

– Atunci veţi suferi consecinţele, strigă trimisul regelui.

Şi a făcut semn cu sabia celor din urma lui. După aceea, a început o goană cumplită înspre pădure, atât din partea urmăriţilor, cât şi din a urmăritorilor.

În acelaşi timp, de pe marginea pădurii mai multe rânduri de ochi sălbatici priveau această întrecere nebună, iar limbile lor roşii lingeau buzele cu anticipaţie.

Tarzan s-a bucurat mult când a auzit răspunsul dat urmăritorilor atât de Steluţa, cât şi de Valorosul, găsind în ei amici simpatici. Întreaga atitudine a Steluţei s-a schimbat cu desăvârşire din clipa când a pornit cu ei să scape din Potrivita.

Acum nu mai era fiica răsfăţată a unui despot, ei o femeie care şi-a căutat fericirea prin noua dragoste descoperită în sufletul ei, sau mai bine zis, în vechea dragoste, de care abia şi-a dat seama. A spus adeseori Valorosului că a ştiut întotdeauna că-l iubeşte.

Acest sentiment nou îi insufla acum mai multă consideraţie şi dragoste pentru alţii.

A încercat să se împace cu Îngeraş pentru cruzimea cu care a atacat-o când a văzut-o prima dată. Iar capriciul ei

nebun pentru Tarzan îl vedea acum în adevărata lui lumină…; l-a vrut cu tot preţul, numai pentru că el a refuzat-o şi dacă l-ar fi făcut prinţ consort, era numai în ciuda tatălui său, pe care-l ura.

Crăişor şi Îngeraş călăreau mereu împreună, dar mărunţelul nu a şoptit niciodată în urechea fetei vreo vorbă de dragoste. În mintea lui s-a cristalizat un plan, dar care nu luase încă forma finală.

Îngeraş, fericită de a fi lângă el, călărea fără grijă, în primele zile de libertate pe care le cunoştea. Acum totul era uitat, în afară de primejdia de a fi prinşi, cu alternativele inerente prinderii lor: ori moarte, ori robie grea.

Cei şase fugari au biciuit caii, silindu-i la fugă. Pădurea era acum foarte aproape.

Numai dacă ar fi putut să ajungă la timp! Odată acolo, un războinic putea să fie tot atât de bun cât trei inşi, iar primejdia se micşora, din cauză că le era cu neputinţă celor doisprezece inşi să-i atace deodată.

Fugarii ştiau bine că, dacă interveneau cu dibăcie, ar fi putut să-i despartă pe inamicii lor.

Da, vor ajunge la timp în pădure!

De pe buzele Devotatului a ieşit un strigăt puternic când calul lui a sărit în umbra primilor copaci, dar în aceeaşi clipă bucuria lor a dispărut cu desăvârşire, văzând o mână uriaşi care s-a întins în jos şi l-a smuls pe Devotat din şa. Au încercat să-l oprească şi să întoarcă caii înapoi, însă era prea târziu.

Acum au intrat bine în pădure, iar de jur-împrejurul lor era o hoardă întreagă din acei Mut-Urecheaţi scârboşi. Unul câte unul. Fugarii au fost smulşi din şaua cailor, pe când urmăritorii, care probabil au văzut ceea ce s-a întâmplat la marginea pădurii şi-au oprit caii şi s-au întors, galopând înapoi de unde au venit.

Îngeraş, zbătându-se în mâna enormă a unei Mute, s-a întors spre Crăişor.

– Adio! a strigat ea. Acum văd bine că e sfârşitul, dar pot să mor lângă tine şi sunt mai fericită acum că mor, decât să trăiesc în robie la potriviţi.

– Adio, Îngeraş ! a răspuns el. Dacă aş fi trăit, nu aş fi îndrăznit să ţi-o spun, dar fiindcă voi muri. Pot să declar dragostea pe care ţi-o port. Mai spune-mi o dată că mă iubeşti.

– Din toată inima, Crăişor!

Amândoi aveau impresia că au uitat de existenţa altora, în momentul morţii erau singuri cu dragostea lor.

Tarzan era şi el în mâna unui bărbat. În acelaşi timp, a întrebat cu mirare, deşi ştia că-l aşteaptă o moarte sigură, cum s-a întâmplat ca o ceată atât de mare de Mut-Urecheaţi să fie formată atât din bărbaţi, cât şi din femei.

După câteva clipe, observă armele bărbaţilor. Nu erau buzduganele acelea primitive a văzute de el mai înainte, nici praştiile de pietre. Acum aveau suliţe, arcuri cu săgeţi.

În clipa aceea, făptura enormă care-l ţinea strâns în mână, l-a ridicat până la faţa lui, privindu-l de aproape, iar Tarzan a văzut pe faţa bestială o expresie uşoară de recunoaştere şi de uimire. Privindu-l bine, l-a recunoscut şi Tarzan.

Era fiul Primei Femei!

Şi atunci, nu a aşteptat să vadă în ce toane s-a aflat vechea sa cunoştinţă. Era posibil ca sentimentele lor să se fi schimbat până acum.

Totuşi, mai era cu putinţă ca nimic să nu se fi schimbat între ei. Şi-a amintit şi de devotamentul câinesc al acestei făpturi, când l-a văzut pentru ultima oară. S-a gândit, să-l pună la încercare imediat.

– Lasă-mă jos! I-a făcut el semn, poruncitor Spune şi oamenilor tăi să-i lase pe toţi prietenii mei. Să nu le faceţi nici un rău, ai înţeles?

Creatura enormă l-a pus imediat, binişor la pământ,

după care a făcut semn camarazilor săi să facă acelaşi lucru cu prinşii lor. Muţii l-au ascultat; doar o femeie lăsa impresia că ar ezita să se supună ordinului primit.

Atunci fiul Primei Femei a sărit asupra ei, cu suliţa ridicată, iar femeia s-a înfricoşat şi l-a lăsat pe Îngeraş jos pe iarbă. Foarte mândru, fiul Primei Femei i-a explicat lui Tarzan, cum a putut mai bine, schimbarea ce s-a produs în ţara Mutelor.

Fiecare bărbat avea acum femeia lui care-i gătea..., cel puţin câte una, iar cei mai puternici aveau chiar câte două. şi ca să-i arate lui Tarzan cât de departe a ajuns civilizaţia în ţinuturile Mut-Urechiaţilor, fiul Primei Femei a prins pe una din ele de păr, a împins-o până la el şi a început să lovească cu pumnii în cap şi în spate.

Femeia căzu în genunchi, a îmbrăţişat picioarele, uitându-se drăgăstos la el, având pe faţa ei întipărită lămurit o expresie de iubire şi admiraţie.

În noaptea aceea au dormit toţi şase în aer liber, înconjuraţi şi păziţi de uriaşii „Zertalacoli”, iar a doua zi de dimineaţă au pornit prin câmpie spre Mărunţica, unde Tarzan s-a hotărât să rămână până când îşi va reveni la statura lui normală, după care avea intenţia să facă o încercare pentru a-şi croi drum prin pădurea de copaci ghimpaţi până în propriile sale domenii.

Muţii i-au însoţit o distanţă prin câmpie, iar bărbaţii, ca şi femeile, au încercat să le arate lui Tarzan, în felul lor primitiv şi sălbatic, recunoştinţa datorată pentru schimbarea adusă în starea lor socială, în urma căreia erau fericiţi cu toţii.

După două zile de mers, fugarii s-au apropiat de cupolele Mărunţichii. Au fost văzuţi de o santinelă încă de departe, aşa că o trupă de războinici au pornit din oraş, pe caii lor, pentru a-i întâmpina, deoarece în Minunia domnea ideea că e bine ca întotdeauna să descoperi natura musafirilor mai repede ca ei să se fi apropiat prea mult de oraş.

Când au descoperit că noii sosiţi nu sunt alţii decât Crăişor şi Tarzan, războinicii au scos strigăte de bucurie, iar câţiva din ei au galopat înapoi în oraş, pentru a răspândi vestea cea bună.

Fugarii au fost conduşi imediat în sala tronului lui Inimă-Tare, unde marele domnitor şi-a îmbrăţişat fiul şi a plâns de bucurie, atât de mare era fericirea de a-şi vedea fiul întors acasă.

Nici pe Tarzan nu l-a uitat, deşi atât lui, cât şi oricărui altul dintre mărunţei le trebuia oarecare timp până să se obişnuiască cu faptul că acest om, de aceeaşi statură cu ei, nu era altul decât uriaşul care trăise printre ei cu câteva săptămâni mai înainte.

Inimă-Tare l-a chemat pe Tarzan la picioarele tronului şi acolo, în faţa nobililor şi războinicilor din Mărunţica, i-a ridicat rangul de Zertol, sau prinţ, dându-i cai, bogăţii şi acordându-i un apartament potrivit rangului său, rămânând astfel printre ei.

A mai declarat că domniţa Steluţa, împreună cu Valorosul şi Devotatul, sunt persoane libere şi au învoirea să se stabilească în Mărunţica. După aceea, Crăişor l-a condus pe Îngeraş la picioarele tronului.

– Acum cer şi pentru mine o favoare, Inimă-Tare, a început el. În calitatea de Zertolosto, prinţ moştenitor, sunt legat de datină să mă însor cu o domniţă prizonieră luată din alt oraş: dar întâmplarea a făcut ca să-mi găsesc aleasa inimii mele în această tânără sclavă. Dă-mi voie să renunţ la drepturile mele asupra tronului pentru a mă putea însura cu ea. Îngeraş a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, dar Crăişor nu l-a lăsat să vorbească. Inimă-Tare s-a ridicat de pe tron. A coborât scările până unde s-a aflat Îngeraş şi l-a condus până la tron.

– Eşti legat numai de obicei, Crăişor, a zis el, de a te căsători cu o prinţesă dar obiceiul nu este lege. Un mărunţel se poate însura cu cine-i place.

– Şi chiar dacă am fi legaţi la aceasta prin legile cele mai severe, a luat cuvântul Îngeraş, Crăişor tot se poate cununa cu mine, pentru că eu sunt fata lui Mărinimosul, regele Răsăritei. Mama mea a fost prinsă de potriviţi numai cu câteva săptămâni înainte de naşterea mea, care a avut loc în carierele subterane în care l-am văzut şi l-am cunoscut pe Crăişor.

Ea m-a pus să jur mai curând să mă ucid decât să mă ia de nevastă altcineva de un rang mai mic decât un prinţ, dar mi-aş fi călcat jurământul, dacă Crăişor ar fi fost rob. Nici n-am visat măcar că ar fi fiu de rege, până în momentul fugii noastre din Potrivita, dar eu, cu mult mai înainte de aceasta, i-am dat inima mea şi el ştie bine aceasta…

Au trecut câteva săptămâni de la evenimentele petrecute, dar cu Tarzan tot nu s-a petrecut nici o schimbare. El se simţea fericit cu viaţa pe care o ducea printre minunieni, dar îi era dor de familia lui, mai ales de soţia lui, care desigur îl plângea acum.

A luat, deci, hotărârea să pornească la drum, aşa cum era, să treacă prin pădure ghimpată şi să-şi facă drum spre casă, lăsând pe seama norocului scăparea de nenumăratele primejdii ce mişunau în calea sa. Poate că va reveni la statura normală undeva în timpul călătoriei sale!

Prietenii săi au căutat să-l convingă de contrariu, dar el era atât de hotărât, încât nu a mai pierdut vremea şi a pornit spre sud-est, în direcţia în care socotea el că se află locul prin care a intrat în Minunia.

Un Komac, sau un regiment întreg de cavalerie, l-au însoţit până la marginea junglei, iar aici, după vreo câteva zile de odihnă, fu găsit de fiul Primei Femei.

Atunci minunienii şi-au luat rămas bun de la el: şi pe când el îl privea despărţindu-se călare pe elegantele creaturi care le serveau de cai, a simţit că i se ridică un nod în gât: fapt pe care Tarzan al maimuţelor a simţit

foarte rar, în acele puţine prilejuri când a fost cuprins de dor şi nostalgie.

Fiul Primei Femei cu ceata lui sălbatică îl escortă până la marginea pădurii ghimpate. Mai încolo însă nu puteau să meargă. La câteva clipe după ce şi-au luat rămas bun prin semne, muţii au văzut dispărând printre ghimpi, cu o ultimă salutare din mână.

Două zile întregi, Tarzan, numai de statura unui minunian şi-a continuat drumul prin pădure de copaci ghimpaţi.

S-a întâlnit cu animale mici, dar care nu erau destul de mari spre a fi primejdioase: astfel, nu i-a ieşit în cale nimic cu care s-ar fi putut măsura. Noaptea dormea ascuns prin câte o vizuină săpată de animale mai măricele: iar hrana a găsit prin cuiburile păsărilor.

În a doua noapte a călătoriei sale, s-a trezit că-l înăbuşe ceva şi-i vin ameţeli. A avut în acelaşi timp, o presimţire că-l aşteaptă o mare primejdie. În groapa în care s-a ascuns el, era întuneric ca într-un mormânt.

Deodată i-a trecut prin minte că ar putea să treacă prin momentele revenirii la statura normală. De s-a întâmpla cumva aceasta pe când era înfundat în vizuina aceasta strâmtă, ar fi fost desigur zdrobit sau sufocat mai înainte de a-şi fi putut veni în fire.

Simţea că ameţeala îi creşte, aşa cum simte cineva când este pe cale să leşine. S-a ridicat în genunchi şi a început să urce pe brânci, spre suprafaţă. Va fi el în stare să ajungă acolo la timp?

Mergea mereu înainte, cu ochii închişi, aproape în nesimţire, când simţi deodată în nări aerul rece al nopţii. A sărit drept în picioare.

Era afară! Era scăpat!

În spatele lui a auzit o mârâitură înfundată. A luat sabia în mână, s-a repezit înainte, printre copacii ghimpaţi.

Cât a mers şi în ce direcţie, n-a avut cum să ştie: atâta

numai că pe când fugea şi-a rupt din instinct de pe el îmbrăcămintea pe care o avea din Minunia. Era încă întuneric, când s-a împiedicat şi a căzut în nesimţire la pământ.

CAPITOLUL XXI - Dracul din baltă.

Kamis, vraciul satului, a căutat fără încetare pe fiica sa Uha. Prin trib a început să circule zvonul că un drac din baltă a furat-o de acasă din satul lui Obebe, canibalul.

Tatăl fetei bănuia că trebuia să fie vreun leu flămând sau vreun leopard, care i-a luat copilul: totuşi făcea cu încăpăţânare drumuri prin satele vecine şi chiar prin unele mai în depărtate.

Până acum nu găsise nici cel mai mic indiciu asupra fetei sau a aceluia care i-a răpit.

Se întorcea acum dintr-o altă cercetare zadarnică făcută departe de tot, spre răsărit de satul lui Obebe, mergând pe lângă pădurea de copaci ghimpaţi, la câteva kilometri mai la nord de răul Ugogo.

Era dimineaţa de tot... Abia a părăsit lagărul singuratic de peste noapte şi a pornit să facă ultima etapă în drumul spre casă, când ochii lui ageri au descoperit ceva neobişnuit zăcând la marginea unei mici poieni, cam la o sută de metri mai încolo.

Nu ştia ce era dar instinctul i-a poruncit să cerceteze.. Apropiindu-se cu precauţia nu i-a trebuit mult să identifice că ceea ce vedea cu genunchiul unui om ieşind deasupra ierbii mărunte din acea poieniţă.

S-a apropiat şi mai mult, apoi deodată ochii lui s-au îngustat, iar respiraţia i s-a scurtat într-un sunet uşor şi ciudat, ca şi cum s-ar fi supt repede printre buzele lui, în reacţiunea mecanică a surprizei.

Pentru că ceea ce a văzut era trupul nu putea fi nimic altceva decât un drac din baltă: un om perfect proporţionat, gol şi cu pielea arsă de soare; care, bineînţeles, este una din multele deghizări ale diavolului din apă.

Era întins pe spate, cu un genunchi îndoit în sus:

genunchiul care s-a văzut deasupra ierbii. Vraciul a înaintat cu suliţa gata, până a ajuns să stea aplecat deasupra formei nemişcate de jos.

Era oare mort dracul din baltă sau numai adormit? Aplicând vârful suliţei pe pieptul brun al omului, Kamis apăsă puţin.

Dracul nu s-a deşteptat!

Aceasta înseamnă că nu doarme, dar nici mort nu părea. Kamis s-a lăsat în genunchi şi lipi o ureche deasupra inimii acelei fiinţe.

Nu, nu era mort, diavolul!

Vraciul începu să mediteze repede şi adânc. În inima lui, nu credea în existenţa dracilor din baltă: totuşi se putea prea bine să fie, lucrul nefiind încă definitiv constatat într-un fel sau altul.

Probabil că acesta se prefăcea că zace în nesimţire sau era absent temporar din carnea pe care şi-o însuşise ca deghizare, spre a putea merge printre oameni, fără să dea ceva de bănuit.

Se mai putea ca tot el să fie şi acela care răpise fiica vraciului. Gândul acesta l-a înfuriat pe negru, dându-i totodată curaj. Trebuia să-l facă să vorbească, să-i spună adevărul, cu toate că nu era decât un ticălos.

Desfăcând o bucată de funie cu care era încins peste mijloc, a întors corpul găsit, cu faţa în jos şi i-a legat mâinile la spate. Apoi s-a aşezat jos, alături să aştepte. A trecut însă mai mult de o oră până ce leşinatul să dea semne de viaţă, apoi dracul din baltă a deschis ochii şi s-a uitat drept la Kamis.

– Unde-i Uha, fiică-mea? a întrebat vraciul.

Dracul din baltă a încercat să-şi elibereze mâinile, dar erau prea strâns legate. Nu i-a răspuns nimic la întrebarea lui Kamis, ca şi cum n-ar fi auzit-o. A încetat să se mai zbată şi s-a întins din nou pe spate, ca de odihnă.

După un timp şi-a deschis ochii din nou şi a rămas cu

ochii ţintă la Kamis, dar nu a scos nici un cuvânt.

– Scoală-te! a poruncit vraciul. Şi l-a împuns cu suliţa.

Dracul din baltă s-a întors pe o parte, a îndoit genunchiul drept, s-a ridicat într-un cot şi în cele din urmă, a încercat să stea în picioare. Kamis îl îmboldi cu coada lancei, în direcţia cărării. Către seară, au ajuns la satul lui Obebe, canibalul.

Când războinicii, femeile şi copiii au văzut ce aducea Kamis în sat, s-au aprins şi dacă nu ar fi fost la mijloc vraciul, de care le era teamă, ar fi tăiat sau ucis cu pietre pe prizonier, înainte ca acesta să fi trecut bine de porţile satului. Kamis nu a vrut ca dracul din baltă să fie ucis…, nu încă.

A vrut mai întâi să-l silească să-i spună adevărul asupra dispariţiei Uhăi. Până acum nu a fost în stare să scoată nici un cuvânt din gura prizonierului.

Oricâte întrebări i-a pus şi cu toate împunsăturile de suliţă n-a avut încă nici un rezultat. Şi-a dus prizonierul într-o colibă, l-a legat şi mai strâns şi a pus doi războinici de pază.

A venit şi Obebe să-l vadă. Dar şi la întrebările şefului, dracul din baltă nu a făcut altceva decât să-l privească drept în ochi.

– Lasă că-l fac eu să vorbească, a zis Obebe. După-masă, îl vom scoate de aici şi vei vedea numai cum îl facem noi să vorbească. Am eu destule mijloace.

– Nu vreau să-l omori, a zis vraciul. El ştie ce s-a întâmplat cu Uha şi până nu-mi spune, nimeni nu-l omoară!

– Lasă că vorbeşte el, a zis Obebe, înainte de moarte.

– Este un drac din baltă şi nu moare niciodată, obiectă Kamis, revenind la vechea controversă din trib.

După ce canibalii şi-au terminat cina, roşiră, la un foc de lângă coliba vraciului, câteva fiare Kamis şedea pe vine, la intrarea în colibă, preparând repede mai multe farmece: bucăţi de lemn învelite în frunze, bucăţi de

piatră, câteva pietricele şi o coadă de zebră. Aproape toţi sătenii s-au adunat în jurul vraciului, până ce prizonierul nu-l mai putea vedea. După puţin însă, a fost scos afară şi împins cu brutalitate către coliba vraciului.

Prizonierul a mai văzut acolo pe Obebe, după ce paznicii au deschis drum prin mulţime şi l-au dus lângă un foc, în mijlocul cercului de negrii.

Nu era decât un foculeţ, atât cât să se poată înroşi la el câteva vergele de fier.

– Unde-i Uha, fiică-mea? a întrebat Kamis. Dracul din baltă nu vorbi nici acum, după cum nu vorbise deloc de când a fost prins de Kamis.

– Arde-i un ochi, a zis Obebe. Asta îl va face să vorbească.

– Taie-i limba! a ţipat o femeie.

– Atunci nu poate să mai vorbească deloc, proasto! a strigat Kamis.

Vraciul s-a sculat şi a pus din nou întrebarea de mai înainte, dar nici acum nu a primit răspuns. Atunci a izbit dracului din baltă o lovitură puternică în obraz.

Kamis şi-a pierdut răbdarea, aşa că nu se mai temea acum nici de sinistra tăcere a „diavolului” din faţa lui.

– Ai să-mi spui tu, acuma! a strigat el Şi aplecându-se a luat una din fiarele înroşite în foc.

– Ochiul drept mai întâi! a ţipat Obebe.

Deodată muşchii din spatele şi de la umerii prizonierului au intrat în acţiune, încordându-se puternic sub pielea bronzată de arşiţa soarelui.

Numai o clipă, a părut tuturor că lucrează sub o forţă fizică excesivă…, apoi s-a auzit o pleznitură la spatele lui, când legăturile de la mâini s-au rupt şi un rând de degete ca oţelul a luat mâna dreaptă a vraciului de la încheietură.

Priviri fulgerătoare îi dogoriră ochii. Kamis scăpă fierul roşu, degetele fiind paralizate de strânsoare de la încheietură şi a strigat văzând moartea cu ochii în figura

posomorâtă a dracului din baltă. Obebe a sărit speriat în picioare.

Războinicii au mers înainte, dar nu atât de aproape ca să poată ajunge dracul din baltă. Ei nu prea se încredeau în puterile lor ca să înfrunte soarta, cum a făcut Obebe şi Kamis. Iată acum rezultatul!

Mânia dracului se va revărsa asupra tuturor. Unii s-au dat înapoi: un semnal pentru ceilalţi ca să facă la fel ca primii. În mintea tuturor, era acelaşi gând:

– Dacă eu nu mă amestec, dracul din baltă nu va fi mânios pe mine.

Şi, întorcând spatele, au fugit spre colibele lor, împiedicându-se din goană de femeile şi de copiii, care încercau să-i întreacă la fugă.

Obebe a făcut şi el stânga-mprejur şi fugi: iar dracul din baltă a prins pe Kamis, l-a ridicat, cu amândouă mâini deasupra capului şi a alergat cu el după şef. El s-a refugiat în propria colibă. Însă nu a ajuns bine în centrul ei, când s-a auzit o trosnitură puternică deasupra acoperişului uşor de stuf, care s-a rupt sub o greutate mare.

Un corp omenesc a pătruns prin deschizătură, prăvălindu-se peste şef, care a rămas încremenit de groază până în măduva oaselor.

Desigur că dracul din baltă a sărit prin acoperişul colibei cu scopul special să-l distrugă pe el. Instinctul de conservare se ridică un moment mai presus de spaima de necunoscut, şeful fiind convins, acum, că vraciul a avut dreptate, iar făptura adusă ca prizonier în sat era, într-adevăr, dracul din baltă.

A tras deci, cuţitul din teacă şi l-a înfipt de câteva ori în fiinţa a sărit asupra lui; iar când a fost convins că viaţa acestuia s-a stins, s-a ridicat mândru de jos şi târând cadavrul după el, a ieşit din colibă, la lumina lunii şi a focurilor din sat.

– Veniţi încoace, băieţi! a strigat el negrilor. N-aveţi de

ce vă teme pentru că eu, Obebe, şeful vostru, am ucis cu propria mea mână pe dracul din baltă.

Apoi s-a uitat în jos, la forma neînsufleţită pe care o trăgea după el şi a rămas cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Apoi, s-a lăsat jos, dezolat, în praful de pe şosea; cadavrul de la picioarele sale era acela al lui Kamis, vraciul satului.

Poporul s-au adunat în jurul lui, dar, cum a văzut ce s-a întâmplat, nimeni nu a scos nici un cuvânt, au rămas cu toţii ca împietriţi de spaimă. Obebe îşi examină coliba, precum şi terenul din jurul ei. A luat cu el mai mulţi războinici şi au căutat prin sat. Zadarnic. Străinul dispăruse. Au mers la porţile satului. Erau închise, dar în praful din faţa lor erau imprimate urme de picioare..., picioarele goale ale unui om alb.

După aceea, Obebe s-a întors la coliba lui, unde poporul său l-a aşteptat îngrijorat.

– Kamis a greşit, a zis el. Fiinţa aceea n-a fost dracul din baltă.

Trebuie să fie omul acela despre care am auzit cu toţii că-i zice Tarzan al maimuţelor. Da el trebuie să fie, pentru că numai el ar fi putut arunca pe Kamis atât de sus, ca să cadă prin acoperişul unei colibe şi numai el ar fost în stare să treacă, neajutat de nimeni, peste porţile satului nostru.

CAPITOLUL XXII - Cea mai fină dintre vibraţii.

Un Wazir, întorcându-se din satul lui Obebe, canibalul, a întâlnit pe cărare un piton flămând. A făcut un ocol mare şi cât mai discret prin junglă şi descoperi un schelet omenesc.

Acest lucru în sine nu a avut nici o însemnătate. Multe oase zac de a lungul cărărilor sălbatice din Africa. Dar acest schelet l-a făcut să se oprească: era al unui copil.

Nici aceasta însă nu era de ajuns ca să întârzie un războinic care se grăbea să treacă mai iute printr-un ţinut neospitalier. Înapoi la neamurile sale.

Totuşi, Ursula, lăncierul, a auzit poveşti ciudate în satul lui Obebe canibalul, unde o părere vagă l-a trimis în căutarea mult iubitului său stăpân, marele Buana.

Obebe tăgăduise imediat că a văzut sau a auzit ceva despre uriaşul alb, Tarzan al maimuţelor. A vorbit, însă, destul şi cu insistenţă despre un oarecare drac din baltă.

Totuşi, Wazirul a aflat de la alţi membri ai tribului că teribila creatură pe care şeful lor a vrut să tortureze a lăsat în praful de la poartă urme de picior ale unui om alb, adică fără degete răşchirate, ca ale indigenilor.

Prin urmare, Ursula, era în căutarea unui indiciu care s-ar potrivi cu cele povestite de canibal sau care ar dezminţi povestirile lui Obebe.

Cum a văzut scheletul micuţ de lângă cărare şi-a amintit despre cele ce a auzit în privinţa pierderii micii Uha: deci, scormonind printre rămăşiţe cu vârful suliţei, a dat peste un colan de aramă, pe care una din femeile canibalului îl descrisese ca aparţinând fiicei nenorocitului de vraci.

Ursula a ştiut atunci că Obebe a minţit. Dracul din

baltă nu a lăsat în urmă nici un semn despre victimele sale omeneşti.

Deci, războinicul şi-a reînnoit foiţele şi porni în căutarea albului care şi-a imprimat tălpile în praful de lângă poarta satului de canibali.

Identificarea aceasta, împreună cu povestea despre imensa lui putere, înclinau neapărat spre persoana lui Tarzan al maimuţelor.

Ursula a căutat pe stăpânul lui pierdut cu toată îndemânarea lui de vânător dintr-un trib de negri obişnuiţi cu pânda şi urmărirea încă din copilărie. A urcat în copaci să facă recunoaştere până departe în câmpiile înverzite unde păşteau cirezi de antilope.

Dacă la depărtări de kilometri chiar, vedea o mişcare grăbită printre animalele care păşteau, se ducea acolo. Dar întotdeauna alarma fusese din cauza vreunei fiare de pradă, a vreunui leopard, bunăoară, sau poate se datora mirosului vreunui leu, adus de vânt până la ierbivore.

Războinicul s-a uitat lung şi cercetător în sus, în văzduh, pe unde vulturii zburau în cercuri mari, ca nişte gardieni de rău augur.

Făcea aceasta întotdeauna cu spaima în suflet, ca nu cumva să vadă vreuna din aceste păsări coborându-se în spirală până la pământ, unde poate zăcea Tarzan neputincios sau dincolo de putinţa vreunui ajutor omenesc.

Trei zile după găsirea scheletului copiliţei vraciului, pe când mergea încet pe o cărare, alături şi în lungul pădurii de copaci ghimpaţi, s-a oprit deodată, ţinând suliţa strâns în mână, încordat şi gata.

Într-un mic spaţiu liber, a văzut un om…, un om aproape gol. Întins la pământ.

Era viu, Ursula îl vedea cum se mişcă…, dar ce făcea el oare? Negrul s-a apropiat încet, fără să facă mici un zgomot. A făcut şi un mic ocol, ca să poată observa pe om din altă direcţie… şi atunci, a avut o privelişte

îngrozitoare.

Acela era alb şi stătea întins lângă leşul unui bivol sălbatic, mort de vreme îndelungată, devorând cu lăcomie rămăşiţele uscate de piele care mai atârnau de oasele albite ale animalului.

În momentul acela, omul ridică puţin capul, iar Ursula, văzându-i mai bine figura, a strigat de groază. Omul se uită drept la negru şi râdea prosteşte.

Era marele Buana! Ursula a alergat la el şi l-a ridicat în genunchi; totuşi, omul nu făcea nimic decât să zâmbească ca un copil, nemaiavând nici putinţa de a vorbi.

Iar lângă el, prins de unul din coamele bivolului sălbatic, era medalionul de aur încrustat cu diamante a marelui Buana. Ursula îl descurcă de acolo şi-l anină din nou de gâtul stăpânului său.

După aceea, a construit în apropiere un adăpost bun pentru Tarzan şi porni după hrană, rămânând acolo câteva zile în şir, până când Tarzan se mai întări; dar minţile nu i-au revenit, nici graiul.

Astfel, credinciosul Ursula a fost nevoit să-şi ducă stăpânul acasă în starea aceasta.

Pe corpul şi pe capul lui era o mulţime de răni şi de lovituri: unele mai vechi, altele mai noi. Unele mai uşoare, altele destul de grave.

Au trimis în Anglia după un mare chirurg, ca să vină în Africa şi să caute, de va putea, să îndrepte pe sărmanul care a fost odată Tarzan al maimuţelor, Voievodul Codrilor din Africa.

Până şi câinii, care îl iubeau pe lordul Greystoke, se dădeau acum neliniştiţi la o parte din faţa acestei fiinţe fără creier.

Până şi Jad-bal-ja, leul de aur, a mârâit furios când Tarzan a fost adus lângă cuşca sa. Korak, se plimba disperat prin cameră, deoarece mama sa era pe drum, venind din Anglia.

Care va fi oare, asupra ei, efectul acestei lovituri îngrozitoare? Korak nici nu îndrăznea să se gândească la aceasta.

Chirurgul fu acela care a sosit mai întâi la locuinţa lui Tarzan din Africa. Îşi examină pacientul multă vreme, acordând deosebită atenţie craniului.

Iar clătinările din cap nedumerite ale omului de ştiinţă au adăugat o nouă spaimă în inima lui Korak şi a lui Meriem, soţia sa.

Chirurgul, fiind un adevărat om de ştiinţă, nu l-a operat imediat. În schimb, vorbea cu multă pricepere despre „imbecilitate fictivă”, „amnezie”, „afasie” şi multe de acestea, apoi traducea politicos aceşti termeni în fraze comune, pentru înţelesul celor care îl ascultau.

– Tarzan a suferit vreo zguduitură subtilă, declară el şi probabil că nu lipseşte decât o vibraţie uşoară spre a-l restaura la simţurile lui normale. Cred că observaţi bine că nu are nici unul din semnele adevărate ale imbecilităţii…, capul lui nu se leagănă pe gât: nici gura nu şi-o ţine strâmbă, ca-n paralizie. Amnezia lui - pierderea memoriei - este completă în cazul de faţă, după cum îi este şi afasia. Pierdere graiului, împotriva acestor incapacităţi, este nerecomandabilă la o atingere bruscă sau o vorbă aspră.

Fără îndoială că a fugit ceasuri întregi prin junglă, urmărit de fiare şi poate, chiar de primejdii imaginare, până când a căzut sleit de oboseală.

Totuşi, aceste greutăţi prin care presupun că ar fi trecut nu sunt de ajuns şi nu ar corespunde întocmai stării în care se află. Aş opera, dar socotesc că este mai bine să aştept până soseşte şi soţia lui.

Lady Greystoke, plină de praf şi obosită, a coborât din trăsură, la intrarea înconjurată de trandafiri a locuinţei sale africane.

Korak, fiul ei, ar fi reţinut-o cu speranţa că cuvintele lui de avertizare ar fi putut-o pregăti pentru trista realitate.

El nu a îndrăznit să spună tot adevărul la întrebările ei.

– Du-mă la soţul meu, imediat! zise ea uşor, dar destul de imperios.

Fiul ei, cu sufletul întristat, făcu semn lui Meriem şi chirurgului să-i însoţească şi astfel, au intrat toţi patru în camera în care s-a aflat Tarzan, uitându-se nepăsător pe fereastră la viaţa de afară.

Privea un moment, cu un aer care nu spunea nimic, pe cele patru persoane care au intrat în cameră, apoi s-a întors din nou, să-şi continue contemplarea sa fără rost pe fereastră.

– Nu ne cunoaşte pe nici unul, şopti Korak mamei sale. Aşteaptă până după operaţie, ca să-l vezi din nou. Nu-i poţi folosi la nimic; iar ca să-l vezi în halul acesta, ar fi ca să-ţi pricinuieşti un mare rău.

Lady Greystoke însă nici nu băga în seamă rugămintea fiului său. Era ca şi cum ar fi ştiut, instinctiv, cu mult mai mult despre ceea ce suferea fiinţa omenească din faţa ei, decât chiar chirurgul.

Făcând un semn de linişte cu degetul pe mândrele ei buze, ca şi cum ar fi voit să impună tăcere celor prezenţi, mergea încet şi tăcut spre Tarzan.

Cum a ajuns acolo, a pus uşor, dar repede, mâinile sale delicate peste pleoapele lui Tarzan şi zicea tare:

– Ghici!

La atingerea acestor mâini tremurătoare şi atât de iubite, părea că prin întregul corp al lui Tarzan trece un curent electric.

Buzele sale se desfăcură într-un zâmbet… dar un zâmbet omenesc; apoi râse…, râsul lui normal.

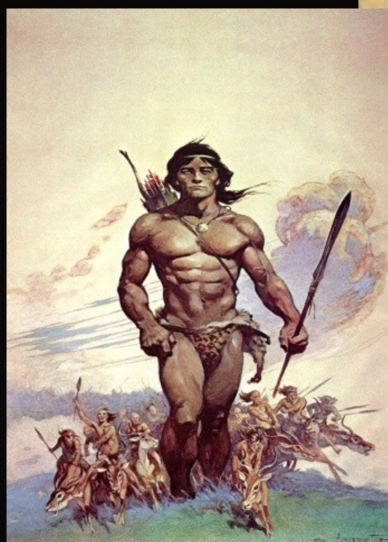
– Parcă n-aş cunoaşte şi-n lumea asta şi-n cealaltă, dragă nevastă, atingerea degetelor tale! zise el, triumfător că ghicise cine-l tachinase.

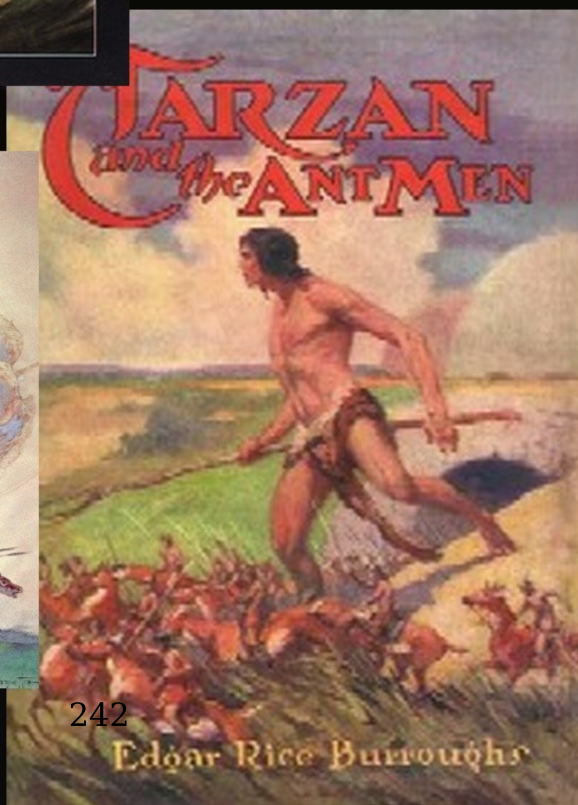
(va urma).

CUPRINS

Ballantine/Novel/28997/$1.95
#10
EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
AND THE ANT MEN
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

TARZAN
and the ANT MEN
Edgar Rice Burroughs